Download from:aghalibrary.com

MAAHER GRAPHICS

دغه کتاب له ماهر-Maaherچينل

څخه ترلاسه کولی شئ

Scanned with CamScanner

له اِنس او جِن سره خبرې

لنډې کیسې

لیکوال: سید داود قادري

لومړی چاپ چاپ

۱۳۹۸ \۲۰۱۹

Scanned with CamScanner

بسم الله الرحمن الرحیم

له اِنس او جِن سره خبرې

لیکوال: سید داود قادري
خپرندوی: شهباز خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد
چاپ وار: لومړی
کمپوز: پخپله لیکوال
ډیزاین: نعمت الله پیردوست
چاپ کال : ۱۳۹۸ل\۲۰۱۹م
چاپ شمېر: ۱۱۰۰

د کتاب د ترلاسه کېدو ځای

لومړی پته : شهباز کتاب او قرطاسیه پلورنځی: د بي بي حوا عالي لیسې تر څنګ، حاجي زمان کوخه څلورم نمبر دوکان افغانستان.
اړیکي شمېرې: 077692008-0797920008
دوهمه پته: روغانیوال کتاب پلورنځی: اسحاقزی مارکېټ، لاندینی پوړ، جلال اباد ننګرهار افغانستان.
اړیکي شمېرې: 0787830302-0772994040-0787868816
دریمه پته:فتح الله قرطاسیه او کتاب پلورنځی: د کندز ولایت د دښت ارچي ولسوالی بازار: اړیکي شمېرې: 0783443052

Scanned with CamScanner

لیکلر

ډالی ٥

سریزه ٦

د لیکوال څو خبرې ٧

ځانګړې منله ٨

په کیسې کې ٩

د مخاطبینو لپاره څو کرښې ١٠

شپون او جنون !! ١١

د پیریانو مور!! ١٣

لویه بلا او دوه بچي!! ١٦

د پېرې ملګری ١٨

سپین ږیری پېرۍ!! ٢١

په سپین کفن کې پېرۍ! ٢٤

لنډې او واړه پیریان!! ٢٦

په چینه کې پیرې!! ٢٩

((٩)) کلن هلک او د پیریانو بازار!! ٣١

د غوا په بڼه پېرۍ!! ٣٥

غرور او بې اعتباره ملګری ! ٣٧

لښت صفا؛ منزل اسان ! ٤١

Scanned with CamScanner

شهزاده مزدور! ٤٧
بت پیریان! ٥١
په خان باور! ٥٣
بد نصیبه او غریبه ! ٥٦
ناوې د پیریانو لومړنی هدف ٥٨
نابیره پیرۍ!! ٦١
بې وفا ملګرۍ؛ بې وفا دنیا! ٦٤
سخت نازولی ؛ سخت خواریږي ٦٧
مرګ په وعده دی! ٧٠
کمزورې بلا! ٧٣
د پیریانو مولوي!! ٧٧
د پیریانو سره مناظره! ٨٣
شوخ پیرۍ!! ٨٦
د بدو مینه! ٨٨
ویرجنه او غمجنه مینه! ٩٤
خونکاره سړی! ٩٨
بې وسه کونډه! ١٠٣
بې ځکړه مالدار! ١٠٧
د زور مینه! ١١٠

Scanned with CamScanner

ډالۍ

زما هغه درنو او محترمو والدینو (مور او پلار) ته چې زه یې د آدب هغه سالم رقابت ته هڅولی یم چې، خپل د هیواد لپاره دوه جملې لیکلی سم. او هیڅکله به ونه توانېږم چې احسان یې ادا کړم!

یوه ځانګړې ډالۍ زما درونده او زړه ته تېر ورور طلحه کاکړ ته چې اوس د مسافری شپې او ورځې د فرانسې هیواد د پاریس په ښار کې سبا کوي

Scanned with CamScanner

سريزه

د مهربانه پروردګار (ج) په سپېځلي نامه!

السلام عليكم و رحمة الله و بركاته!

که د بشر او عشر ډګر ته پام وکړو نو زموږ فکر کې د انساني بدلون او تمدون خپلې اطلاعات او مالومات راڅرخي او په دې پوهېږو چې د انساني پيدايښت په لومړيو کې ژوند ډېر ساده او پياده وو. له يوې خوا د انسان فطرتي غوښتنې او له بلې خوا په نړۍ کې نوی رواج انسان دې ته اړ کړ چې، د ژوند په بېلابېلو برخو کې ودهَ وکړي، چې همدا لاملونه په تدريجي توګه ددې سبب شول ننۍ عصري نړۍ ته موږ ګوته په غاښ ناست يو.

ما هم د يو څوان په حيث چې ددې نړۍ ددغه عصري رواج څخه ليرې پاتې نه شم خپل د ژبې او هيواد د لا ودې لپاره مې دا څلورم اثر دی چې د پښتو ادب ته يې ډالۍ کوم.خکه چې ژبه مې حق راباندې لري ترڅو خدمت ورته وکړم او زما مسئوليت دی چې دغه حق يې په سره او خوږه سينه اداکړم.

په دې هيله چې دغه څلورم اثر مې هم د پښتو ادب ته يو څيز وي! او درانه هيوادوال وکولی سي چې ورڅخه خپل ادبي تنده خړوبه کړي.

Scanned with CamScanner

د لیکوال څو خبرې

ژوند اسان دی، په ژوند کې انسان دی ، انسان کې شیطان دی ، شیطان کې خورا توان دی، توان خورا ګران دی او ګران تاوان دی،تاوان هم بېخې بې شـــان دی.

ژوندون ته مبارزه په کار ده مبارزې ته وسله په کار ده، وسلې ته بیا واسطه په کار ده، واسطې ته جذبه په کار ده او جذبې ته وخلیفه په کار ده.

خان چې د چا سیال نه کړې ژوند به خوشال نه کړې، خوشال به په بنه حال نه کړې، حال به دې خپل مال نه کړې او مال به دې خپل کمال نه کړې.

بسم الله الرحمن الرحیم!

پورته چې مې کومې جملې او کلیمې لیکلې دي په ټولو کې مې خپل د ژوند او خوند موضوع او تنوع را اخیستې ده. ژوند یوه لویه مانا لرې څوک چې په دې مانا پوی نه سي او دغه لفظ تشخیص نه کړي، هغه ته به خورا د ژوند او پیوند شپې او ورځې ګراني سي.مُمکن زیاتې ستونزې مورِ او تاسي په دغه لفظ کې ولرو خو د نه حلېدو لامل یې دغه هم کېدلی سي چې، مورِ د ژوند مانا او دنیا نه ده درک کړې.

د ژوند غلامان تل هڅه کوي چې له دوی څخه بل غلام لورِ مقام ونه لرې چې دا لامل دی چې انسان و یوه داستان ته په خورا ډیرو کړکېچنو حالاتو خان اړوي. مهمه هم نه ده چې مورِ دي هغه کسان مشخص کړو چې کوم کسان داسي حالاتو ته زمینې برابروي، څکه چې څانګړي نه دي بلکې ددې لړۍ ټول غلامان همداسي فکر او ذِکر لري. دلته به خان پخپله د جمالاتو او کمالاتو سرحد ته رسوې بلکې د بل چا څخه به هیله نه کوې.

په خورا خوږې او افغاني مینې

سید داود قادري

Scanned with CamScanner

ځانګړې مننه

نړۍ یو ګډ کور دی چې، په هغه کور کې بیا انسان اوسېږي. خو ځینو بیا دا فارمول له ذهن څخه کښلی دی نو ځکه د انسان د مرستې لاس لنډ سوی دی.

خو اوس هم په نړۍ کې داسې ځینې اشخاص پیدا کیږي چې د انسانیت مینه ورباندې ماتېږي. ځینې داسې کسان ستە چې د انسانیت مثال یې په نورو کې هم ژوندی کړی. دلته سړی فکر کوي چې انسانیت خپلوانو پورې تړاو نه لري بلکې دا بنکلی صفت د خدای تعالی ج په بنده کې خوندي دی، هغه که هر څوک وي خو یوازې یو انسان وي.

زه هم نن درته د داسې کس صفت کوم چې، د علم هغه ډېوه یې زما په زړه کې لګولې ده چې اوس یې تاسې مطالعه کوئ. ګوهر په دریابونو کې ډېر ستە خو، دې ته هم یو داسې کس باید پیدا سي ترڅو ګوهر تە یې تشویق کړي او هغه له دریاب څخه را وباسي او بیا یې ددې خوار ملت په درد درمل کړي.

((طلحه کاکړ)) زما هغه نالیدلی ملګری او ورور دی چې، د نړۍ د یوې لیرې فضا څخه یې زه هڅولی یم ترڅو زما په بدن کې پټ علم بنکاره کړم او ددې ملت د درد یو ناڅیزه درمل ترې جوړ کړم.

طلحه کاکړ اوس له هیواد څخه بهر د فرانسې هیواد په پاریس ښار کې خپل د ژوند شپې تېروي. په دې هیله چې یوه ورځ یې د ګران هیواد په جنتي خاوره کې ووینم او د لومړي ځل لپاره ورسره لېدنه وکړم.

(زه دې د پوره احسان مننوی یم ورورە)

Scanned with CamScanner

په کیسې کې

کیسه خوړه ده، ترخه ده. تېره ده، پسته ده. ښیښه ده. بنه ده ښخي نه ده
مُمکن څوک ورته خپل د نظره وګوري خو، ځینې ورته له خبره ګوري!
ځینې چوکاتونه ورته لري خو، ځینې بیا ورته ذهنونه لري!
یا به یې له خانه لیکي ؛ یا به یې له جهانه لیکي!
ځینې مخاطب په نظر کې نیسي خو، ځینې بیا مرتکب
ځینې د دنیا منې خو، ځینې بیا د هیڅا
ځینې له فکره کار اخلي خو، ځینې له میکره
ځینې له هنره استفاده کوي خو، ځینې له ډګره
ځینې ملت په ذهن کې نیسي خو، ځینې دولت
ځینې دردونه لري خو، ځینې شرطونه
ځینې یې له زوره لیکي خو، ځینې یې له اوره
ځینې یې له مینې لیکي خو، ځینې یې له وینې
ځینې مومن خان خوښوي خو، ځینې سلمان خان
ځینې جنګ خوښوي خو، ځینې بنګ
ځینې ملاله خوښوي خو، ځینې ګل پانه
ځینې کمال خوښوي خو، ځینې شال
ځینې درمل پکښې غواړي خو، ځینې توکل
ځینې خوند تړي اخلي خو، ځینې پند
ځینې یې په ځېر ګوري خو، ځینې یې له پېغور

Scanned with CamScanner

د مخاطبينو لپاره څو کرښې

د بشر د پيدايښت ګام د خطا او وفا سره يو ځای اينښودل سوی دی!
ما خپل د هيواد د ابادی او ودي لپاره دا ناڅيز اثر چاپ کړ، ترڅو د علم او ادب مينوال وکولی سي چي ادبي تنده پرې ماته او خړوبه کړي. ما تر دېره هڅه کړې چي داسي لفظونه او لغاتونه استعمال کړم چي د پښتو ژبي د مشهورو لهجو څخه د يوې حق هم راپسي دېر رانه سي.
دا چي زمونږ لويه ستونزه داده چي، د هيواد په کچه د ليکلو يوه معياري لهجه نه لرو نو ځکه ځيني وخت زما غوندي غريب ليکوالان د ستونزو سره مخ کېږي.

ما خپل د کمزوري ذهن پر وزن دغه کتاب (د اِنس او جِن سره خبرې) داسي ليکلی چي، له يوې خوا مخاطب اغيزمن کړي او بيا مي ورته خپل نظر د هري کيسې په پای کي ليکلی دی، چي د نصيحت بڼه لري او شخصي نظر مي هم دی.کيسې مي ټولي هڅه ربستني کيسې دي چي پر ځينو انسانانو باندي خپل په ژوند کي تېري سوي دي او بيا ما له هغوی څخه ليکلي.
که بيا هم راڅخه په کومه برخه کي تېروتنه سوې ما وبخښئ او تاسي يې له خان سره اصلاح کړئ. ځکه چي انسان له تېروتنو خالي نه دی، دا ځکه چي زمونږ نبي کرامو او صحابه کرامو هم تېروتنې کړې دي او بيا الله ج بخښلي دي.

په وروستيو جملو کي درته دا وايم چي راسئ ددې هيواد د ابادولو لپاره متي راوننارئ او کار ورته وکړئ. ضد او کينه پرېږدئ يو او بل تشوق کړئ، ترڅو پرمختګ وکړو او دې دردناکه ملت ته مو خير ورسېږي.

Scanned with CamScanner

شپون او جنون !!

توره شپه وه، سپوږمی د شنه اسمان پر مخ د خالونو او ستورو په منځ کې ګرځيدل او را ګرځېدل.

ما مې خپل مېږې را وشړلې، ترڅو کور ته يې بوځم او وې رسوم.په بسم الله را ولاړ سوم سپين او خيرن لرګی مې راواخيست د چاوو پيالې مې په زور خادر کې و پيچلې، يوه د پاسه بله د بغل غوټه مې ورکړه او تر مالا مې وتړلې.

د ميږو تر کنګسو غوږونو مې خپل اواز ورسوی او د کور پر لور مې حرکت ورکړ.په ډغه ورځ له ما سره کوم بل شپون نه وو، چې را سره د مالونو په بيولو کې مرسته وکړي. زه هم ورو، ورو را روان سوم.

د لارې په اوږدو کې وم ومې کتل چې، يو څه مېږو بلې خوا ته مخه نيولې ده او پر بل لوري رواني دي. زه هم په تشويش کې سوم، چې څه کيسه به وي!! ورغلم تر څو په اصلي موضوع خان پوی کړم.

خو کله چې ورغلم ومې کتل چې يو تور څيز ناست دی، د لاسونو ټولې ګوتې يې نه سته پرې دي او مېږو ته وايي : پې، پې په عزت اوسې! پې، پې په عزت اوسې !!

خپل د پرې ګوتو لاسونه ورته ښوروي او همدغه جملې ورته تکراروي.

کله چې مې دا حالت وليد، ژبه مې ګونګی سوه، غوږونه مې کانه سوه، شوندې مې پندې سوې، ټول بدن مې لرزې واخيست.

لار رانه ورکه سوه او ددې سره بلې نړۍ ته داخل سوم. هڅه مې وکړه چې ددغه حالت څخه خان وژغورم.

خو د بدن هيڅ غړي مې ملتيا نه راسره کول. ترڅو خان له دغه حالت

څخه را وباسم. خو بس په وروستیو کې مې خپل رب (ج) راباندې ورحمیدی چې، حیاة کُرسي مې ذهن ته راغله او ومې ویل، وروسته مې پر خان چوُپ کړل.له هغه وروسته د خان په ګټه پوی سوم چې اوس پر بنه کېدو یم.

نو په ډېرې سختی مې خان له هغه حالته را خلاص کړاو مېرۍ مې را وشړلې او حرکت مې را وکړ.کله چې کور ته را ورسېدم.

د کورنۍ ټول غړي مې په رنګ پوی سول. ټول راته هک پک سول، چې سنا رنګ ولې داسې ژړ سوی دی؟ خدای مه کړه ببرېدلی خو نه یې؟ زه چې ډېر ببرېدلی وم، ورته مې ټوله کیسه بیان کړه. هغوی چې کله کیسه واورېده، ډېر افسوس یې وکړ او وې ویل: چې کاش یو بل کس هم درسره وای، ترڅو در باندې دا حالت نه وای راغلی.

زه تر سهاره هغسې په یخ او وام کې پروت وم. نه خمکې خای راکوی او نه مې زړه سکون را بخښئ.

بلاخره وروسته د څو ورځو او شپو مې بیا یو څه د بنه کېدو احساس وکړ.

له هغه را وروسته دا دی اوس په تورو شپو کې مېرۍ نه راولم او نه هم د شپې نامالوم خایونو ته سفر کوم. خکه چې ډېر ببرېږم چې بیا راسره یاد عمل تکرار نه سي.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

که چېرې کیسې ته فکر وکړو او ووایو چې دغسې پېښې یو طبیعي حق دی! مُمکن غلط فکر مو کړی وي.

علت یې دا دی که مورِ د شپې په دغسې- شیانو باندې کار ونه لرو، نو طبیعي حق له کومه سو؟!!

نو هر کله چې انسان دې ته ورته موضوعاتو سره مخ کیږي، باید له پوره فکر او ذکر څخه کار واخلي، ترڅو د نړۍ د یوه افت څخه خان وژغورې.

او ددې تر څنګ به یې خان ته کومه ستونزه هم نه وي اړولې. خکه چې په نړۍ کې د خان ژغورنې اصول همدغه دي چې، په داسې حالاتو کې باید د عقل پروسه ډېره قوي کړي، ترڅو خان ته کوم زیان ونه رسوي.

Scanned with CamScanner

د پیریانو مـور!!

کوچنی پیالـه وه. د شـنو چـاوو ډکـه وه. پـر سر مـي را وا ړول او ومـي څښل!

وروسته مي د شـنو نصـوارو سـپین قـطی را واخیـست او د چـپه لاس د ورغـوي څـخه مـي ووهـی او ور وامـي ړول. د نـړۍ د مـادي او معـنوي خیـالونو کي غرق و پرق سوم.

پر سُور بـالښـت پروت نوکـیا موبایل ته مي زنګ راغی! ومـي کتـی چـي کشـر اکـا مي اړیکه نیولـې! نصوار مي توففف کړل او مـوبـایـل ته مي جـواب ورکړ!!

-ورته مي ووېل : بلې!

-کاکا مي: جوړ یې؟

- کاکا مي : هو بنه یم ستاسي څه حال دی، د کورنۍ غړي مو بنـه دي؟

-زه :مننه کاکا جانه تاسي بنه یاست؟

-کاکا مي : ژوندی اوسې، تـول بنه یو!هلکه ته به داسي وکړې چي زه نـن یو ځای خـم،تـه مابنـام راسه زمـوږ کـورته څکه چي ماشومان یـوازي دي!

ما وېل: سمه ده کاکا جانـه، تـاســي بېخـي بـې غمــه اوســئ زه مــابنام درځم ستاسي کور ته. تـاسي پخیـر خپل د موخي ځای ته ولاړ سئ.

د کاکـا سره مي په موبایـل کي اړیـکه پرې کړه.د کا کا کور مي کــه څــه هـم زمـوږ کور ته نـژدې وو، پرېکړه مـي وکړه چي مـابنام د ډوډۍ نـه وروسته بـه ورسـې!

همداسي مـي وکـړل، مابنام تېر سـو مـا مــي هـم د اکـا د کـور پـر لـوُري

Scanned with CamScanner

حرکت وکړ. کله چې مې د اکا کور ته نژدې سوم، د اکا د کور تر څنګ چې کوم چناران دي؛ له هغه ځایه د ماشوم ژړا راغله.

کله چې مې دا حالت خپل په غوږونو واورېد ، ور منډه مې کړه ترڅو د چنارانو خوا ته ورسم، چې دلته ماشوم څه کوي چې ژاړي ؟!!

کله چې د چنارانو خوا ته ورغلم، ورته ومې کتل چې دننه په چنارانو کې یوه سپین سرې ښځه ناسته ده او په غېږ کې یې یو ماشوم دی هغه کراروي.

ما فکر وکړ چې شاید د اکا میرمن وي د کورنۍ سره به یې کومه خبره راغلې وي او خپه سوې به وي. حرکت مې ور وکړ. کله چې ورته نژدې سوم او نه ورته خبر سوم ومې کتل چې ښځه د انسانانو په څېر نه ده! جګ قد یې دی.

ېښې بَل ډَوَل ده. بدن مې لرزې واخیست څکه چې پوی سوم کیسه خرابه سوه!

د دواړو ژامو غاښونه مې د ډېرې ېېرې نه کړپې کاوه. لاسونه مې بې واکه سوه. حیران پاتې سوم چې اوس څه وکړم؟!! بلاخره مې څه چې زده وه، ومې ویل او پر خان باندې مې چُپ کړل!

له هغه وروسته مې د بدن غړو یوځه په فعالیت پیل وکړ او شا ته مې په ډېرې ستونزې مخه کړه او را منډه مې کړه. کله چې کور ته را ورسېدم دروازه مې په ډېر شِدّت سره خلاصه کړه او په کور ورننوتم، ماشومانو ټولو چغې کړې، چې څه وسول؟؟!!!!

بلاخَرَه کښېناستم ماشومانو ته مې ډاډ ورکړ چې هیڅ خبره نه ده سته. خو کله چې سهار سو، ماشومانو ته مې د تېرې شپې کیسه بیان کړه.هغوی هم ډېر وېرېدل او ژمنه یې وکړه چې بیا به د شپې چنارانو ته نه ځي !

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

هر کار چې ترسره کیږي حتمن په عمل کې د څان سره یو لامل لري.که چیرې دغه شخص د شپې و چنارانو ته نه وای ورغلی، نو بیا به دومره ستونزه له کومه کېدله؟

مالومه خبره ده چې، انسان غرَضي څيز دی.

خکه ورته په ژوند کي خپلې ستونزې او خندونه پيدا کيږي. هيڅکله بايد انسان په دغسې حالاتو کي و دې ته ورته شيانو باندې کار ونه لـرې! ترڅـو پـه ستونزو کي راګير نه سي.

Scanned with CamScanner

لـويه بلا او دوهَ بچي!!

د لوی او نعمـت لرونکي ذات خدای (ج) شـنې دښتـــي وې، تکـي شـنې غـونډی به وې او څاروي به پکښي ګرځېدل.

شپون مي تـه وو د مـاشـومانو مـور راته وويل : چي سـړيه ! نن شـپون نه سته تـه اړيـن يې، چـي د هغـه دنـده پـه مخـه وې سې.نـــن د عبـدالقيوم کاکا وراره، جان محمد راغلی وو! چـي پـلانـکي، کاکا تـه ووايـه چـي ننه شپه به مېړي او رمې ته څـروي!

سپين لمـر د شنهَ اسمان پرمخ په تېرېدو سو، بـلاخره ژړ سو او پـرې وتـی چي ددې سره مانبـام سـو.زه هـم د دنـدي د اجرا کولو لپاره د مېړو پـر لـوړ روان سـوم.د نيمه شپـه وه، د مېړو رمه مي د غونډيو پر لوري و څـرول.

ورو، ورو د مېړو پـه ګـامـونـو روان وم. چي يـو وخـت مي وکتـل چـي يو لـيري خای ته مـي پـام سـو، چـــي يـــو څيـز دی د اوبـــو د ذخېرې سره يوځـل اخوا واوړي او بيا دې خـوا واوړي.

فکر مـي وکړ چـي شايد دوه مـرغـومان وي؛ را وبه يې شړې!

کـله چـي ورغـلم ور نـژدې سـوم. و مي کتـل چـــي مرغومـان خـو تـــور دي،دا خـو ډېر غـټ مالومـېږي.ددې لپاره چـي ځان نـور هم ډاډه کړم نـور هم ورنژدې سوم.کـله چـي مـي پـه خبر ورته وکتـل چـي يـوه غټه بلا ناسته ده او دوه دانـې بچي يـې اخوا دېـخوا ورتـــه اوړي او را اوړي او مـــتي ورسره کوي ! کله چي مـي دا حالـت ولـيد پر بـدن مـي يـخه تـبه راغله!

د بـدن څـواک مي له لاسـه ورکړ. څه چـي مـــي زده وو، هغـه مـــي پـر پـر لـوُر وځرولې!

خـان چُپ کړل او شا تـه مـي ورو، ورو حـرکـت راوکـړ او مېړي مـي د کـور

په ډېر بد وضعيت مي ځان تر کوره راورسوی. کله چې کور ته راورسېدم په ډېر بد حالت کې وم. خپلې مېرمنې ته مې ټوله کيسه بيان کړه. هغه چې د کيسې په اورېدو سره سخته پرېښانه سوه ژر يې کمپل او تلتکان راواخيستل او زه يې پکښې پټ کړم!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

که چيرې د کيسې د پېښېدو علت وڅېړو؛ دا به راته څرګنده سي، چې يادە کيسه د غُربت څخه رامنځته سوې. ځکه چې هيڅ څوک هم لېونی نه دی، چې د شپې پر يوه بجه را ولاړ سي او په دومره خطر ناکو غونډيو کې ځاروي وځروي، خو د موضوع اصلي اړخ دا دی

چې يو څوک نه بايد خپل ځان خپل د مال لپاره په دغې- شېبو کې قُرباني کړي.که چيرې دغَه کس خپل مېرۍ په دغَه شپه نه وای ويستلی تر سهاره به مېرۍ مړې سوي وای؟!

خو مالومه خبره ده چې د پوښتنې جواب نه دی!

او که اوس د پوښتنې بل اړخ ته پام وکړو! که چيرې دغَه کس ته هغه بلا مخ ور اړولی وای نو څه فکر کوې چې دغَه کس ته به يې تاوان نه وای اړولی؟

نو څرګنده سوه چې بايد انسان د ژوند په ټولو چارو کې له پوره دقت څخه کار واخلي!!

Scanned with CamScanner

د پېرې ملګرې

د معمول له مخې د شپې لخوا ټول وګړي خوب کوي،خو د مېرمني دنده دا ده چې د شپې لخوا ځينې نا تمامه کارونه بشپړ کړي!

زه هم را ولاړه سوم، تور پوړنی مي پر سر کړ، سترګي مي په لاسونو ومُړلې د خبمې څخه بهر راووتم د شين اسمان په غېږ کې سپوږمی پرته او پر اړخونو يې ستورو چاپه وهلې وه، لکه د پېغلې پر زنه چې مور د خيال او ناز خالونه وهلي وي.

د وُړو کاسه مي راواخيستل او د اشپز خانې پر لوري مي حرکت راوکړ.کله چې روانه سوم، د شا لخوا يو شين کالی سړی راغی او زما په شا باندې يې ولکه واچول.

چې ددې سره مي ټول بدن دروند سو، ساه مي بنده سوه فکر مي وکړ چې يو چا مي په اوږو باندې د هندوګش غر کېښود. بدن مي لرزه واخيستل او خپل د خان په غم اخته سوم.

په زړه کې مې پاک خدای ته زاری شروع کړې چې، زما سپېځلې ذاته!زه ستا يو عاجزه بنده يم. ته راباندې رحم وکړې او ته مي مددګار سې.

زه مي په همدغو زاريو بوخته وم، ورو، ورو مي بدن سپک توب احساس کړه.

خو بلاخره هغه شين کالی سړی مې له اوږو څخه کښته سو او د سترې يا اهونه مي ترخوله ووتل. يو وخت وو، چې د ماشومانو پلار را باندې ډغ اغږ وکړ چې د پلانکي موري پاسه چې ناوخته دی ولاړه سه وُړه دي واغږه! سترګي مي پرانيزلې ومي کتل چې خير و خيرت دی او هرڅه خوب وو.

Scanned with CamScanner

خو خير راپاسېدم ډودۍ مي پخه کړل د کورنۍ غړو ته مي د شپې تېره سوې کيسه بيان کړه، هغوی راباندي وخندل چې خوب دي ليدلی او د شپې لخوا خلک هر ډول خوب وينې.

بلاخره ! د ماسپښين خوا وه لاړم د کلي د مُلا څخه مي د تيري شپې د خوب پوښتنه وکړه .هغه ته مي ټوله کيسه بيان کړه.

هغه وخندل وېل : د تشويش د وړ خبره نه ده، ته د شپې ستوني ستخ بيده سوې يې څکه درباندي يادە واقعه راغلې ده.

هر کله چې تاسي ويدېږئ هڅه وکړئ چې په راسته اړخ باندي بيده سئ.چې ددې سره به مو هم اسلامي رُکن ادا کړی وي او هم به مو ددغې- افت څخه خان ژغورلی وي.

د خپښکي په نامه يو څيز دی هغه د هغه کسانو سره سر او کار لري چې د شپې ستوني ستخ پرېږدي، نو بيا دغه افت ورباندي خان اچوي. چې ددې سره انسان ډېر په تکليف کيږي.

که پورته اسلامي ذِکر سوې طريقه هر مسلمان ادا کړي،نو نه به دا ستونزه ورته راولاړه سي او نه به هم په تکليف سي.

څکه چې د خدای تعالی پر دنيا باندي د نعمتونو تر څنګ خپنې افتونه هم سته چې له هغو څخه يو هم دغه شمېرل کيږي، چې د بيده او بې پروا انسانانو سره کار لري او دنده يې داده چې،يو انسان څومره په عذابولی سي هغومره يې په عذابوي او دردوي.

د ليکوال نظر د کيسې په ټولو :

که چيرې مونږ او تاسي د اسلام مبارک دين و څينو لارښونو ته پام وکړو د ژوند په هره برخه کې د بريالیتوب سره مخ سو.

که بر عکس په دغه لارښوونو عمل ونه کړو مُمکن ډېرې ستونزې راته په ژوند کې پيدا سي.

د کايناتو سرور او د خدای ج د ګران رسول حضرت محمد مصطفی (ص) و حادث ته که پام وکړو هغه فرمايي : تاسي د خوب په وخت کې پر ښي اړخ باندي پرېږئ.

Scanned with CamScanner

د کیسې نوعیت ته که پام وکړو دَغه کیسه هم د غلط پرېوتلو له امله رامنځته سوې ده، چې دغه مېرمن ستوني ستخ پرې وتلې ده.

نو باید د اسلام مبارک دین پلویان و دغسې مسائلو ته جدي پاملرنه وکړي، ترڅو د دنیا د ناوړه پدېدو بنکار نه سي.

Scanned with CamScanner

سپین ږیری پېرۍ!!

د لمر ژړ پای ته ورسېد. د څمکي او اسمان پر مخ د توري شپې اغېزه خرګنده سوه.

ورور مي کور ته رانغوتی وېل: څه مو پخ کړي دي، زما سره مېلمانه دي؟!

مور مي ورته وېل: زویه غوښي او ورجي مو پخ کړي دي!

بلاخره مي مېلمنو ته ډوډۍ ور وړل د ډوډۍ وروسته زه د حویلی څخه بهر راووتم. زموږ د کور مخ ته ایرې پرتې وې.زما فکر نه وو پر هغه اېرو وختم او هلته مي جواب چای رفع کړ.

کور ته راغلم ومي کتل چې د کور په حویلی کي یو ښایسته ماشوم ګرځي او خالپوسي کوي. ما مي ګوته په غاښ ونیول د فکرونو په نړۍ کي ډوب سوم. فکر مي وکړ چې شاید د کور ماشوم مو وي او له خوني څخه به بهر راوتلی وي.

حرکت مي ور وکړ ترڅو وې نیسم او بیرته یې خوني ته بوځم چې کوم تاوان ور ونه رسېږي.

کله چې زه ماشوم ته ورنژدې سوم راڅخه یې منډه کړه ما هم ورپسي- منډه کړه ترڅو وې نیسم خو ماشوم د حویلی څخه بهر ووتی!

کله چې د حویلی څخه بهر ور ووتم ماشوم یو خل راڅخه ورک سو!! ومي کتل چې زموږ د کور په مخامخ پټي کي یو سپین ږیري سړی ولاړ دی او ماته یې لاس وښوری چې دلته راسه!

پر بدن مي یخه تبه راغله غوږونه مي کنګس سول. بدن مي لرزه واخیستل په ماتو بندونو ور روان سوم. کله چې ورغلم راته یې وېل کښینه او غوږونه ونیسه!

Scanned with CamScanner

زما چې ژامې يوله بله نښتې وې خبره مې نه سوای کولی. بلاخره سپين ږيرې سړي تر غوږو ونيولم او د خمکې خوا ته يې راکش کړم.

پر اوږو مې سپور سو او زما سر ته يې خپل سوکان بند کړه په وهلو يې شروع وکړه...

ما هرڅه چغې ورته وهلې چې ته څوک يې او ولې مې وهې؟!

سپين ږيرې سړی چې ډېر په غُصه وو وېل: ته ولې پر هغه اېرو کښېناستلې او زموږ يو خُوان دې خپل تر پښو لاندې کړ او په شهادت دې ورسوی؟!

ما ورته قسمونه اخيستل چې ما دا کار نه دی کړی! خو سپين ږيرې هغې وهلم!

کورنۍ چې مې ډېره وارخطا سوې وه او زما په پلټلو پسې يې ټول خايونه پلټلي وه.

بلاخره يې زه پيدا کړم او ټولو را منډې کړه او راته يې وېل : ته ولې دلته داسې ناست يې راپاسه څو کورته؟!

ما ورته وېل: نه سم تللی پر اوږو مې يو سپين ږيرې سړی ناست دی نه راڅخه کښته کيږي او وهي مې!

مشر ورور مې د کلي مُلا سره اړيکه ونيول او ټوله کيسه يې ورته بيان کړه!

مُلا ورته وويل : چې د ورور و غوږ ته دې موبايل ونيسه. مشر- ورور مې همداسې وکړل. زما غوږ ته يې موبايل ونيوی او مُلا خپل د مؤنه شروع کړه.

بلاخره مې سپين ږيرې سړی له اوږو څخه کښته سو. په سبا باندې د هغه مُلا خوا ته ورغلو هغه راته څينې تعويذونه راکړه.

راته يې وويل: چې ته د شپې لخوا پر هغه اېرو بې بسم الله کښېناستلې يې کومې چې ستاسې د کور مخ ته پرتې دي، چې په دغه وخت کې تا د پيريانو يو خُوان تر پښو لاندې کړی او هغه دې وژلی دی او اوس ته اړين يې چې هر کال يو پُسه حلال کړې او په خلکو يې تقسيم کړې، ترڅو زه پيريانو ته قناعت ورکړم.

ما چې د مُلا صاحب خبرې واورېدې او بيا مې خپل د کور اقتصادې ستونزو ته نظر وکړ،خدای سته په زړه مې د غُربت ټود باد راغی او ډېر خواشينی سوم.د مُلا صاحب د خبرو وروسته دا دی، زه اوس هر کال يو پُسه

Scanned with CamScanner

حلالوم او په خلکو یې تقسیموم.

خو دا اړینه نه ده چې، چې زه پیسې لرم او که یا!

خو باید یو پُسه پیداکړم او حلال یې کړم.

او بیا یې خپل د ټولنې په مښتو خلکو باندې تقسیم کړم. ترڅو پیریان خوشاله کړم او ماته د بیا لپاره کوم زیان وانه ړوي.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مور تل وایو چې د شپې باید په هرځای کې چې مور ناسته ولاړه کوو، بسم الله ووایو. ځکه چې دا نوم انسان له ډېرو بلاوو څخه ساتي. مور د سترګو لیدلی حال ولید چې پر اېرو بې بسم الله کښیناستل څومره تاوان دغه کس ته واړوی.چې هم مریض سو هم باید هر کال یو پُسه حلال کړي. مهمه نه ده که دی پیسې لري او که نه خو باید پُسه واخلي او حلال یې کړي. نو باید انسان چې د شپې هرځای وځي بسم الله ووایي؛ او د اېرو څخه ځان لیري وساتي.

Scanned with CamScanner

په سپین کفن کې پېرې!

د توري شپې ډېره برخه تېره سوې وه د مُلا اذانونو ته کابو دوه ساعته پاتې وه!

په ګرم کمپل کې پروت وم، پلار مې راغې وېل : بچیه پاسه ورسه مابنام مو هغه کولاغ سهي نه وو ترلی شاید اوبه رایله سوي وي.

زه هم په ماتو بندونو راولاړ سوم او د کولاغ خوا ته مې حرکت وکړ. کله چې ورغلم ومې کتل چې د کولاغ په څنګ کې یو سړی ولاړ دی او سپین کفن یې اغوستی زما خوا ته ګوري.

کله چې مې سړی ولید! د بدن څواک مې له لاسه ورکړ. زړه مې ورېږدېدی. بسم الله ویل مې پیل کړه او شا ته مې رامنډې کړې.

کله چې کورته راورسېدم رنګ مې تک ژړ سوی وو.

پلار مې راته وېل : هلکه څه کیسه ده، چې دومره وارخطا یې؟! کیسه مې ورته بیان کړه. پلار مې مُسکی سو وېل : د تشویش د وړ خبره نه ده. مه ورخطا کېږه! شاید سترګې دي په کومې وڼې لګېدلې وي.

زه پوی سوم چې، پلار مې زما د صحت او د نه ېېرې لپاره وویل! کنې وڼې نو کله سپین کفن اغوندي او که وڼې سپینې هم وي نو دا بیا کله امکان لري چې ونه دي د انسان په شکل ځان جوړکړي او بیا دي ماته د انسان په شکل کې ودرېږي ما دي وېروي.

خو لنډه دا چې ډېر زیات ېېرېدلی وم. د ځان سره مې پریکړه وکړه، چې له دې وروسته به یوازې بیا دغسې ځای ته نه ځم.

Scanned with CamScanner

د لیکوال نظر د کیسې په ټړاو :

د کیسې اصلي اړخ ته که پام وکړو د غفلت څخه رامنځته سوې ده. ولي باید انسان دغه ډول دروند او خطرناکه خای ته د شپې لخوا ولاړ سي؟! کـه د اوبو رایله کېدو غم وکړو، نو که ټوله شپه اوبه رایله سوې وای نـو هغـه بـه چـا ټرلي وای؟ د هغو درد به چا دوا کړی وای؟ خو مالومه خبره ده چې د کم فکر څخه دغه ډول پدېدې تولیدېږي او بیا داسي نتیجې په تمه وي چـې د هغـه جوړېدل او بنه کېدل خورا ستونزمنه وي. په داسي حال کي کـه انسان لـږ د عقلي پروسې څخه کار واخلي نو هیڅکله به هم دغسي کار رامنځته نـه سي او نه به هم د دومره تاوانونو شاهد و اوسي.

Scanned with CamScanner

لنډې او واړه پېړیان!!

په ژوند کې ځینې شیان وي، چې پر ته له هغه ژوند ناشونی وي، چې له هغه جملو څخه یو هم کور ته نفقه برابرول دي! که دي نفقه برابره کړه نو بنه دی او که دي برابره نه کړه بیا نو مالومه خبره ده چې په پیدا کولو پسې به یې ګرځې.

په کلي کې مې روزګار سخت سو، مجبوره سوم چې یو خای ولاړ سم چې، هلته غریبي یوځه بنه وي. یو چا راته یو خای وښود چې هلته ډېره بنه غریبي کیږي.ما هم همداسي وکړل! بلاخره د موخې خای ته راورسېدم. کار مې د خښتو په بټۍ کې پیل کړ.

ورځ پای ته ورسېدل. شپه سوه.ګورم که نه ګورم چې واړه، واړه خلک دي لرګي یې په لاس کې دي او هغه خلک پرې وهي کوم چې یې د ورځې لخوا په بټۍ کې کار کاوه.

ما مې په ناتوانه زړه د دوی تماشه کول. خو لنډې پېریان دومره بې رحمه دي چې نه په ماشومانو درېغ کوي او نه په لویانو او همدغه ورته وایي : تاسي ولې دلته کارکوئ؟! تاسي ولې د شهیدانو په قبرونو پورې ملنډې وهئ ؟!

لنډې پېریان و یوې خیمې ته ننوتل او هلته یې ماشومان ډېر ووهل وروسته د ماشومانو پلار چې ډېر په غُصه سوی وو، و لنډې پېریانو ته یې وویل :که تاسي نران یاست نو ولې ماشومان وهی ؟! ماته راسئ چې نر او بنځه مو مالومه سي!

Scanned with CamScanner

ددې خبرې په کولو سره سپین ږیرې سړې ته یو غم جوړ سو او لنډې پیریانو وربانديې راکش کړه سپین ږیرې سړې یې نښه ووهې. بلاخره لنډې پیریانو وویل: چې تر سبا پورې مو دلته ونه وینو! هر څنګه چې کیږي له دې ځای څخه ځانونه ورک کړئ!!

ما چې دا کیسې واورېدې ډېر زیات وېرېدلم. شپه مو په یو حال تېره کړه.په سبا باندې مو امنیتي خواکونه په خبر کړه هغوی هم راغلل او خپل د نا ترسو او وحشي وسلو خولې یې لنډې پیریانو ته وربرابرې کړې.

کله چې دوی څو ټکان وکړل لنډې پیریان پرې را مخته سول، خو جالبه دا وه چې امنیتي خواکونو هرڅه ټکان پرې کول، خو پر لنډې پیریانو یې هیڅ اغیزه نه کول.چې زمونږ دغه چاره د پیریانو بر وړاندې ناکامه سوه.

په بله ورځ مو دیني عالمان را وغوښتل او هغوی مو ددغې ضوع څخه با خبره کړه هغوی ورغلل د لنډې پیریانو سره یې مناظره پیل کړه.

پیریانو ورته وویل : چې مونږ مسلمان پیریان یو او پر دې ځمکه چې ستاسې خلک خښتې جوړوي او بیا هغه خښتې سوځوي دلته یو وخت شهیدان سوي وه، چې ستاسې د خلکو په دغه ډول کار هغه شهیدان زورول کیږي.

خو بلاخره دلته بیا هم پیریانو قناعت ونه کړ!مونږ ورپسې- بیا د استوګنې سیمې یو بل مشهور عالم د مناظرې لپاره واستوی.

• دا ځل یې دومره مراعت کړی وو چې، زمونږ سره یې یو سرحد مالوم کړ او یوه لویه کرښه مو وکښل چې نه به دوی له هغې سرې کرښې را اوښتل او نه به مونږ له هغې کرښې څخه ور اوښتلو.

ما هم یو څو ورځې تیرې کړې او بیرته مې خپل کور ته حرکت راوکړ. اوس یې مالومات نه لرم چې په هغه سیمه کې به څه شي تیرېږي!

د لیکوال نظر د کیسې په ټراو:

د کیسې نوعیت بیا هم د فکر په سالم رغښت راڅرخي. انسان نه باید داسې ځای خپل د سوداګرۍ ډګر وګرځوي چې هلته هم ، ددې او هم یې د مال خطر وي. لکه د یادې کیسې ځای.

Scanned with CamScanner

او بيا چې دغسې واقعه پېښېږي نه بايد دومره مناظرو ته انسان دوام ورکړي چې دا هم يو ناسم کار دی.علت يې دا دی يو ځای چې د دومره خطر شاهد سو نو بيا به په هغه کې د ښېګڼې راز له کومه پيدا سي؟!

نو بايد انسان د سوداګرۍ په ټولو چارو کې د اسلام مبارک دين احکامو او لارښونو ته پوره توجه وکړي.

Scanned with CamScanner

پـه چيـنه کـي پـيرې!!

د شپې د پای برخه وه او د سهار شپې را لنډېدلې.

زمورِ د کور خوا ته يو چينه ده. غوښتل مي خان هغي چينې ته ورسـوم او غُـسل وکړم همداسـي مي وکړل. له کوره مي حرکت را وکړ.

چنه زمورِ د کور په پای کي د يوې کوچنۍ غونډۍ لاندې وه.کله چې زه د چينې خوا ته ور نژدې سوم. ورته ځېر سوم چې په چينه کـې يـو بـل کـس لمبېږي!

زه د چينې څخه پناه د يوه توت ساهې ته کښېناسـتم.ترڅو دغـه سـړی لـه چينې څخه راووځي.

د انتظار ډېر حد مي تېر کړ د شـنه اسـمان سـتورو تـه مـي کتـل ورو، ورو کمېدل.پوی سوم چې سړي زيات وخت تېر کړ سر مي ور پورته کـړ او ومـي ټوخل!

څو شپې وروسته سړی د چنې څخه راووتی ما ورته پخپلـو سـترګو کتـل، کله چې سړی راووتی يوځل لوی سو او بيا لنډ سو!!

دغي چاري مي د زړه رګونه يو له بله سره ووهل.

ما ددغي وحشي او ډارونکي شپې تماشه کول چې سړی زما د سترګو پـر وړاندې خای پر خای نادرکه سو! حالت مي نور هم نازک سو!! ددې پر خـای چې چـينې ته مخه کړم.

کلېمې مـــي پـــر خـــان شروع کـــړې او د کـور پـر لـور مـي پـه يـــوه ناورين حالت کي حرکت راوکړ.وخـــتونه ډېـــر ووتل خو تر اوسه مي د هغه وام اغېزه په زړه کي ده.

او هر وخت راته د بې وسی احـاس راکوي.

Scanned with CamScanner

د لیکوال نظر د کیسې په ټراو:

د کیسې د نوعیت ارخ دا دی چې د بې احتیاطۍ څخه پېښه سوې ده. انسان نه باید په دې دول حالاتو کې د شپې لخوا و چینې ته راووځي.

په داسې حال کې چې پېړی تل په چینو باندې ګرځي او را ګرځی.

نو کله چې په دې پوهېږو چې پېړی تل پر چینو او اوبو باندې ګرځي، نو ولې دغسې حالاتو کې چینې ته څو؟

نو پایله یې مالومه سوه چې،تاوان یې خپل د لاسه ورپېښ سوی.نو څکه خو مشرانو هغه متل ویلی چې : خپله لاسه ګله لاسه!

یاني اکثره وخت خپل د لاسه انسان ته پېښېږي!

Scanned with CamScanner

((۹)) کلن هلک او د پيريانو بازار !!

د تنکی او غوړېدلې خوانی پر ډُرشل يې نوې پښه ايښې وه. مور وغوښتل چې په دغه ګُل باندې د مکتب چاپېريال ښايسته کړو. چې بلاخره مو مکتب کې شامل کړو.

خُپلې پوهان نظر لرې او وايي : چې په ژوند کې په ورځې پسې- شپه سته.په ږمې پسې خزان سته.په انسان پسې تاوان سته. خُپلې د سترګو نظر لرې او خُپلې بيا په سترګو کې خنجر لرې.

يو ورځ مورِ د کور و مخ ته خپل د سوپې سره ناست وو. پر ټولنيز ژوند مو خبرې کولې.

او پر يو او بل مو سندرې کولې. مورِ د خورِ مجلس په دوام کې وو، چې زمورِ د کور شهزاده راغی.

هغه شهزاده چې پورته مو لږ تعريف ورځخه وکړ. مور مې ورپاځېدل او وې غوښتل چې ښکل يې کړي چې په يو خل هلک پورته سو او وځمکې ته بيرته ګوزار سو! مور او زمورِ د کورنی غړو پرې ورمنډه کړه او چغې يې پرې پيل کړې!

که څه هم دا پښه مورِ ته نوې نه وه خو بيا يې هم ودردولو څکه چې زمورِ د کور ماشوم او شهزاده همدغه کس وو. بلاخره مو هلک راپورته کړ او سپين د نور څخه ډک مخ مو له تورو او بدرنګو خاورو څخه ورته پاک کړ.

مورِ د تل په څېر پوی سو، چې ګزار پيريانو ورته ورکړ. څکه چې هر وخت به ورته پيريانو دغه ډول بې رحمه ګوزار ورکوی.يوه ورځ بل بيا هم

Scanned with CamScanner

دغسې کيسه پښه سول.مازديگر وو مور مې دودۍ پخول ورور مې ورځې ورنه ويل : موري ! يوځه دودۍ خو راکړه وړې سوې يم!

- مور مې : ودرېږه زويه اوس به دېګ پوخ سې، د خوړو سره به يې يو خای وخورې!

- ورور مې : موري ډېر وړې يم خدای خبر دېګ کله پوخ سي! بس وچه دودۍ راکړه خورم يې.

- مور مې : ودرېږه زويه پر تا باندې څه سره ده چې دومره ښېره کوې!

د مور په دې خبره مې ورور باندې بيا هغه څپه راغله. يو خل پورته سو او له خمکې سره ولګېدی. پلار مې مشر ورور ته امر وکړ چې په منډه ولاړ سه او د کلي پير خبر کړه او ورته ووايه :پلار مې درپسې-را استولی يم، ما ټوله موضوع له وړاندې ورسره شريکه کړې ده.

ورور مې هم پرته له کوم خنډه د پير صاحب خوا ته ورمنډې کړې. موږ را منډې کړې، مظلوم او بې وسه شهزاده مو را پورته کړ. په مظلومو او بوږو ستړګو کې يې د بې وسۍ جملې له ورايه ښکارېدلې!مور مې ورته په ژړغونې اواز وويل : بچيه ستا تر مظلومو اوښکو جار سم، ما خو ستا څخه دودۍ نه وه ګرځولې! خو ماوښل د دېګ سره به يې يو خای وخورې.

زما پر مظلوم ورور چې پيريان حاکمان وه.

زما و مور ته يې وويل :چې ستا زوی نه وو وړی، بلکې موږ وړي وو.

- مور مې : سمه ده چې تاسې وړي واست خو ما دا بهتره وګڼل چې د دېګ سره يو خای ګرمه او پسته دودۍ وخورئ.

پيريان : اې سپين سرې ښځې ! ستا پکې کار نه وو. موږ چې هر ډول غوښتل تا بايد هغه تر سره کړې وای.

موږ مو د ګلالې ورور په بدن کې پټ پيريانو سره په مباحثو کې وو، چې مشر ورور او پير صاحب يو خای را ورسېدی.

کله چې پير صاحب را ورسېد، ورور مو خای پر خای سم سو. پير صاحب د حال پوښتنه وکړه چې څه کيسه ده؟!

موږ ورته د تيرې شپې کيسه بيان کړه. پير صاحب وويل :تاسې لږ لېرې خای ودرېږئ! چې زه خپل کار تر سره کړم! موږ همداسې وکړل

لیري ودرېدو.

پیر صاحب مې ورور ته ور نژدې سو. زما ورور یې د شهادت د ګوتې تر سر ونیوی او دمُونه یې شروع کړه. چې بس په یو خل مې بیا ورور ته پیریان راغله!

پیر صاحب خپل په درونډ لاس زما ورور په څپړه ووهی. مور پوی سو چې په اصل کې یې پېړی ووهی. پیر صاحب زما د ورو په بدن کې پټ پېړي څخه پوښتنه وکړه : تاسې څوک یاست او ولې دغه ګلالی ماشوم زوروئ؟

پیریان : پیر صاحب مورِ هندوان یو! او دغه هلک مو خوښ سو نو خکه یې زوروو.

پیر صاحب : نور مو دلته ونه وینم چې، دا هلک بیا و زورئ، کنې کار مو درکوم!

پیریان : سمه ده پیر صاحب بیا به نه کوو. له دې وروسته به له دې هلک سره سر او کار نه لرو.

د پیر صاحب دغه د مونو تر یوې لنډې مودې پورې ګټه وکړه. د یوځه وخت وروسته مې بیا پر ورور باندې پیریان بنکاره سول.

دا خل یې د پیر سره هم درمل نه وو. یو خوا بل خوا مو منډې ترړې وکړې، خو کومه پایله یې ورنه کړه. یوه ورځ مې پلار ته چا په غزني ولایت کې یو زیارت ښودلی وو.

پلار مې تر یوځه وخت وروسته همداسې وکړل. زما ورور یې د غزني هغه زیارت ته راوستی. د غزني ددغه زیارت ګټه دا وه چې هغه کسانو چاره به یې کول چې پیریان به یې درلودل.

پلار مې کیسه کوې چې کله چې مې راوست نو په هغه زیارت کې مې د دوو ساعتونو لپاره بندي کړ او وروسته ورغلم را ومې ویستی، چې رک روغ دی.

بلاخره یې زما ګلالی ورور کور ته راورسوی. زما یو اکا یې پوښتنې ته په هغه ساعت راغی او زما پلار ته یې مبارکي ورکړه. اکا مې و پلار ته وویل : مبارک دي سه وروره، وراره خو مې ماشاءالله جوړ دی!

پلار مې : منه ژوندی اوسې وروره. هو وروره بس دا خل مې داسې کار

ورکړ چې په ژوند به بيا ږغ لغړ ونه کړي.ددې سړه مې يو خل بيا وروړ په قبر سو او زما د پلار خوا ته يې وويل : اې سپين ږيرې! هيڅکله دا خبره مه کوه. موږ هيڅکله ستا د زوی څخه نه خو!

موږ پوی سو چې بيا هم هغه پيريان دي او زموږ ګلالی ږغوي لغړوي.

ددې خبرې په کولو سړه مې د پلار پر مبارک مخ د خپګان ګونځې له ورايه بڼکاره سوې.خکه چې د نازولي زوی دغه افت ډېر زوروی.د پلار تر څنګ زموږ نور د کورنی غړي هم ډېر پريشان وه.

تل مو خپل د ورور غمجنه او مظلومه خېره په ذهن کې انځوروله او دغې چارې به موږ ته ډېر بې درېغه غم راکوی.

د اقتصادي، ټولنيز، طبي ،سياسي او فرهنګي ستونزو تر څنګ مو خپل ددغه ماشوم غم پر اوږو اضافي بار وو.

خو دا خل د خدای ج فضل وو نسبت و پخوا ته بنه سو! هر کله به چې پيريان وربانديې راغله موږ به ورسره خپل باندار کوی.

ددغه باندار لړی تر دې حده اوږده سوه چې زما ورور په ټول چم او ګاونډ کې مشهوره سو.بس اوس مو هم همدغه ژوند دی تيرېږي.

ځيني وخت مې په ورور باندې خپل ساعت تيروي او ځيني وخت يې يو خای بل خای بيايي.

خو د شکر خای دا دی چې اوس يې د زيارت څخه راوښتلو وروسته بيا نه دی په عذاب کړی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو :

کيسه مو ولوستل په رښتيا هم د درده ډکه وه.خو پر دې دنيا ځيني داسې شيان ډېر سته چې و انسان ته د سر دردی ستر لامل ګرځېدلې وي.

چې ژوندی بيلګه يې د همدغې کيسې د لوبغاړي ورکولی سو،خو ددې هرڅه حل دا بولم چې د اسلام مبارک دين د هر درد دوا دی او د هر درد وضاحت پکښې سته.چې ددغه درد او کيسې درد هم پکښې دی.

نو لازمه يې بولم چې ددغه هلک درد بايد دده کورنی د اسلام مبارک دين په اړوندو لار ښونو سره کړی وای!

د غـــوا پـه بـنه پـېرى!!

د سبعه ايز دود او رواج له مخي به چې هر کله چا زمونږ په کلي کې د کوز دې وروسته نيم ولور ادا کړ، هغه زوم کولى سوه چې د خُـر کور ته ازاد تـک را تک وکړي.

ما هم دغه مرحلې بشپړې کړې وې او د خوانى پـر دُرشـل مـي تـازه پښـه اينې وه.

يوه شپه د خُـر د کور څخه را روان سوم خپل د کور پر لوري.

يو زور بايـسکل مي پلار راته په ډېر ناز او پياز اخيـستى وو.زما د مـزل د لارې جوړښت داسې وو چې تولـه لار د انارو باغونو اخيـستې وه.

زه هم د خوانى په نشې کـې وم د بهـرې او خطـر احـساس مـي د سره نـه پېژندى. وړاندې له دې چې خپل کور ته ورسېږم، فکـر مـي وکـړ چـې شـايد بهتره وي چې د کور نه مخکې بايد په کارېزکې ولمبېږم.

بلاخره پريکړه مي وکړه او د کاريز خوا ته راغلم. بايـسکل مي د کارېز غاړې ته ودروى او په اوبو ور ګډ سوم.

وخت هم داسې دى چې د شپې ډېره برخه تيره سوې وه.

سپوږمى پر شنه او د خالونو ډک اسمان کې خليدله او رڼا يـې د خمکـې ډېره برخه نيولې وه ماته يې خپل د مينې د ياد تصوير راتازه کوى.

او داسې فکر مي کوى چې زما مينه زما سره خوندې ده رانه لـيرې نـه ده. ددغې شپې سپوږمى دومره بنايسته وه چې د بنايست انعکاس يې د الله ج تـر بنده ګانو رسوى.

ما يو خو غوبې/غوتې ووهلې او سر مي را پورته کړ تر خو د سترګو څخـه

Scanned with CamScanner

مې اوبه پاکې کړم پام مې سو چې، د کاږې په یوه اړخ کې یو عجب خبر لمبېږي!!

ټول بدن یې د غوا دی خو سر یې یا د انسان دی!

کله چې مې دا حالت ولید ډېر زیات یې ووېرولم!

ژر مې یر خان باندې حیاة ګرسي شریفه وویل او جُب مې کړل.

په ډېر ښېرې مې د اوبو څخه خان را وویستی او بایسکل مې بړې سوی جامې، مې را وا خیستلې او د کور یر لور مې رامنډه کړه.

کله چې کور ته را ورسېدم وضعیت مې ډېر زیات خراب سو مور مې را وینه کړه او د تیرې سوې صحنې کیسه ور واورول.

هغې راباندې خپل د مهربانی بوږنی وغوږوی او به کمپلونو کې یې پټ کړم.به سبا باندې ورغلم او خپل پاتې سوی بایسکل مې را ویستی .

د لیکوال نظر د کیسې په نړۍ:

مور تل وایۍ چې د خوانی مرحله ډېره د نشې مرحله ده.

خو دغه نشه باید د عقل د بروسې څخه نه وي لیږي ! خکه چې هر هغه څه چې د عقل د بروسې سره اړیکه ونه لري ممکن ډېرې ستونزې را ولاړې کړي لکه بوږنتی کیسه!

که چیرې هغدغه کس شرم نه وای کړی او راغلی وای خپل کور نه او یه راحته لمبدلی وای نو دومره وام او بېره به له کومه کېدل؟!

په داسې حال کې چې ده د شرم د سرحد څخه هم بنه ور واړول .دده د کورنی په شعول یې د خپر کور کورنی هم خبره سول، نو دلته شرم ډېر سو که کم!

نو باید هره پریکړه د عقل د بروسې سره ډېره اړیکه ولري! او که لیږي وي نو مالومه خبره ده چې، دغسې ناوړه کار به ورسره کیږي.

او یوه بله مهمه خبره دا چې خینې هغه رواجونه چې یې مانا دي او ددې ملت د هرې کړنې پر خلاف دي باید له منځه ولاړ سي. خکه چې نر ګنې یې ناوانونه زیات دی. یرنه له دې چې خلکو نه ستونزې جوړې کړي نه ګته لري او نه هم د چا به خیر دی، چې زوندی ښکګه یې بوږنه کیسه ورکولی سو.

Scanned with CamScanner

غـــرور او بـــې اعتـــباره ملګـــرى !

خينې کسان ادعا کوي چې نړۍ ښايسته ده. شايد دا هغه کسان وي چې د ژوند په اُصولو پوهه وي، خو خينې بيا ددې خبرې برعکس فکر لري او وايي چې نړۍ بدرنګه ده! هغوى هم مُمکن يو عقلي فکر او دليل ولري.

دوه ملګري وو! يو احمد نومېده او بل محمود نومېده.

احمد او محمود دومره خواږه وه چې د چم او ګاونډ هم پکښې فکر سو. دوى به چې د ژوند هره کړنه ترسره کول يوله بل څخه بـه يـې سـلا او مشـوره اخيستل.

آن تر دې چې يو يې ژوند وو او بل يې هم اکسـيجن ! دوى بـه جـامې، خواږه، کړه او وړه ټول يو ډول کول. دغـه دوو نانـدارو او بـې شـانو ملګـرو د ډېرو خلکو توجه ځانونو ته راجذب کړې وه.

حتى تر دې چې چا به هم انډيوالي کول نو دغه به يې ويل : چې نر سـه د احمد او محمود په څېر انډيوالي وکړه !!

ژوند وو تېرېدى يوه ورځ احمد و محمـود تـه وويـل : محمـوده ! کـه تـه چيرې پاچا سوې نو زه به دي لومړى وزير يم ؛ که زه چيرې پاچا سوم نو ته به مي لومړى وزير يې!

- محمود : سمه ده د زړه سره تر دې خو ښه او بهتره خبره نه سته! تـه تـل خپل د ځان په ډول ښايسته خبرې کوې.

ژوند دى تېرېږي لمر ولوېږي شپه سي او سپوږمى پناه سي بيا لمر را پورته سي!

وخت داسي راغى چې احمد او محمود يـو او بـل سره لا درکـه کـړل. يـو

Scanned with CamScanner

وخت محمود په ښار کي تیریږي ګوري چې احمد به چیري پیدا کړم! په دغه وخت کي اخبار پلورونکی منډې وهي او همدغه وایي : اې مسلمانانو خبر سئ چې د هیواد نوی پاچا و ټاکل سو.

ما هم د اخبار پلورونکي څخه یو اخبار را نیوی، تر څو وې ګورم چې دا اوس کوم بختور سړی دی چې پاچا سوی دی! کله چې مې د اخبار و اولي پاڼي ته وکتل چې نوی پاچا احمد ټاکل سوی! ددې خبر په کتو سره مې د خوشالی اوښکي بې اختیاره جارې سوې. ما ویل دوې ګټې مې وکړې یوه ګټه مې داده چې خپل د زړه ټوټه احمد مې پیدا کړ او دوهمه ګټه مې داده چې پاچا سوی دی!

د ځان سره مې پریکړه وکړه ،چې تر هغې به نه ورځم د احمد مبارکی ته، تر څو چې هغه د ټول هیواد و پوځ ته امر نه وي کړی چې ورسئ محمود را پیدا کړي!

یوه شپه را باندې یو کال تیریږي خو د احمد یو عسکر هم یوه ورځ راته ونه کتل. فکر مې وکړ چې داسي نه وي چې احمد د پاچاهی تاج مغروره کړی وي، زه به یې هېر کړی یم!

بیا مې فکر وکړ چې شاید دا وسوسه راته شیطان پیدا کړې وي!! احمد کله کولی سي چې زما غوندي یار هېر کړي؟!

بیرته مې فکر وکړ که احمد زه نه هېرولی اوس به یې ما کوم عکس العمل لیدلی وای.

خو بلاخره مې پریکړه وکړه چې ورځم به او د احمد سپینې مانۍ مخ ته به کښېنم. خپل فکر او زړه ته مې ځکه قناعت ورکړ چې شاید احمد خپل د پاچاهی په کارونو کي ډېر بوخت وي نو ځکه به یې زه هېر سوی یم.

د یو څه وخت په تېرېدو سره را ورسېدم د احمد د ارګ هغه سپینې مانۍ ته چې دی پکښې دی او د سپینې مانۍ مخ ته یې یو لوی غټ چینار وو. هغه چنار ته مې تکیه وکړل. فکر مې وکړ که احمد په رښتیا هم زه نه وم هیر کړی اوس به مالوم سي.

ځکه چې کله چې احمد تیریږي نو چینار ته به وګوري او زه به د چینار په پای کي ناست یم. بس به ماته را ډغ اغږ کړي او زه به ورته بیا خپل ګیلې او

Scanned with CamScanner

بانې وکړم. خو جالبه دا وه هر کله چې به احمد تېرېدی هیڅ به یې زما خوا ته نه کتل په داسې حال کې چې زما د سترګو پر وړاندې تېرېدی!

خو خیر زه په دې پوره ډاډه سوم چې زه مې احمد هېر کړم!

راغلم خپل غریبي جونګړې ته او خپل د ژوند شېبو ته مې دوام ورکړ. یو وخت وو چې وا مې وېرېدی چې احمد د پاچاهی د تاج څخه کښته سو او بل پاچا کس یې پر خای پاچا سو!!

دغه خبر هم خوشاله کړم هم یې خپه کړم. خوشاله یې څکه کړم چې اوس به په اسانی سره وکولی سم چې د احمد سره ووینم او خپه په دې سوم چې احمد د پاچاهی د څوکی څخه کښته سو!

په داسې حال کې چې احمد زما سره دوستي ونه پالل . خو ما لا بیا هم دده په اړه د پخوانی ملګرتیا شېبې را یادولې.

بلاخره یوه ورځ په بنار کې روان وم چې احمد مې په مخه راغی! د ډېر تعجب څخه مې د خولې څخه اه ووتی! او غاړه په غاړه سوو!

راغلو د بنار په یوې برخې کې کښېناستلو او بیا مو د پخوا په خبر په کیسو پیل وکړ! خو له بده مرغه دا ځل یې هغسې خوند نه وو! احمد ته مې وویل :وروركه جوړ یې؟!

- احمد : شکر دی وروره بنه یم! ته څنګه یې؟

- زه : مننه زه هم بنه یم! اې ظالمه وروره ته دومره وخت چیرې وې؟!

- احمد : وروره! زه خو پاچا سوم! داسې مې وکړل او ها سې مې وکړل....

- زه : نو تا ولې زه هېر کړم؟! زه خو ستا هغه نازولی ورور وم!

- احمد: نو ته چیرې وې ولې زما مانې ته نه راتلې؟! او اې وروره بس کله چې مې پاچاهي شروع کړه فکر مې ټول و عشق عشرت ته سو، پلار مور ټول راڅخه هېر سول....

- زه : نو زه چې ستا د مانې هغه سپین لوی غټ چینار ته هره ورځ درتلم، تا ولې ماته ږغ/اږ نه کوی؟!! په داسې حال کې چې ماته لېدلې او زما څنګ ته به ټېر سوې!!

- احمد : چینار ؟! کوم چینار ؟! چینار خو زما د ارګ په سپینې مانې کې نه وو!!

Scanned with CamScanner

ما چې فکر وکړ چې احمده! د پاچاهۍ تاج دومره غرور تاته در بخښلی وو چې تا خپل په مانۍ کې د دوه درې سوه میتره په اندازه لوی چینار نه لیدی نو زه به دې څرنګه لیدلی وای چې زه د هغه چینار په پای کې ناست وم؟!! وروسته پوی سوم چې ژوند ربنتیا هم بدرنګه دی او د هغه کسانو خبره مې سل په سله ومنل چې ویلي یې وو : ژوند بدرنګه دی!

څکه چې ما سره چې یو داسې ملګري ناڅوانې وکړه چې زه هغه ته د سر او مال نه هم ورتېر وم.

پر هغه ځای مې احمد ته مخ ور واړوئ چې ته ملامت نه یې !!

ستا سترګې د یوځو ورځو قدرت دومره رڼدې کړې وې چې زه دې هم ونه لیدم ته چې زما د نبې ورځې په کار را نه غلې نو په سختۍ خو مې ببخې په کار نه راڅې !!

پر هغه ځای مې د احمد سره د وروستې ځل لپاره لاسونه ورکړه او د دوستۍ مزې مې ورسره د تل لپاره پرې کړل! څکه چې یو څوک چې ستا د وروړۍ او ملګرتیا محبت د قدرت لپاره هیروي نو سبا به حتمن هغه تا هیروي. چې ددې پایله ما ولیدل!!

ژوند بدرنګه دی او په چا باندې په ژوند کې هم تر ډېره اعتبار مه کوئ!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

غرور هغه بد مرغه مرض دی: هر انسان ته چې یو ځل دا مرض پیداسې بیا یې درملنه ډېره سخته ده.

غرور پرته له الله ج د بل هیچا سره خوند نه کوي! څکه چې انسان که هر څومره وي بیا هم یو او بل ته اړتیا پیدا کوي خو، الله ج هیچا ته اړتیا نه لري. موږ ولیدل چې د غرور پایله دا سوه چې احمد د محمود غوندې ملګری له لاسه ورکړ.نو انسان ته په ژوند کې په کار ده چې د یو مېړې پر وړاندې هم غرور ونه کړي!!

Scanned with CamScanner

نیت صفا؛ منزل اسان !

دیني عالمان تل وایي : چې تاسي همیشه د الله ج څخه خیر په مل کې برکت وغواړئ. څکه چې الله ج خورا مهربانه ذات دی!

پخوا زمانه کي یو پاچا وو. یوه ورځ یې پریکړه وکړه چې د ولس او خلکو احوال مالوم کړي! د غریب جامې یې واغوستلې ځان یې ، یو ملنګ پا خبر جوړ کړ او یو کلي ته راغی.

په کلي کي هر کور ته درېدی خو چا ورته د شپې ځای نه ورکوئ بلاخره د غریب په جامه کي پټ پاچا چې ډېر ستړی سو، د یو شریف او غریب سړی کور ته ودرېدی او دروازه یې ورته وټکول.

د کور خاوند راووتی ګوري چې په دروا کي یو ملنګ سړی، ولا دی د کور صاحب چې محمد نبي نومېدی د ملنګ څخه یې پوښتنه وکړه : مهرباني ملنګه! تا څه ویل چې دروازه دي وټکول ؟!

- ملنګ : هو وروره! زه یو ملنګ سړی یم په ټول کلي کي وګرځېدم خو چا راته د شپې ځای رانه کړ! که چیري تاسي راته د شپې ځای را کړئ نو ډېر به مو منندوی سم.

- محمد نبي : هو ولي نه ! دا خو دومره لویه خبره نه ده، هر کله راسئ!

بلاخره محمد نبي، ملنګ کور ته راوستی او خپل غریبانه ډوډۍ یې ورته راوړه.ملنګ چې په اصل کي پاچا وو. د محمد نبي سره یې باندار شروع کړ!

ملنګ د کور د خاوند څخه وپوښتل : وروره که بده نه وي، ستا نوم څه دی؟

- د کور خاوند : ملنګ جانه زما نوم محمد نبي دی او ددغه کلي

اوسېدونکی یم!

- ملنګ : نه ډېر نه! ډېر نه! تاسي د ډېري شریفي کورنۍ خاوند یاست!!

- محمد نبي : مننه ملنګ جانه! که تاسي نه په تکلیف کېږئ، خپل نوم رانه ووایاست!

- ملنګ له خان سره مُسکی سو وېل : وروره په نوم پسي مي مه ګرځه! خو بس دومره چي زه ستاسي د هیواد یو غریب پاچا یم! دا نو تاته نـه مالومات سته چي ستاسي د هیواد پاچا څه نومېږي!!

محمد نبي چي کله دا خبره واورېده ډېر حیرانه سو چي اوس څه ووایي !!

و پاچا ته یې وویل : تاسي په رښتیا زمونږ د هیواد پاچا یاست؟! نو بیا ستا سره ولي خانګړی پوځ او عسکران نه سته تر څو ستا ساتنه وکړي؟! او ولي مو د ملنګ جامې اغوستي؟!

- پاچا : هو! زه پرته له شکه ستاسي د هیواد پاچا یم ! ما څکه خپل د خان سره پوځ او عسکران راونه ویستل چي زما ساتنه یوازي الله ج کوي! او ما څکه دا جامې اغوستي دي چي خپل د هیواد د خلکو د حال او احوال څخه خبر سم او هغوی را باندي پوی نه سي !!

بلاخره پاچا او محمد نبي د شپې تر ډېره کښېنا ستل او کیسې یې وکړې! پاچا و محمد نبي ته وویل : ته به سبا ما سره خې زما ارګ تـه! تـر څـو زه سـتا حق ادا کړی سم! ددې خبري په کولو سره محمد نبي ډېر خوشاله سـو او د پاچا سره یې ژمنه وکړه چي زه درسره خم!!

محمد نبي راغی خپلي مېرمني ته یې ټولي کیسې بیان کړې! مېرمن یـې هم ډېره خوشاله سوه او د محمد نبي پر تګ یې ټینګار وکړ چـي د پاچـا سره حتمن ولاړ سه، څکه چي له هغې خوا به خدای خـبر څـومره ډېر زر او زِیـور درکړي؟!

بلاخره ورځ سوه پاچا او محمد نبي یو ځای حرکت را وکړ ، تر څو ارګ ته را ورسېږي! د یوځه تګ وروسته پاچا او محمد نبي د ارګ سـپینې او ښایـسته مانۍ ته را ورسېدل.

کله چي دوی سپینې مانۍ ته را ننوتل. محمد نبي د ارګ د خانګړي پـوځ و حرکاتو او منظموالي ته چي وکتل هوش یې له سره څخه لیرې سو!!

Scanned with CamScanner

د محمد نبي نښې چې په کلي کې له خوشالۍ څخه شېبلی وهلې.د ټول کلي خلک یې خبر کړه چې زما خاوند یسي پاچا راغلی وو او هغه ته یې مېلمستیا کړې او ورسره ولاړی!.

د کلي خلکو چې مالومات وکړه وروسته پوی سول چې د ټیرې شپې ملنګ په اصل کې پاچا وو، چې مورِ یوه هم ورته د شپې کولو ځای ور نه کړ،خو محمد نبي ورته ځای ورکړی، هغه دی هغه یې اوس له خانه سره د ارګ مانۍ ته بیولی! او خدای خبر چې پاچا به محمد نبي ته څه شي ورکړي وي؟!

دوی بلاخره پریکړه وکړه چې کله محمد نبي راغی نو یو ځای به ورته پټ کښېنو او تماشه به یې وکړو چې پاچا څه شي ورکړي دي!!

محمد نبي د ارګ د سپیني مانۍ خوند او قند نشه کړی وو.

د دنیا غم او چم ورځخه هېر وو. مابنام سو. محمد نبي ګوري چې پر سترخوان باندې د نړۍ ټول نعمت او محبت پروت دی.

شپه پای ته ورسېدل. سهار سو د مُلا د اذانونو وخت سو. د پاچا خدمتګاران راغله او پر ما یې ډغ/اغږ وکړ، چې محمد نبي پاسه لمونځ وکړه! زه هم را ولاړ سوم.ترڅو لمونځ وکړم.

کله چې مي اودس وکړ غوښتل مي چې لمونځ وکړم د پاچا و څنګ ته ودرېدم او نیت مي وتړی! پاچا لمونځ خلاص کړلاسونه یې د دوعا لپاره لپه کړه.

او داسي دوعا یې وکړه : اې پر کایناتو، انسانانو، پیریانو او دنیا وو واکمن ذاته! زه ستا یو غریب او بې وسه بنده یم، زه پر ته ستا څخه نیمګړی یم، ته راباندې خپل د مهربانۍ رحم مه سپمومه !!

کله چې مي دا حالت ولید چې پاچا لګیا دی الله ج ته خواست کوي؛ له سترګو مي اوښکي بې اختیاره رواني سوې! د خان سره مي فکر وکړ چې مورِ څومره نا اهله! انسانان یو چې هیڅکله د الله ج څخه د یو شي غوښتنه نه کوو او د هغه د یو بنده څخه یې بیا غوښتنه کوو.

د پاچا دغه حالت ډېر وژړولم او د خان سره مي وویل :پاچا لا د الله ج څخه روزي غواړي او له هغه څخه د ژوند د ضرورتونو غوښتنه کوي. په داسي

Scanned with CamScanner

حال کې چې پاچا د ټول هيواد واکمن دی!

له خان سره مې پريکړه وکړه تر هغې چې خدای ج راته زَر او زِيور نه وي راکړي نو د پاچا څخه به کومه ډالی نه اخلم.

وخت داسې راغی چې د پاچا څخه را رخصتېدم.

پاچا خپل د خزانې مشر ته وويل : ورسه د بيت المال د خزانې څخه و محمد نبي ته بنه ډېرې پيسې او زِيور ورکړه حتی تر هغې چې پخپله محمد نبي ووايي بس دی !

ما و پاچا ته وويل : پاچا صاحب ! ډېره منه . ژوندی اوسې ماته ستاسې هرڅه را ورسېدل بيا هم منه کوم. خو زه هيڅ ته اړتيا نه لرم.

بلاخره د پاچا صاحب څخه خپل د کلي او کور پر لوري را روان سوم او دغه فکر مې له خانه سره وکړ ترڅو چې الله ج راته خپل په کور کې دنه زَر او زِيور نه وي راکړی نو د بنده څخه به يې هيڅکله ونه غواړم.

پر لاري را روان وم ډېر ستړی سوم. يو خای کښېناستم تر څو دَمه وکړم فکر مې په دې کې سو چې کله به کور ته ورسېږم؟ تر څو مې مېرمني ته ټوله کيسه وکړم!

په همدغه فکر کې وم او خپل په لاسونو مې د خمکې خاوري اخوا دېخوا اړولې ؛ ګورم چې تر خاورو لاندې د يو طلايي کوزې سر بنکاره سو! خاوري مې نوري هم پر له واړولې او کوزه مې تړې را وويسته!

د کوزې سر مې خلاص کړ ومې کتل چې د سرو طلا وو څخه ډک ده!! بيړ ته مې کوزه واخيستل او په هغه خاورو کې مې پټه کړه! او ومې ويل :

اې د کايناتو خالقه ! ته په ربښتيا هم مهربانه يې! زه ستا څخه ډېره منه کوم، خو تر هغې چې دي دغه طلا وې ماته خپل په کور کې نه وي راکړې، ستا په سپېځلي ذات دي مې قسم وي که يې بل هيڅ خای هم وغواړم.

کوزه مې تر خاورو لاندې پرېښودل او د کور پر لور را روان سوم. کله چې کور ته را ورسېدم. مېرمني مې له وخته لا انتظار کوی! بلاخره مې ټوله کيسه خپل مېرمني ته وکړه!

چې داسې ولاړم داسې راغلم او داسې کوزه مې پيدا کړه را وا مې نه خيستل.....!

دا نو مه کوه په دې وخت کې مې د کلي خینو خلکو لا د وختي څخه زما د کور پر بام ناست وه او غوږ یې نیولی وو، تر څو په دې پوی سي چې ماته پاچا څه شي ورکړي!

هغوی چې زما خبري اورېدلي وې نو ټول په منډه تللي وه هغه خای ته ؛ چیري چې ما کوزه موندلې وه!

خو بس د خدای ج راکړه ورکړه ده!! چاته یې ورکوي او چاته یې نه ورکوي.

کله چې دوی هغه خای ته رسېدلي وه ، کوزه یې له خاورو را ایستلي وه، د کوزې سر یې خلاص کړی ګوري چې په کوزې کې د طلا وو پر خای سرې زهر ناکه مُچی /غالبوزي دي او ټول یې شکولي/ وهلي وه.

دوی ته چې ډېره غُصه ورغلې وه، پریکړه یې کړې وه چې د مچیو ډکه کوزه به بېرته د محمدنبي کور ته ور وړو او د بام څخه به یې پر کولک ور غورځوو، چې ددې سره به د هغه کورنی هم مُچی و شکوي. ځکه چې محمد نبي پوهېدی چې، زموږ سره یې دغسي لوبه وکړه.

زه مې د مېرمني سره په لانجه کې وم چې د بام د خوا څخه یوه کوزه زما د خوني په منځ کې را ولوېدل او ددې سره شرنګ سو!

سرې طلا وې د خوني ټولو اړخونو کې خپرې سوې !!

مېر مني ته مې وویل: چې اوس یې نو را ټولې کړه!ما خو درته ویلي وه چې الله ج به یې ماته خپل په کور کې دغه ډالۍ راکوي؛ هغه دی نن هغه کار وسو!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

الله ج چې انسان پیدا کوی نو د رزق ورکولو ژمنه یې هم ورسره وکړل.

موږ که پورتنی کیسې ته وګورو همدغه خبره پکښې رانغښتې ده، خو دلته د رزق تر څنګ بنده ته دا خبره ډېره مهمه ده چې باید د زړه اخلاص او صداقت د الله ج پر وړاندې ولري.

لکه : د پورتنی کیسې لوبغاړي چې درلودل.

پاک، صفا او ایماني کلک هوډ د الله تعالی ج پر وړاندې هغه څه دي

چې، انسان د بريا څوکـو او سرحـد تـه رسـوي او الله ج داسي ذات دی چې
خورا مهربانه دی او خپل بنده هيڅکله هم نه نا اُميده کوي.

هغه د پخواني خلکو يو شعار وو او اوسني خلک بيا د متل په څېر ورڅخ
استفاده کوي او وايي چې :

راست اوسه ناست اوسه!

Scanned with CamScanner

شـــهزاده مـــزدور!

نوي مي سترګي پرانيستي وې. ددې نړۍ خوند ته مي يوځـه تـازه سر ور بنکاره کړی ؤؤ!

پلار مي د مرميو او وسلو سوداګري کول.

دومره پيسې به يې ګټلې چې حد او سرحد پرې تمام وو.پلار مـي د وسـلو پيسو دومره نشه کړ چې بل واده يې وکړ. زه هم د ژوند په اصُولو دومره نـه وم پوه څومره چې يې ضرورت وو.

د انقلاب په لمن کي پراته انسانانو به تل د خپلو هغه کورنيو د غـړو د کـور ته راتګ شېبې شمارلې، چې له کور څخه به د يوځـه روزۍ د لاسـته راوړولـو لپاره وتلی وه.

موږ هم خپل د کور د مشر د راتګ شېبې د لاس پـه ګوتـو شـمارلې ترڅـو روغ او جوړ کور ته را ورسيږي.څکه چې زما د پلار دومره بې رحمه او بدبخته دنده وه چې هره شېبه به يې د خطره ډَکه وه.

پلار چې به مو کله کور ته راغی وروسته به مو زړه پر پښتيو سـو چـې بـس شکر روغ دی! ژوند او خوند وو تېرېدی به ! ورځ به شپه سوه او شپه بـه ورځ سوه!

پلار مي هڅه وکړه چې ګټلي پيسې پر يوه سم ځای ولګوي! زمـوږ د کـور په څنګ کي يې زموږ د يوه ګاونډي څخه دوه جريبه ځمکه رانيول.

په بله ورځ يې زما مشر وررو ته کوزده وکړ.

همدغه ژوند مي روان وو خوښ او خوشاله وو. کله به مي خپل د سيمي د جګړو تماشې کولې کله به مي د تنکيو ځوانانو د جنازو کيسې کولې.

يوه ورځ مي پلار د کـوم وسـله وال قومنـدان سره پـر کومـه خـبره لفظـي

Scanned with CamScanner

شخړه وکړه. د لفظي شخړې څخه پايله دا سوه چې هغه قومندان زما پلار د خو ورځو لپاره بندي کړ.

په واسطو،پيسو او د کلي په سړو مو پلار له بند څخه را خلاص کړ.

اکا مي و پلار ته وويل : هلکه نور دغه بې رحمه او د وينو د سوداګرۍ دنده پرېږده! څکه ته چې کوم کار کوې په اصل کې د هيواد د جګړې په وده کې مهم رول لرې!

- پلار مي: نه وروره! زه ولي د هيواد د جګړې اوږدېدل غواړم؟! زه خو يوازي وسله پر وسله والو پلورم! او د هغې له لارې روزي لاسته راوړم!

- اکا : بس وروره ! نور درته څه نه وايم، خو ته ماشوم نه يې چې خپل په بد او ښه پوی نه سې! خدای مه کړه زه سبا د داسې ورځې شاهد ونه اوسم چې ستا اولادونه يوه ورځ يتيمان پاتې سي!

پلار مي دا ټولي خبرې په يوه غوږ واورېدلې او د بل غوږ څخه يې وويستلې! وېل : زما ورور زما پرمختګ نه سي زغملی، نو څکه ما ددغې دندې څخه پرېږدي.

د شنه اسمان له نس څخه سپوږمی په ډوبېدو وه زمونږ د کلي د مُلا ډغ اغږ مي تر غوږ سو چې اذان يې وکړ.

پلار مي موبايل پر غوږ کړ او له کوم بل چا سره يې خبرې وکړې!

د موبايل اړيکه يې پرې کړه زما نوي ميړې ته يې وويل : زه يو خای څم کوم؛ چا راته زنګ وهلی وو چې راسه د لته يوخای وسلې دي هغه رانيسه او زه هغه د هغه کار لپاره څم!

بلاخره پلار مي له کور څخه دوه لکه افغانی واخيستلې پر سور دوه فلکه موټرسايکل يې پښه را واړول او حرکت يې وکړ.

مونږ هم د سهار د ډوډۍ لپاره چمتوالی ونيوی او کښېنستلو تر څو ډوډۍ وخورو، خو دغې ورځې د پخوا په څېر خوند او شخوند نه درلود. سړۀ هوا او يې خونده فضاء زمونږ د کورنۍ د غړو تر منځ جوړه وه!

=بلاخره ورځ تېره سوه شپه سوه خو پلار مي مالوم نه سو.مونږ د تل په څېر د اندېښنو و نړۍ ته بيا فکرونه ور ايله کړه.

شپه هم تېره سوه، سهار سو خو بيا مو هم د کور رهبر مالوم نه سو او نه يې

Scanned with CamScanner

موبایل کار کوی ترڅو د صحت په اړه یې پوښتنه وکړو.

زه او د کورنۍ غړو مو د پلار د پلټلو لپاره له کور څخه بهر را ووتو. په بنار کې را روان وم رحمت الله کاکا چې زما د پلار سره یو وخت د وسلو په کار کې شریک وو، د بنار په یوه اړخ کې ولاړ وو او د یو دوکان څخه یې سودا اخیستل را باندې ږغ اغږ یې وکړ : هلکه ! څنګه تېز روان یې، چیرې خې؟!

- زه : کاکا د پلار په پلټلو پسې مې نیمه نړۍ وکتل خو لا یې درک را مالوم نه سو!

رحمت الله : هلکه دلته چا ویل، چې په پلانکي بنار کې دولت یو دوه مړي را وړي دي!

تاسې یوځل ورسئ وې ګورئ چې هلته خو به نه وي!!

ما چې دا خبرې واورېدې غوږونه مې یو رقم تاودهَ غوندې سوه ستونی مې د حلق سره ونښتی رنګ مې تک ژړ سو!

کور ته په منډه راغلم تر مشر- ورور مې دغه بدرنګه او بد مرغه خبر را ورسوی. هغه هم ژر اقدام وکړ زما د اکا سره یو ځای هغه ټاکلي ځای ته روان سو.

زه او د کورنۍ غړو مو ددغه بدرنګه خبر و پایلې ته تم وو چې اوس به څه کېږي؟!بلاخره ورور او اکا مو د نیمې ورځې وروسته راغلل چې یو سراچه ډوله موټر کې سپاره دي.

ما ورمنډه کړه چې څه کیسه ده!

کله چې ورغلم ومې کتل چې د ورور او د اکا په سترګو کې مې د لوی غم ښانې احساس کړې.

یوه شېبه تېره سوه چې د سراچې څخه یې په سپین کفن کې ټولی کټ را کښته کړ!!

په دې حالت نه یم پوی سوی. یو وخت چې مې سترګې پرانیزلې ګورم چې، د پلار د جنازې د کټ و اړخ ته پروت یم. مور مې په غاړه کې لاس راواچوئ او راسره چغې یې کړې!

بس هغه هم یو سات وو تېر سو.

د مرمیو سوداګر پلار مې خپل په نازکو لاسونو کې د لوی الله ج د حسابی

Scanned with CamScanner

لپاره په خاوره کې پټ کړ.....!

د پلار د مرګ وروسته مو د کورنۍ اقتصادي ستونزې خپل له حد څخه واوښتلې زه او بل تر ما، ماشوم ورور مو، مور او مشر ورور د مزدورۍ کار ته په مخه کړو.

دا دی اوس د بل د مېړو مزدوري کوم. داسې مزدور چې په شپه او ورځ کې اته ساعته خوب هم ماته پاچاهي ده.

شپه او ورځ د بل د مزدورۍ ترڅنګ په غلامۍ کې نیروم.خینې وخت مې خپل ژوند ډېر ګړوي! خو څه وکړم؟ د خدای ج به همدغه ډول ژوند خوښ وو چې ماته یې ډالۍ کړی.

د لیکوال نظر د کیسې په نړۍ:

د بل چا ژوند اخیستل ؛ هغه که په هره لاره وي د خدای ج د نارضایۍ سبب ګرځي!

ددغه ماشوم پلار هم داسې حساب کړه! د وسلې مانا داده چې د یو چا ژوند باید واخیستل سي، خو بیا ددغه ماشوم پلار د همدغه وسلې کار وبار کوی.

نو مالومه خبره ده، چې د ناوړې دندې څخه ناوړې پدېدې منځته راځي.

لکه : پورتنۍ کیسه!نو انسان باید په ژوند کې د خیر په کارونو کې دندې ولټوي!

پـــټ پيريان!

د شپې خو همه برخه وه او د مهربانه خدای ج ټول بنده ګان په خوږو خوبونو ويده وه. دا چې ژوند مې د کلي په چوکاټ کې وو.

کلي کې خو نو يا بزګري وې او يا هم مالداري. نو مور هم غويان درلوده؛ د غويانو د ساتلو يو قانون بيا دا دی چې د شپې کـــه هـــره بـــرخه وې بـــايـــد وســـاتـــل ســـې او ماړه ســـې.

زه هم را ولاړ سوم ترڅو غويانو ته د خوړولو لپاره يوڅه او شفتل واچـوم ترڅو ماړه سي. کله چې د غويانو دننه ځای ته راغلم يـو څـراغ راسره وو هغـه مې په يو انګړ کې کښود ترڅو رنا سي.

د غويانو و اخور ته مې شفتل واچول او همدا لـړی دوام درلـود چـې پـه يوځل څراغ مړ سو بيا ولګيږې زه يې ډېر حيران کړم او په فکر کې يې کړم.

ما هم په ډېرو ستونزو د غويانو ټولو اخورانو ته شفتل واچول، ترڅو هغوی ماړه سي چې په سبا باندې بيا د کورنی غړې راته څه ونه وايي چـې: ولې دې غويانو ته وانښه نه وه اچولي!

زما هم کور ته د تګ شېبې وې چې د غويانو د ځای څخـه راووځـم او د کور پر لور حرکت وکړم.

کله چې د څيراغ خوا ته راغلم ومې کتل چې څـيراغ بيـا هـم بنـديږي او بيرته رنا سي دا چې هغه وخت ژوند ډېر ساده او پياده وو فکر مـې وکـړ چـې شايد د څيراغ تېل کم سوي وې نو ځکه به دا ډول چمونه کوي.

خو بلاخره مې څيراغ را واخيسته او غوښتل مې چې را ووځم چـې د شـا لخوا راپـې ډغ/ غږ سو وايي پلانکيه دې خوا وګوره!!

کله چې مې دا نابيره اواز واورېدی د زړه رګونه مې د عصابو له رګو سره په

Scanned with CamScanner

تکر کې سول د بدن ټول غړي مې فلج سوه؛چې دا وخت وګوره او دلته سړی!!

کله چې مې ورته وکتل چې یو سړی دی کفن یې اغوستی دی او څیراغ یې په لاس کې دی چې نه یې د سړي رنګ او نه یې د پېرې!

نور په خان نه یم پوی سوی چې زه په کومې نړۍ کې یم هملته یې صده سوی وم آن تر سهاره هم څوک نه وه راباندې خبر سوي چې زه چیرې یم!

د کورنۍ غړي مې چې سهار خبر سوي وه چې پلانکی چیرې دی خو د ډېرو پلټلو وروسته یې هم نه وم پیدا کړی چې بلاخره مې د یو کوچني زوی فکر سوی وو او پیدا یې کړم.

کله چې یې کور ته راوستم بیا یې په ډېرو مُلایانو باندې وګرځولم ترڅو چې سم خو دغه ویره مې دا دی ۲۴ کاله کیږي لا هم په زړه کې ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

دا تجربه سوې خبره ده چې په زاړه او تاریک څایونو کې د پیریانو تاسیسات دي چې هلته ورتګ انسان ته نه ده په کار.

علت یې همدغه دی چې دومره تاوان ور رسولی سي لکه : د کیسې پورتنۍ کس ته! نو نه ده په کار چې دغسې- ځای ته انسان ورسي په داسې حال کې که یې غویان مړه هم سي!

که داسې اوس ووایو که چیرې دغه کس ته هغه پېرې نور هم تاوان ور رسولی وای نو څه فکر کوې چې نه یې سو ور رسولی؟! که مو جواب هو وي! نو څرګنده سوه چې مُمکن ددې سړي و ژوند ته یې خاتمه هم ورکړې وای،ځکه چې یوشي ته چې الله ج دومره توان ورکړی وي چې په لیدو یې انسان بې صده کیږي، نو هغه حتمن نور تاوان هم ور رسولی سي.

نو زه ځکه وایم چې تر انسان هیڅ څیز هم ارزښت نه لري نو لازمه نه ده چې خپل ژوند خپل د مال په موخه په خطر کې کړي.

په ځان باور!

په پښتو کې یو متل دی وایي، چې دومره وخوره چې په خوله کې دي خای سي کنې نو خولې ته به دي اړین تاوان ور رسېږي یابه څیري سي او یا به هم ژوبل سي.

د نړۍ په کوم خای کې وایي چې یو سړی وو، بیمار وو او په روغتون کې بستر هم وو. بیماري یې هم د زړه حمله وه.

د زړه حمله چې څوک ولري په هغه وخت کې پر انسان راځي چې یا ډېر حوشاله وي او یا هم برعکس ډېر خپه وي.

بیمار سړي چې خپل د ژوند شپې او ورځې د روغتون پر چپرکټ باندې تیرولې ډاکټرانو یې هم د ژوند شپې شمېرلې چې شاید ډېر ژر له دې دروغجني نړۍ څخه وکوچېږي او خپل پور پرې کړي.

څه موده تېره سوه چې د دولت د یوې خایي موسسې او برنامې له لورې و بیمار سړي ته د پنځوس میلیونه ډالرو جایزه راغله! ترڅو همدغه بیمار سړي نه ورکول سي څکه چې بیمار سړی یې وړ وو او دده حق بلل کیدلې.

ډاکټران چې کله له دې موضوع څخه خبر سول چې بیمار سړي ته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې.

نو یو ګډ مجلس یې جوړ کړ چې که چیرې بیمار سړي ته وویل سي چې تاته دومره ډېرې پیسې جایزه راغلې نو مُمکن هغه باندې د خوشالۍ له کبله د زړه حمله راسي او خپل ژوند له لاسه ورکړي. چې دا چاره شاید موږ ته ډېره ګرانه تمامه سي، څکه چې موږ پوهیږو چې بیمار سړی په دې خبرې ډېر خوشالیږي او خپل ژوند له لاسه ورکوي.

Scanned with CamScanner

نو ډاکټرانو بریکړه وکړه چې ددې لپاره باید یو اروا پوه راوبلو چې هغه په دې چاره ښه پوهیږي، چې بلاخره همداسې وسول.

اروا پوه یې را وغوښتی او ډاکټرانو هم موضوع له نژدې ورسره شریکه کړه چې دغه کس دومره موده کیږي چې، زمونږ سره په روغتون کې بستر دی او د زړه د حملې مریضې لریاوس ورته پنځوس میلیونه ډالر جایزه راغلې ده مونږ نه سو کولی چې په مخامخ ډول ووایو، مُمکن بیا د زړه حمله پرې راسي.

که یې تاته کومه لار در مالومه وي نو ښه دی ته یې په هغه ډول ورته ووایه چې بر بیمار سړي د زړه حمله را نه سي.

اروا پوه ډاکټرانو ته وویل چې تاسي ښغمه سئ دا دومره سخته موضوع نه ده زه یې حلوم!

اروا پوه راغی او بیمار سړي ته کښېناستی د ستړي مه سې وروسته یې ورسره نور خوږ باندار پیل کړ.

بلاخره اروا پوه خپلې موضوع ته په غیر مستقیم ډول راغی او بیمار سړي ته یې وویل چې زه به درته یو خبره وکړم!

که تاته سل ډالره جایزه در کړل سي نو ته به څه احساس وکړې؟!

- بیمار سړی : هیڅ! زه به تاته ترې پنځوس ډالره درکړم!

- اروا پوه:ډېر ښه!که درته پنځه سوه ډالره جایزه راسي نو څه احساس به وکړې؟

- بیمار سړی : هاهاها بیا هم هیڅ ! دوه سوه ډالره به تاته ترې درکړم!

د اروا پوه او بیمار سړي همدغه مناظره روانه وه او د پیسو ګراف ورو، ورو لوړېدی

بلاخره اروا پوه د پیسو ګراف دومره لوړ کړ چې په اخرکي یې بیمار سړی ته وویل چې: که پنځوس میلیونه ډالر جایزه درته راسي نو ته به څه احساس وکړې؟!

بیمار سړي په ډېرې نرمی جواب ورکړ: پنځه ویشت میلیونه ډالره درکوم!

اروا پوه سړي چې کله وروستی خبره واورېده د زړه حمله ورباندې راغله! او مړ سو!

Scanned with CamScanner

د لیکوال نظر د کیسې په ټړاو:

ددې لپارهٔ چې پرچا باور و نه لرو لومړی باید خپل د خان ارزونه وکړو، چې څومره قوي یو. بیا به بل ته مخ او د لاسونو ګوتـه ور اړوو. خکـه چـې دا یوه بده خبره ده چې مورږ دي خان په ډېرو پیسو خرڅ کړو بل دي په لږ هـم نه رانیسو! په داسي حال کې چې هغه تر مورږ ډېر لوړ قیمت لري!

که مو یوه ګوته بل ته نیول څلور خان ته ونیسئ!

Scanned with CamScanner

بد نصیبــه او غریبه !

ځینې کسان ډېر لټ وي او هیڅکله هم نه غواړي چې، د ژوند په چارو کې دې د بریا پر لور ګام واخلي.خو، برعکس ځینې بیا داسې وي چې خدای ج نه وي وربانديي خوړلې او یا هم خپل د بې عقلۍ ځخه ور پېښېږي.

په کوم کلي کې یو ساده ګی وو. ساده نو ځکه وو چې خپل په ژوند کې یې ډېر چانسونه له لاسه ورکول. د چا خبره به یې نه منل. د کلي له رواج او عنعریتوب سره یې خورا نه وه جوړه.

یوه ورځ خو ملګري ولاړ وه خپل د کلي پر ساده ګي یې باندار جوړ کړی وو، چې پلانکی د خدای ج له نعمت ځخه نه ده برخمن، ځکه چې هغه ته خدای ج پیسې ورکوي خو د هغه په نصیب نه وي.

دوی په همدې باندار لګیا وه چې ساده سړی له اخوا را روان وو. د دوی په منځ کې چې یو هلک ډېر بیداره وو، وېل دا به زه اوس مالومه کړم، چې دی په رښتیا ساده دی که یا. یو بنډل پیسې یې را واخیستې او پر هغه پول یې کښېښولې چې، د ساده سړي لاره وه وربانديي.

وېل که ساده سړي پیسې واخیستې نو زه یې هم نه ترې ګرځوم وا دي یې خلي. د باندار ملګرو،خپل ددغه ملګري ځخه ژمنه واخیستل که چیرې ساده سړي پیسې واخستلې نو حتمن به ورته هغه پیسې ورکوې!

ساده سړی چې د دوی لور ته را روان وو، وړاندي له دې چې ورته را ورسېږي له لیرې ځخه یې چغې کړې چې اې هلکانو زه به په پټو سترګو له دغه پله ځخه تېر نه سم؟!

هلکانو وربانديي وخنل چې موږ نو څه خبر یو چې، ته تېربدلی سې او که

Scanned with CamScanner

نه ساده سړي هغسي وکړل سترګي يې له لیرې څخه پټې کړې او له پله څخه په پټو سترګو تېر سو! هلکانو چې ددې کار تماشه وکړه یو او بل ته يې وخندل او وې ویل چې په رښتیا هم څینې کسان ډېر بې نصیبه او بد بخته وي، چې ژوندی مثال يې دغه ساده سړی دی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

ساده خلک خورا په زړه صادقه وي، خو دومره ساده توب هم نه وي چې سړی دي د بې عقلۍ کور ته داخل کړي. پورتنی کس هم له همدغه خلکو څخه شمېرل کیږي.ښه دې ته څه اړتیا وه چې، دی دي پر پله په پټو سترګو تېر سي؟! مهمه هم نه ده چې ده دي پیسې پیدا کړي وای! که دی زغوار سوی وای او ژوبل سوی وای نو د هغه تاوان به څنګه وو؟! نو مالومه سوه چې ډېر ساده توب د لیونتوب سرحد ته اړ کړی وو چې، هم يې خان ته تاوان اړولی وو او هم د خلکو د خندا وو.

ناوې د پیریانو لومړنی هدف

په پېغلتوب کې مې د واده نوی پسرلی پرانیستی وو. یوازې مې خپل د خاوند خوانی ته توجه کړې وه. نه د ماشوم په فکر کې وم او نه هم د مظلوم!

دا چې د کلي او محل رواج مو داسې وو چې، ډېره وړه جینۍ که هم څوک وه حتمن به یې خاوند ته ورکول. چې زه هم یو له هغو څخه شمېرل کېدلم او نوی واده مې کړی وو.

خاوند مې د ژوند په خو شپو کې راسره وو ما هم فکر کوی چې، دې نړۍ کې بل هیڅوک دومره سرمایه نه لري لکه زه چې یې لرم.

خو دا چې وخت ډېر ساده وو او د شوروي پر وړاندې د جهاد زمانه وه، زما خاوند هم د اسلام سرباز وو، د اونۍ ډېرې شپې به یې د سنګر په خزو کې تېرولې.

بلاخره زما د خاوند د پوستې قومندان یوه ورځ خپل ټولو سربازانوته ویلی وو، چې د مهماتو او د زیاتو وسلو لپاره باید ګاونډي هیواد ته ولاړ سو.

زما خاوند ماته راغی او نومورې خبر یې تر ما پورې را ورسوی.

خدای سته ډېره خپه سوم خکه چې د واده نوي شپې مې وې د کلي او کور د ټولو دېوالونو سره ناشنا وم. هرڅه راته پره دي بنکارېدل.

بنکاره خبره همګداده چې وایي: بنځه د خاوند په شتون بنځه وي چې، خاوند یې نه وي هغه به څه ژوند ولري.

د ژوند د خو ورځو شپو لپاره مې خاوند راسره وو، خو بلاخره هغه اړین سو چې خپل د قومندان خبره ومني او له ماسره یې تر نا مالوم وخته پورې د خدای په امانی وکړ.

Scanned with CamScanner

ژوند وو شپې وې او ورځې وې په ډېرو ستونزو مي سبا کولې. دا چې هغه زمانه ډېره پخوانې وه فکرونو دومره رشد نه وو کړی. زه نوې واده کړې نښځه وم خو چا هم را سره خپل د زړه برأس نه شریکوی.

نه مي کوم لېور یوه شپه خپل مېرمني ته وویل چې ورسه پلانکې یوازي ده ورسره پرېوخه څوک نه سته ورسره په خونه کې یوازي ده ونه ویرېږي.

یوه شپه پرته وم په خونه کې هیڅوک نه وو راسره یوازي هم وم. خوب هم نه راتللو د خونې د سر تیران مي شمېرل حیرانه پاتې وم چې، زه څنګه بد قسمته ناوې یم چې، هیڅوک زړه نه راباندې سوځي چې، ددې خو خاوند هم نه سته باید یوه نښځه خو ددې لپاره ور واستوو چې ونه وېرېږي!

په همدې فکر کې وم چې د خونې دروازه مي وټکېدل! دا چې زه خپل د پېغلتوب په نشې کې وم، د دومره ستونزو سره سزه مي بیا هم د بېرې احساس نه کوی بلاخره ور ولاړه سوم ترڅو وګورم چې څوک ده او څه راته وایي!

کله چې مي د خونې دروازه خلاصه کړه ومي کتل چې هیڅوک هم نه سته لږ مي زړه ته د بېرې احساس ور ولوېدی. اندېښنه راپیدا سوه چې، دا به نو څوک وه!

ددې لپاره چې ځان یو څه ډاډه کړم د خونې د دروازې څخه لږ ور ووتلم او ډغ/اغږ مي وکړ چې څوک یې؟!

خو ددې سره بیا هم د چا آواز رانه غی چې له دې سره مي نوره هم بېره زیاته سوه، ستونی مي د ژړا ډک سو او تر سترګو مي مړې، مړې اوښکې را روانې سوې او دبېرې ترځنګ بې وسی او خپل د کور نادانی ډېره زورولم.

لږ نوره هم ورپسې مخ ته ورغلم ومي کتل چې پر هغه زېنو چې زمونږ د خونې خوا ته را پورته سوې، یوه نښځه ناسته ده او یو لوی پوړنی/ځادر یې پر ځان را تاو کړی.د راسته لاس د شهادت ګوته یې خپل تر زنې لاندې نیولې او زما لورې ته په ډېرې حیرانی سره ګورې!

ما بیا هم فکر وکړ چې شاید د مثر لېور مېرمن مي پوښتنې ته راغلې وې او اوس چې یې زه ولیدم غواړي چې ما وبېروي.

بیا مي هم ډغ/اغږ پرې وکړ او نوم مې واخیست چې پلانکی ته ولې نه را

Scanned with CamScanner

ولاړېږې؟!

نامالومي بنځي بيا هم راته هيڅ ونه ويل او هغه ډول ناسته ده! دا چي زما حوصله او جذبه نوره خلاصه سوه ور روانه سوم چي، په لاس يې وښوروم چي، ته ولي راته ډغ/اغږ نه کوې خو، ودي ويرولم.

چي ناڅاپه مي په فکر کي راغله چي پخواني خلکو به تل ويل چي پيريان تل د نوي واده سويو او ناويانو سره کار لري نو هغه چا چي نوی واده کړی وي او ناوې وي نو بايد ډېره هڅه وکړي چي د شپې لخوا يوازي را ونه وځي!

وروسته ددې خبرې مي نور هم زړه بې کراره سو او ويره مي يو په دوه سوه، ورو،ورو مي هڅه وکړه چي د خوني خوا ته ځان ورسوم چي په ډېرو ستونزو مي ځان تر خوني ورسويا‌و تر سهاره مي بدن لرزه کول.

په سهار مي د خر د کورنۍ غړو ته ټول کيسه وکړه هغوی ښکنځل راته وکړه چي، ولي د شپې هرشي ته راوځې؟! نو له هغه وروسته د شپې لخوا بيا يوازي نه يم راوتلی.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

په دې کيسې کي ناوې، خاوند ، د خُسر کورنې ټول ملامت دي.خاوند ځکه ملامت وو،چي خپل مېرمن يې يوازي پرېښودل.

د خُسر کورنۍ ځکه ملامته وه ،چي د ناوې سره يې مرسته نه کول.ناوې ځکه ملامتوه چي، د شپې و هرشي ته راوتل ښه کار نه دي. په داسي حال کي چي پيريان تر ټولو زيات د ناوې سره کار لري. نو مهمه ده چي، انسان بايد په هر کار کي د عقل څخه کار واخلي.

نابېره پېرۍ!!

د توري شپې څو همه برخه وه، چې د شنه اسمان ستوري خپل منظرې کولې. زه هم د سوچونو او فکرونو په نړۍ کې ډوبه وم، ماشومان مې په شا وخوا پراته وه.

خونه کې مې د ماشومانو پرته بل څوک نه وه راسره. د توري او زړې خوني و تیرانو ته مې کتل او د خان د حیرانتیا په تماشې کې وم. په همدې فکر کې وم چې د خوني د دروازې سره، مې د کشر لېور بنځې را ډغ/اغږ کړه او زما نوم یې واخیست.

ما هم غوښتل چې ها ورته وکړم خو، فکر مې وکړ که اواز ورته وکړم مُمکن ماشومان را ویښ سي. نو خکه مې ورته ډغ/اغږ نه کړ.

ورو راولاړه سوم ترڅو ورسم چې پلانکې مې څه کوي! کله چې راغلم د خوني دروازه مې خلاصه کړه، چې هیڅوک هم نه سته. حیرانه پاتې سوم چې دا اوس څه سوه؟!

دا چې د کشر لېور حویلي زمونږ د خوني انګړ کې وه، ور روانه سوم ترڅو ورسم هلته چې څه کیسه ده؟!

کله چې ورته را ورسېدم د خوني دروازه مې ور وټکول په نوم مې ور ناري کړه چې پلانکی تاځه راته ویل چې زما خوني ته راغلې وې؟!

هغې هم راته په حیرانه لهجه وویل چې زه نه یم درغلې او څه مې نه ویل، ولې څه کیسه ده؟!

زه نوره هم حیرانه سوم او ورته مې وویل: هیڅ کیسه نه ده، مخکې چا

Scanned with CamScanner

راته ستا په اواز ډغ/اغږ وکړ او زما نوم یې واخیستی!

د کشر لېور میرمني بیا راته وویل چې نه یم خبر، ما درته څه نه دي ویلي شاید بل چا درته اواز کړی وي. زما ویره نوره هم یو په دوه سوه، حیرانه پاتي سوم چې دا ډغ/اغږ به چا راته کړی وي!

زه ببرته خپل د خونې پر لور را روانېدم چې د کشر- لېور ډغ/اغږ مې واورېدی چې خپل میرمني ته یې وېل: خوله دي وچه سه ورته ووایه چې هغه زه وم چې، در ناري مي کړه کیدای سي هغه وېرېدلې وي څکه چې په خونه کې یوازي ده.

وروسته راپسې د کشر لېور ښځې بیا ناري کړه ویل پلانکی هغه زه وم چې اواز مې درته وکړ ماوېل: ماشومان خو به دي نه ژاړي! او مخکې چې مې ته پوښتنې ته راغلې زه د خوبه وم څکه مې درته وویل چې زه نه وم!

زه پوی سومه چې دوی خبره څکه راته وکړه چې، زه ونه ببرېږم په داسي حال کې چې زه اول لږ، لږ پوه سومه چې شاید خبره د پیریانو وي. زړه مې خورا لرزه پیدا کړه حیرانه سوم چې اوس تر خونې څنګه ولاړه سمه او د ماشومانو به مې څه حال وي څکه چې هغه مې هم یوازي په خونې کې پرې اینې دي.

خو د کلیمو ویلو سره د خونې پر لور را روانه سوم هرځیز راته څلور څلور مالومېدل څکه چې زما سره د بېرې احساس مل وو فکر مې کوی چې اوس به پر ماباندي یو څیز د برید هڅه کوي.

خو بلاخره په یو ډول مې ځان تر خونې را ورسوی او د خونې دروازه مې په ځان پسې کلکه وټړل! ماشومان مې ټول وکتل چې په خواږه خوبونو پراته دي . زه هم د کمپل او نالی پرمخ را کشولو سره د بېرې څخه پټه سوم.

په سهار مې زمونږ د کلي مُلا صاحب څخه پوښتنه وکړه هغه راته وېل: هیڅکله و دغسي څیزونو ته د شپې جواب مه ورکوئ څکه چې دا یو ډول پېرۍ دی که انسان ورته د ها جواب ورکړي نو خورا لوی تاوان ور رسوي. کله چې مې دا خبرې واورېدی نو پوه سومه چې زما شک پرځای وو او د راتلونکې لپاره باید هوښیاره و اوسمه.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

کیسه د ناپوهۍ څخه رامنځته سوې ده، چې ښځې د شپې په یـو نامـالوم اواز پسې دومره پلټنه کړې ده. په داسې حال کـې چـې اکـثره وخـت دغسې- اوازونه پیریان باسي. نو دغې میرمنـې تـه دا پـه کـار وه چـې سر یـې نـه وای خلاص کړی او نړې وتلې وای او کلیمې یې پر ځان ویلي وای او ویده سـوې وای.

بې وفا ملګرۍ؛ بې وفا دنیا!

د نړۍ په ډېرو برخو کې وګرځېدم ومې غوښتل چې یار او ملګرۍ پیدا کړم. داسې ملګرۍ چې د ژوند د هر درد راز او ناز ورسره شریک کړم، چې ددې سره به مې هم ملګرۍ پیدا کړۍ وې او هم به مې زړه پر کراره وې.

د اکا زوی مې په ذهن خورا ښه انسان مالوم سو ومې غوښتل چې ورسره خپل د ژوند د بهترینې ملګرې راز او زړه ورکړم. که څه هم هغه ځینې ستونزې درلودې ، خو بیا مې هم د زړه د بهترینو ملګرو په کتار کې حساب کړ.

د ملګرتیا لړۍ مې ورسره شروع کړه کله خوشاله کله خپه، خو ژوند مو همداسې په دغسې کیسو روان کړۍ وو. ځینې وخت به مې د اکا زوی یو داسې کار وکړ چې نه به منطق منل او نه به عقل! زه به ورځخه مرور سوم چې، ته ولې داسې کار کوې؟!

خو د هغه بېچاره دا کار عادت او عبادت سوی وو، زما به یې نه منل. زه به هم ورځخه د یو څو ورځو لپاره مرور سوم بیا به کله دده لخوا یا هم زما لخوا او یا به هم د دربیم سړي لخوا پخولا سوو او ملګرتیا به نوره هم خوږه او ښایسته سوه.

د ژوند شپې او ورځې مو د ملګرتیا په داسې رنګونو تېرولې، یوازې به خپل د ملګرتیا کیسو حیران کړي وو. د ورځې ډېره برخه به مو یو ځای تېرول او د زړه رازونه به مو شریکول.

خو دا چې زه صادق وم او تل به مې هڅه کول چې په ربښتینې ډول ورسره د ملګرتیا اصول مراعت کړم، خو له بده مرغه د اکا زوی مې راسره زما په اندازه صادق نه وو او په ضمآ کې یې نه غوښتل چې زه دې خپل د ژوند په یوه برخه کې هم ودان او روښان ونه اوسم.

Scanned with CamScanner

ماته به هم خپلې وخت دغه فکر را پيدا سو چې، ولې مې داسې ښايسته او د زړه ملګرې داسې ناڅوانې راسره کوې؟ خو ما به دا هرڅه بيا هم په وړوکې عقل د ذهن څخه و ايستل او فکر به مې کوې چې، ته ناوړه فکر کوې!

دا چې زما د اکا د زوی اقتصادي حالت هم ښه نه وو، هغه سره به مې خپلې وخت د اقتصاد په برخه کې هم مرسته کوله. که څه هم يادول يې ښه نه دي خو خپلې څيزونه داسې وي چې حقيقت لري. ته به ښه ورسره کوې خو، بل دي په مقابل کې بد کوي.

چې دغه چاره بيا انسان خپل د ښو او نيکو کارونو څخه باسي او دې ته دي اړ کوي چې، د بيا لپاره د چا سره هم ښه ونه کړې، چې دا کار بيا ددې لامل کيږي چې، ملګرتيا کې د خوند تکې له منځه څي،

بيا هم د تل په څېر په داسې ورته کار به ورځخه مرور سوم، خو بيا به هم ورسره جوړ سوم.بيا به مو تېرې کړنې او غلطياني له منځه يوړې. بيا به مو د يارانې او وروری مزې نوې کړه.بيا به رازونه وه.خوندونه وه.نازونه وه.

لکه څرنګه چې يو کار د بريا او پرمختګ راز لري همدارنګه د خندې او څنډې راز هم لري چې بريا او پرمختګ مخه ډب کوي او خپل هدف ته يې نه پرېږدي.

دا ناڅوانه ملګرې مې تل بيا هم زما د ښه دوستې څخه استفاده کول او خپل غلط ذهن يې تل پر ماباندې تطبيقوی او زه به يې خپل ښو او نيکيو ته زوروم.

پلار او د کورنۍ غړو به مې تل راته ويل چې پرېږده دا په دې نه ارزي چې ته ورسره دومره د انسانيت په اصُولو ملګرتيا کوي او هغه دي په کيسه کې هم نه دي.

دا چې ما په سلو کې سل سلنه ښه کول خو، ده راسره پنځوس سلنه هم ښه نه کول پريکړه مې وکړه چې نور به ورسره دومره ښه نه کوم. نور به ورسره د هغه په کچه او اندازه ملګرتيا کوم ترڅو هغه پوه سي چې ناڅوانې څومره دردناکه ده.

وروسته مې د ملګرتيا خواږه ورسره کم کړه او دا څل مې ورته هيڅ اجازه ور نه کړه چې، د ښې استفادې څخه مې خپل د غلط فکر فلسفه راباندې

Scanned with CamScanner

تطبیق کړي.

فکر کوم دی هم خپل په خان پوی سو چي، څه چي مي کول ښه مي نه کول څکه چي خپل ضمیر ته به تل ملامت و اوسم اوس چي هرڅه هڅه وکړم کیدای سي چي خپل غلطي په اسانی سره جبران او اسان نه کړم څکه چي دېر چانسونه مي له لاسه ورکړه.

وروسته له دې چي زما او د اکا د زوی ملګرتیا تردې خایه را ورسېدل ما هم هڅه وکړه چي، خان ورباندي خبر نه کړم او داسي احساس ورکړم چي ما ښځي هېر کړی یې. حتی تر دې چي د هغه په اندازه ملګرتیا مي لا ورسره پرې کړه.

دا دی زه اوس خپل کار کوم لګیا یم.هغه راسره د جغرافیې په لحاظ دېر نژدې دی ،خو دزړه په لحاظ راڅخه لیرې دی اوس دی هم حیران دی چي کاش یو چانس مي له لاسه هم نه وای ورکړی.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

په ژوند کي اکثره وخت ځینې کړنې خندونه وي چې هغه ددې لامل کیږي چې، ځینې سم کارونه نا سم کړي او د بریا د خندې لامِل سي.

پورتنی کیسه د همدې خندې په لحاظ منځته راغلې ده چې، یوه ورسره وفا کول خو، بل ورسره بې وفایي کول. هیڅکله هم خپل دوست له دوه الی درې څخه زیات چانسونه مه ورکوئ.

څکه چې ترګټې مو تاوان زیاتوي.چې ژوندی بیلګه یې پورتنی کیسه ده، چې له یوه څخه زیات چانسونه ورکول سول خو، هغه خپل له حد څخه واوښتی فکر یې وکړ چې دا نه پوهیږي چې له ماسره دومره ښه کوي.

Scanned with CamScanner

سخت نازولی ؛ سخت خواريږي

د کوزدې وړاندې مي خورا ښه ژوند وو. د کلي له پره دي رانهولې ان تـر پلاره ټولو نازولم. له دوو څخه زيات او له څلورو څخه کم ورونه مي درلـوده. پلار او مور مي شکُر ژوندي وه او دي .

دا چي څنګه پر پلار او خپل پر کورنۍ ګران وم له هغه لږ د کلي پـر مېشتو نر او ښځو هم ګران وم. ما مي د ګرانښت لامِل دا بلی چي شـايد د مـور او پلار کوچنی زوی و اوسم. شايد چي د کور يواځينې نازولی و اوسم. شـايد پر کلي څکه ګران واو سم چي،هغوی سره ښه سـلوک کـوم او ددې خـانګړني ترځنګ ښايسته هم وم!

خو ددې ټولو انسانانو ګرانښت يو خوا د پلار ګرانښت بلخوا چي ماته به يې راکوی. څينې وخت چي به مي پلار زه زوروولم نو ماته به يې وويل: ښځه درته کوم. دا چي زه ددې جملې سره خورا شارټ وم نو مابه بيـا لـه نـازه ورتـه هـر ډول خبرې کولې.

د ژوند د ستونزو او کړاهونو سربېره به مي پلار بيـا هـم زه غمجـن او پـرې شاته نه پرېښودم.زما ډېر لوی ارمانونه يې هم را پوره کول. حتی زما د خوښي موټر هم!

دا چي زه نوی خپل د ژوند په خوند او پيوند پوی سوی وم، د ځوانۍ په نشه کي ډوب ګرځېدم.نه د ليلا په غم کي وم او نه هم د دنيا!

بوازي مي ډېري شـپې خپـل د ملګـرو سره تېرولـې او د هغـوی د بانـدار څخه مي خورا خوند اخيست. يوازي خپل د راتلونکي پوهنتـون پـه غـم کـي وم، نور مي هيڅ څه ته هم دومره توجه نه کول.

خو دا چي ژوند هرڅای خپل اصلي څېره نه مالوموي او انسـان چاتـه نـه

پېژني ما مي هم د يو عادي کليوال څخه ان تر پلاره هم اصلي څېره نه پېژنده. ځيني وخت به مي فکر وکړ چې هلکه ! دا خو به داسي نه وي چې دا هرڅه ته خپل د راتلونکي د خرابوالي لپاره کوې؟!

خو بيا به مي ځان ته په دې موخه جواب ورکړ چې شايد زه نوی ځوان يم نو ځکه به مي کړی فکر خورا غلط وي.خو خير په هر صورت! ژوند او شپې دي رواني وې په ژوند کي هم ترخې سته او هم خوږې. د چانه به خوږې اوږې د چا نه به ترخې! دا ټولو ته مالومه ده چې دا خو ددې ناوړې او فاني دنيا وېش او تقسيم دی او زه بيا همدې فکر راګير کړی وم.

پوهان تل وايي : ژوند سخت دی په هرچا باور په کار نه دی!

ما چې دا خبره تحليل کړه تر ډېره دا خبره استثناء نه لري خو، که يې لري هم بيا نو په کمه کچه ده.

خو خير ما پوهنتون پيل کړ او خپل د ګران هيواد افغانستان يوه لېرې ولايت ته راغلم ترڅو پوهنتون ته مي ادامه ورکړم او اوس هم پرې لګيا يم. خو دا چې پلار او مور د کورنۍ د رهبرۍ مهم غړي دي تل به يې پر ما دا تېنګار کوی چې،د پوهنتون په جريان کي مي د نوي ژوند خاوند کړي او د ژوند نوي پړاو ته مي داخل کړي.

دا خل مي هم د تل په څېر هڅه وکړه چې، دوی دې ته اړ کړم چې، نور راته د واده او ښځې نوم وانه خلي ځکه چې زه پوهېدم چې، د پوهنتون ترځنګ کوزده خورا يو دروند او وزبينه بار دی چې، زه يې پر اوږو اخلم نو ځکه مي زړه نه ورته ښه کوی.

پلار او د کورنۍ غړو به راته تل ويل : چې موږ هروخت نه يو، ته د پيسو او غمو غم مه کوه چې کوزده درته وکړو هرڅه به خدای ج درته اسانه کړي.

خو د پوهنتون په جريان کي مي بيا هم کورنۍ راباندې غالبه سوه د نوي ژوند و دې عجب پړاو ته يې شامل کړم او کوزده يې راته وکړه. خو وړاندې له دې چې کوزده راته وکړي په ما يې هم د افغانستان د هغو شهيدانو او تپيانو کانه وکړه کومو کسانو چې په سردار محمد داود خان باندې کړې وه. زه يې په دې جالب او دردناک حالت کي راګير کړم.

تولې هغه وعدې او ژمنې چې مي پلار راسره کړي وې هغه ټولې داسي

ناقصې او خونسا سوې لکه د افغانستان د پارلمان وکیلانو چې خپل د تاکنو پر مهال خلکو ته کړې وې.

زه هم ډېر حیرانه سوم فکر کې مې د ژوند ډېر نوې شیان ور اضافه سول د نا اُمیدۍ او بې وسۍ حس مې په بدن کې ډېر زیات سو. هر څوک بې ګانه راته مالوم سوه پلار به مې یو اړین کار هم نه راته کوی حتی تر دې چې هغه کار که مې پلار نه وای راته کړی مُمکن د خُسر کورته مې سر د تل لپاره ټیټ وای.

اوس مې هم دا دی ژوند ډېر کلونه شاته ولاړی او خپل تېر ژوند ته خورا حیران او ګوته په خوله ناست یم! دا مې تردې پورې درته وویل: ژوند کې د یوچا پېژندنه او تشخیص خورا سخته ده.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

په ژوند کې تر ډېره پرچا باندې تکیه مه کوئ، مُمکن هغه یوه ورځ لیرې سې او تاسې ولوېږئ. هڅه وکړئ یو څوک تشخیص کړئ وروسته وروباندې خپل د کار د بریا راز ترسره کړئ.

هرڅوک ستاسې لاسنیوی نه سې کولی، ځکه چې هغوی ددې نړۍ د ناوړو کارونو قرباني سوي دي او فکرونه یې خورا خراب سوي دیاو یو بل لوی لامل دا هم شاید و اوسې چې، هغوی بېسیواده هم دي.

Scanned with CamScanner

مرګ په وعده دی!

د کلي د غُربت په چوکاټ کي مي خپل د ژوند شپې او ورځي سبا کولې، کلی مو داسي وو چې د دوو حکومتونو نظام پرې جوړ او حاکم وو. چې د دوی لانجو زمونږ غریبي او بې وسي نوره هم پیاوړې کړې وه.

د کلي د مشرانو په مشوره مي یو ټینوس موټر واخیست ترڅو خپل د کور نفقه او یو ګوله ډوډی پرې پیدا کړم چې، بچي مي وږي نه سي.

د معمول له مخې مي خپل نوي دندي ته ادامه ورکړل. له کلي به مي د ولسوالی بازار ته او، له هغه ځای څخه به مي کلي ته پیرودونکي وړل او راوړل.

د ژوند شپې او ورځي مي په خوند او پیوند تېرولې.چې دا شپې او ورځي ډېري جالبي هم وې.

یوه ورځ داسي وه چې یوځو پیردونکي اسپاریان راته راغله وېل خو د ولسوالی بازار ته. ما هم خپل په زاړه ټینوس کي کښېنول د بازار پر لور مي حرکت وکړ .

د انقلاب رنګ او زمان داسي وو چې، دواړه دولتونه په کمین کي سره ناست وه. زمونږ سفر هم په دغه وخت کي روان وو او د انقلاب د خطر شپبې مي شمېرلې.

وړاندي له دې چې، مونږ خپل د هدف ځای ته ورسېږو په لار کي راته یو بله لویه فاجعه پېښه سوه!!

کیسه داسي وه چې: زه د موټر چلولو په حالت کي وم سپاریان مي هم په موټر کي راسره وه چې څو ښځي او نارینه وه، زه هم په خامه لاره کي روان

وم چې په يو خل مې يو نابيره ږغ/غږ تر غوږ سو!

نور نه يم پوی سوی يو وخت خپل د ملا په درد پوی سوم نور مې وکتل چې تېنوس موټر مې دوه خايه دی چې د سيټ خوا يې يوخای ده او په هغه کې زه هغه ډول روغ پاتې وم او د باډی خوا يې بله خوا ته ده چې، په هغه کې سپارياں وه چې يو مې هم ونه ليدی چې دا څه سوه!

دا نو مه کوه چې اصله کيسه دا وه چې، زه د سړک د غاړې په هغه ماين کې ختلی وم چې، څو ورځې وړاندې چا خپل د دښمن لپاره ايښی وو.

که څه هم خپل د خان د دردونو په تماشې کې وم، حيران پاتې وم چې څه راباندې وسوه.

څکه چې انسان طبيعي ډول همداسې دی چې، خپل د ژوند د غټو خطرونو پېښېدولو ته حيران وي او ژر يې دماغ د عقل د پروسې سره نه يو خای کيږي چې، دغه چاره په ما هم وسوه تر ډېره حيران پاتې وم.

وروسته خلک د پېښې خای ته راغله او په ورکو شهيدانو پسې- يې پلټنه پيل کړه. خو بيا هم تر ډېرې پلټنې وروسته ونه توانېدل چې،ورک سپاري شهيدان پيدا کړي او له خان سره يې يو سي.

ددې ترخنګ ماته هم د سيمې راغلې خلک ډېر حيران پاتې وه چې، څرنګه روغ رمټ پاتې سوی يم! هغوی په څو خلې دغه جملې د خان سره تکرارولې چې مرګ په وعده دی! مرګ په وعده دی ! مرګ په وعده دی!

وروسته د څو ورځو بيا د سيمې خلکو د ورکو سورليو د بدن ځينې غړې پيدا کړه!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

که څه هم افغاني ټولنه تر ډېره د بېسيوادۍ لخوا تاوانونه وينې او يو لوی علت هم دغه دی چې، خلک يې هره ورځ تاوان پرې کوي.

نه نو که د کيسې د پېښېدو علت او معلول ته نظر وکړو بيا هم دغه ستره فاجعه د بېسيوادۍ څخه سرچينه اخلي. که داسې نه وي ولې يو موټروان وړاندې له دې چې، په داسې خطرې خايونو کې چې سفر وکړي د لارو او باندو پوښتنه نه کوي چې، ايا کوم خطر خو به نه وي؟! همدغه پوښتنه د ډېرو

پوښتنو جواب دی!

نو مالومه سوه چې د پېښې د رامنځته کېدو علت ناپوهي ده چې ناپوهي اکثره وخت د بېسیوادۍ څخه سرچینه اخلي.

Scanned with CamScanner

کمزورې بلا!

د شوروي اتحاد پر وړاندې د مقدس او روا جهاد وخت وو. مجاهدين به خلکو خورا نازول خکه چې هغوی د اسلام د سپيڅلي جهاد عسکر بلل کېدل.

ما او پلار مې د همدې جګړې د خطرونو لپاره نژدې د انګورو پر باغ اوبه رایله کړې وې.

دا چې وخت او زمان ډېر کړکېچن او ویرجن وو نو هڅه مو وکړه چې اوبه د انګورو پر باغ ور ډېرې کړم ترڅو ژر اوبه سې او بیا کور ته ولاړ سو.

موږ د توري شپې په تورو تیارو کې لګیا وو انګور باغ مو خړوبوی چې، په یوځل باندې د شنو او تورو باروتو مقابلې او جنګ شروع سو!

دا چې زه دومره نه پوهېدم ، خو پلار مې د ژوند په تولو کړاهونو بلد او ولد وو نو هغه راته ویل : بچیه خان و وپالې ته واچوه او در وخغله!

زه چې هم ډېر بېرېدلی وم خپل له وامه مې ببلچه پرېښودل یوازې د خان د ژغورولو په فکر کې سوم او په پلار پسې مې ور وخغاستم.

د شنه اسمان،توري شپې او سپین ستورو په شتون کې مو د ظلم او وحشت له بېرې خانونه په ډېرې خغاستې ستړې کړه.

خو الله رب العزت داسې ذات دی چې، د یوه غم د خلاصون او ژغورولو دوعا دې ورته وکړه هغه یې درته حلوې او اسانه کوي.

خو برعکس! که دې چیرې له یوه مصیبت څخه د خلاصون په موخه د الله ج نافرماني وکړه او پر هغه دې شکر ونه ویستی او یا دې هم الله ج څخه د هغه غم د خلاصون دوعا ونه غوښتل نو حتمن به درته الله ج بل غم په مخه

درکوي.

دا څکه چې، د الله ج د اړ څخه انسان نافرماني وکړه او نافرماني بیا الله ج نه خوښوي.

کیسه مي کول!

موږ خپل د منډو په حالت کي وو چې یوځل مي د پلار په مخه یو سړی راغی چې پروت دی او پکښې وخنی! څکه چې شپه وه تـوره تیاره وه او بل لوی لامل دا وو چې موږ وام هم مخته کړي وو.

کله چې سړی راپاڅېدو ما او پلار ورته وکتل چې، نه انسان دی نه پیرۍ دی او نه هم حیوان!

لوی ناولی بدن، غټې سترګې، لـوی لـوی نوکـان څینـي څایونـه بربنډ او څینې څایونه یې پټ وه. خوکله چې ډېر ورته څېر سوو چې بلا ده!

ما او پلار چې مو کله دا ناشنا څېره ولیده وام مو نور هم پسې- زیات سو. هغې هم زما پر پلار راتوپ کړل او غږېږه په غږېږه سوه جنګ یې شروع کړو.

دا چې زما پلار هم د وخت مُلا وو هڅه یې وکړه چې د بلا د شا د کمڅیو څخه یوڅه کمڅی راپرې کړي!

چې بلاخره پلار مي په دې وتوانېدی چې، د شا د کمڅیو څخـه یـې څـو وښته راپرې کړه. زه هم د همدې جالبي او د وام ډکي صحنې تماشه کوم.

کله چې مي پلار د بلا د شا د کمڅیو وښته په لاس کي راټېل کړه بلا هم کراره سوه او خبرې یې شروع کړې.

په داسي حال کي چې خبرې یې بیا د انسان په ډول وې. زه د دوی دې جالبي او د وام ډکي مناظرې ته ګوتـه پـه غـاښ پـاتي وم چـې دا هرڅـه څـه وینم!!

پلار مي ورته وویل: ته دلته څه کوې چې، راغلې یې، نه شرمېږې چې په لارو کي پرته یې او خلک زوري؟! په داسي حال کي چې څوک زورل نـه کار نه دی.

- بلا : تاسي نه شرمېږئ چې له ماسره کار لرئ او اوس مو زما وښته وکښل هېله کوم زما کښلي وښته بېرته راکړئ!

-پلار مي : نه! هیڅکله به یې هم ډرته درنه کړم څکه چې زه پوهېږم چې

ته له دې وروسته زما د بچو او د کورنۍ د غړو سره بیا کار لرې!

- بلا : نه قسم دي مي په خدای وي که ورته هیڅ هم ووایم بس ته یـوازي زما وېښته راکړه.

پلار مي ورسره خبري بس کړې او بلا ته یې وویل چې مخکې سـه او خـه! هرڅای چې مورِ خو هلته به ته هم راسره ځې. پـلار مـي بلاخـره بـلا کـور تـه راوسته او په کور کې یې تینګه وتړل! په سهار چې مو کله د کورنۍ هـر غـړی راولاړېږي ګوري چې، یو ناشنا بلا ده او په کور کې تړل سوې ده او له خـولې څخه یې ټول مُرداري وتلې وه چې حویلي یې ډېره بوینه کړې هم وه. نور نو خدای ج خبر چې دې به نو څه خوړلي وه!!

پلار مي راغی بیا یې ورسره خبري شروع کړې او ورته یې وویل : نـور دي ونه وینم په ډې سیمو او علاقو کې ! بس څه څان دي ورک کړه!!

- بلا : سمه ده زه څم بس ته یوازي هغه زما پرې سوي وېښته بېرته پـه لاس راکړه، بیا هیڅ نه را ګرځم دې کلي ته!

-پلار مي: نه ! نه ! نه یوازي دا چې ته به دلتـه پـه دې کـلي او بانـډو کـې ګرځې بلکې له دې چم او غم څخه به وځې او ځې به غرونو ته او یوه بله مهمه خبره داده چې، زما د اولادونو او کورنۍ غړو سره به کار نه لرې!

- بلا: سمه ده زه بیا هم درته قسم خورم چې، کار نه لرم ورسره خـو پـه یـو شرط هغه دا چې زما وېښته بېرته راکړه!

بلاخره پلار مي مجبوره سو او کښلي وېښته یې بلا تـه ورکـړه. بـلا چـې کلـه خپل وېښته ولید ورته وې خندل او ډېر خوند یـې ورکـړ او پـلار مـي رخصـت ورکړ. بلا ولاړه مورِ مو د پلار څخـه ددې جالبـه او وام د کیسـې پوښـتنه وکـړه چې، ولې دي وېښته نه ورکول!

هغه راته وېل : دا ډول بلاګـاني پـه اول ځـل هغـه کسـاني وي چـې تـازه ناویاني وي او ودونه یې کړي وي کله چې دغه ناوې د ځلوېښتو ورځو څخه د مخه د کورنه یـوازي راوخـي بیـا چـې ووېرېږي نـو بیـا داسي شـیاني بیـا پـه تدریجي شکل ورنه جوړېږي. خو کله چې غواړې ورباندي غالبه سې بیا یې د سر وېښته وباسه !

وروسته مورِ ټولو وویل چې رښتیا هم نړۍ کې ډېر افتونه شتون لري!

Scanned with CamScanner

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

هر کله چې مو چاته غُصه راسي هغه ته وايو چې، بلا دي ووهه!بلا هغه څ
ده چې، له ليرې يې ناوړه اغېز پر انسانانو پروت دی د هغې لمسول او وهل
خو ډېره ليرې خبره ده.

بلا سره داسي کار کول لکه پورتنی کيسې کې چې ذِکر سوه بنسه کار نه
بولم. علت يې دا دی چې، مُمکن ډېر تاوان انسان ته ورسوي.

Scanned with CamScanner

د پیریانو مولوي!!

د اسلام مقدس دین داسي دی چې، د نړۍ په بېلابېلو برخو کې یې انسانان او پیریان پیروي کوي. چې ددې جملې څخه چې زیات خپل دین ته ژمن پاتي سوي هغه پیریان دي.

په یوه دیني مدرسه کې مو دیني زده کړې پیل کړې. په دغه مدرسه کې خورا لوړې زده کړې کېدلې چې له هغو څخه یو هم د احادثو دوره وه چې خورا زیات زده کوونکي یې لرل. زه هم په همدې دوره کې وم او زده کړې مي پکښې کولې.

هره ورځ به مو د ورځې په سر کې خپل درسونو ته ادامه ورکول بیا به مو د احادثو دورې استاد راته اجازه را کول موږ به هم خپل د مدرسې و کنجونو ته ننوتلو او راکړل سوی درس به مو له ځان سره تکراروی، ترڅو درس مو زده سي او استاد راته بیا په غُصه نه سي!

د درسونو لړۍ مو روانه وه کله به سخت او به هم راته اسانه سوه. ملګرو سره به مو د مسافرۍ شپې او ورځې تېرولې.

د درس تګلاره مو داسي وه چې د ورځې له سر څخه به مو پیل کړ بیا به استاد زموږ په یوه اړخ کې کښېناستی او موږ به ورباندې د دایرې په بڼه راتاو سوو.

بیا به مو د استاد د حکم سره سم د درس تګلاره اختیارول او خپل درسونو ته مو په داسي شکل ادامه ورکول.

جالبه دا وه هرکله به چې موږ ته استاد درس راکوی یو کس به زموږ استاد ته راغی او د هغه په انګړ کې به ناست وو او خپل درس به یې ورباندې ووېی.

Scanned with CamScanner

شکل یې انسان ته ورته وو خو، د انسان خوند او رنګ دومره نه وو پکښې لکه څرنګه چې نور عادي انسانان دي. زمونږ ذهنونه هم دغه ناشنا کس ته واوښتل چې دا به نو اوس څوک وي او ولې یې زمونږ فکرونه د ځان خوا ته جذب کړي دي؟!

یوه ورځ د درس څخه وروسته زمونږ استاد ماته دنده را وسپارل چې ته دغه ناشنا کس تعقیب او رقیب کړه ترڅو مونږ پوی سو چې دا څوک او څه کاره دی؟!

ما همداسې وکړه ناشنا کس پسې- تعقیب سوم او تل به ورسره یو ځای ګرځېدم په داسې حال کې چې دا کس زمونږ سره په مدرسې کې د شپې او ورځې یو خای وو!!

یوه شپه مونږ په مدرسه کې دننه خپل د خوب خایونو ته ولاړو ترڅو بیده سو او بیا سهار پروخت راولاړ سوو. مونږ د خوب خوني ته ولاړو ټول خپل پر چپرکټونو پرې وتلو او په سر مو تلتکونه راکش کړه.

ماته چې مې استاد دنده سپارلې وه چې زه باید دا ناشنا کس وپېژنم چې دا څوک دی! نو پر سر مې ورو تلتک راکش کړ او ستړګې مې د ناشنا کس خواته ور واړولې او فکر مې ټول همدې کس ته کړ او ورناري مې کړ چې هلکه ګروپ مړ کړه مونږ بیدېږو!

ناشنا کس راته ویل : سمه ده زه یې وژنم ته پرې وخه!

زما چې په سر تلتک کش وو خو نور مې ټول فکر و ده ته وو ده هم لاس ور اووووووودږد کړ او ګروپ یې مړ کړ په داسې حال کې چې له ده څخه د ګروپ بټن درې متره لیرې وو!

زه پوی سوم چې ناشنا کس انسان نه دی بلکې پېری دی!!

او زما د استاد شک پر ځای وو څکه چې، هغه په همدې خاطر ماته دنده راکړې وه چې ددې کس رنګ او خوند د انسان نه دی مُمکن پېری وي.

پېرې چې کله زه ولیدم نه یم بیده او دی تعقیبوم ورو له خپل ځای څخه ولاړ سو او حرکت یې وکړ. څکه چې دی پوی سوو چې اوس به ټول کسان راباندې خبر نه کړي چې زه انسان نه یم بلکې پېری یم!!

دا نو داسې وخت وو چې په سبا باندې زمونږ د احادثو د دورې دستار

بندي وه چې، په دې دستاربندی کې همدغه پېری هم شامل وو کوم چې زمونږ سره یو خای زده کړې کولې.

سهار سو استاد ته مې ټوله کیسه وکړه هغه هم خپل په مُبارکو برېښو کې مُسکی سو او وې خندل. زه پوی سوم چې استاد مې له وختې څخه پوهېدی چې دا کس پېری وو خو ددې لپاره چې ډېر باورې سې نو زه یې ورپسې- په تعقیب کړی وم.

استاد مې راته وویل : هیڅوک ددې موضوع څخه خبر نه کړې کنې مونږ ته به ډېر تاوان ورسېږي!

بلاخره د دستار بندی مراسم راورسېدل ومې لیدل چې، هغه پېری د دستاربندی د مراسمو په سر کې ناست دی . زه چې یې ولیدم راته یې وخندل او زما خواته راغی.

پېرې راته وېل : پلانکیه جوړ یې؟!

- زه : هو شکر دی فضل د پاک رب ج دی نه یم! ستا څه حال دی؟!

- پېری : زه هم شکر دی نه یم! زه مانبام پوی سوم چې ته زما په تعقیب کې وې خو ژمنه راسره وکړه چې هیڅا ته به هم یاده موضوع نه وایې!

- زه : نه بې غمه سه وروره! هیڅا ته به هم نه وایم

- پېری : سمه ده ګرانه ! خو زه درسره مینه لرم په همدې خاطر د دستاربندی د مراسمو وروسته تازه خپل د پیریانو کلي ته بیا یم خو، شرط دا دی چې له استاد څخه رانېولې تربل چاپوري هیڅا ته به هم نه وایې!!

ما چې کله خپل د دورې پېرې خبرې واورېدې او مینه مې وکتل چې زما سره بې کچې مینه لري ورسره مې ژمنه وکړه چې څم درسره او هیڅا ته به هم نه وایم!!

د دستار بندی د فضلیت مراسم ختم سول او د پېرې ټولګیوال سره مې پر تورو غرونو حرکت وکړ.

کله چې تریو خایه ورسره ورسېدلم پېرې مخ زما خواته را واړوی او د جېب څخه یې یوه ګوتمه را وایستل او ماته یې وېل : دا په ګوته کړه! او یوه خبره یاد ساته کله چې مې ته زمونږ کلي ته ورسولې هلته به بسم الله نه وایې! که دې وویل مونږ ته به ډېر تاوان را واړوې! څکه چې په دې سره مونږ

Scanned with CamScanner

دونبمنی ته مجبوره کېږو!

ما چې کله ګوتمه په ګوته کړه د دنیا رنګ او خوند بېخي بل ډول سوه. هرڅه مي تر سترګو نابلد مالوم سوه.د نړۍ د هیڅ خطر احساس مي نه کاوه!!

او ورسره ژمنه مي وکړه چې سمه ده بسم الله به نه وایم!!

دا چې شپه وه زه او پېرۍ ټولګیوال مو یو خای په تورو غرونو کې روان وو ډېر سترې سوی هم وم ورته مي وویل: هلکه دا ستاسي خای ولي نه را رسېږي؟!

- پېرۍ : حوصله وکړه یار ډېر ژر به زمونږ کلی را ورسېږي او وبه وینې چې څومره خلک زما مراسمو ته راغلي دي!

یوڅه تګ مو نور هم وکړ ومي لیدل چې د یوه غره په پای کې یو کلی دی ټول سره څراغونه دي چې په کورونو کې لګېږي او خلک را ټول دي!!

بلاخره را ورسېدو ومي کتل چې خلک را روان دي نر او ښځي دي چې زما د ملګري و غاړې ته ګلان ور اچوي! او مُبارکی ورکوي. کله چې مي دا حالت ولید ډېر حیران سوم چې دومره مینه چې پیریان خپل د دین او علما وو سره لري د هغې په لږ اندازه یې انسان نه لري!!

پیریانو نه یوازې دا چې خپل د فارغه سړي قدر یې وکړ زما یې هم ډېر قدر وکړ او ډوډی یې را واخیستل! ددې پرځای چې زه د هغوی د قدر په مقابل کې صبر وکړم او حق یې ادا کړم برعکس ؛ نور مي هم دربدره کړه!

کیسه داسي وه!

کله چې دوی ماته ډوډۍ راوخیستل زما فکر نه وو بسم الله مي وویل!

زما د بسم الله ویلو سره سم تووره شپه سوه اخ و ډب شروع سو ! نر او توریالی کس هغه وو چې چړې یې په لاس ورغلي وای او یو او بل یې قتل کړي وای.

زه چې پوی سوم چې ټوله دربدري ما خپله وکړه او په غلطی کې رانه بسم الله وویل سوه. څکه چې ماته خو مي ملګري پر لاري ویلي وه چې بسم الله به نه وایې!

لار رانه ورکه سوه او پر یو خوا مي مخه ونیول او را منډه مي کړه. هله هله هله .....

Scanned with CamScanner

له حساب څخه ورکي شپې او ورځي مي پر لاري تېري کړې!

تنده، بې خوبي ، ګرمي ، يخني ، وږتيا ، تږتيا،لېوتنوب او دربدري هغه څه وه چې پر لاري مي تېر کړه.

يو ځای راغلم يوځه د باران اوبه وې د مُرداری څخه ډکي وې هغه مي وځنلې وروسته د يوې مياشتي تګ څخه په يوه څنګل کي يو کلی وو هغه ته مي ځان را ورسوی.

کله چې کلي ته راغلم ومي کتل چې، خلک راته حيران حيران ګوري او زما څخه هم د انسانيت توقع او احساس تر ډېره ليرې سوی وو. په کلي کې به مي چې هر انسان وليدی ډوډۍ به چې ورسره وه هغه به مي په زوره تړې واخيسته اوخوړل به مي. جامې مي د ډېرې ککړتيا څخه کلکي سوي وې چې لږ به مي لاس ور وړ فکر به مي کوی چې کلک سوي سمېټ دي.

بلاخره مي په همدې کلي کې د شريفو مسلمانانو په مرسته د انسانيت پر اخلاقو نېک ګام کښېښوی او د انسان په درد مي بېرته ځان خبر کړ.

دا چې زما پر بدن څومره دردونه تېر سوي وه او زما په غياب کي څه تېر سوي وه زه هم نه وم وربانديخبر!

خکه چې زه کله د پېرې ملګرې سره تلم هغه وخت زما تګ يو څو شېبې خو کله چې زه د هغې خوا په داسي ويرجن او غمجن حالت کي راغلم د يوې شېبې لار له يوې مياشتي څخه هم ډېره سوه.

بلاخره زه بېرته د پخوا پر حالت سوم او د استاد خوا ته مي راغلم هغه ته مي ټوله کيسه بيان کړه. استاد مي په ډېرو ستونزو خوشاله کړ، په داسي حال کي چې هغه زما څخه په داسي کار ډېر خپه سوی وو او راته يې وويل : ته ولي زما د اجازې پرته تللی وې په داسي حال کي چې زه سنا استاد وم؟!

دا دی کلونه کلونه کېږي خو زما له ذهن څخه دا کيسه نه ده وتلې او تل مي خپل وجدان ته ملامتوي!

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

کيسه د جالب حالت څخه نور هم ور اوښتې ده.

زه ددې کيسې د پېښېدو علت په دې کي بولم چې، بيا هم د فکر او عقل

Scanned with CamScanner

څخه لیرې پریکړه سوې ده. څکه چې هیڅا ته هم نه ښایي چې دغسې- یو لوی کار ته دې لاس واچویاو بیا دې خپل پر ژمنې وفا هم ونه کړي.

په راتلونکې یو الله ج پوهېږي که دغه انسان هلته بسم الله هم نه وای ویلې، نو څوک ددې خبرې ډاډ ورکولی سي چې ووایي دې انسان ته هلته کوم خطر چا نه رسوی؟!

Scanned with CamScanner

د پیریانو سره مناظره!

کور کلی داسي شی دی چي هلته پېری تل شتون لري خکه چي د پېري کار د انسانانو او یا هم د هغوی د خوړو سره وي او د پېري د خوړولو څېز بیا هډوکی دی چي تل ورباندي ګرځي او را ګرځي.

زما مور هم د پېري د شکل سره اشنا وه څکه چي هغوی تل ورسره کار وو او تل به یې زورول!

یوه ورځ مي مور په کور کي په یو کار ډېره خپه او خواشېني سوه په یو خل ورباندي بیا د پیریانو څپه ورباندي راغله او چغي یې شروع کړې مور تول د کورنۍ غړي ورباندي راټول سو او ټینګه مو ونیول، څکه چي کله به مي هم په مور دغه څپه راتله که مو نه وای نېولې منډي به یې وهلې. نو مور هم څکه ټینګه نیول چي منډي نه کړي او ځان ته کوم تاوان وانه ړوي!

مور مي ډېره بې تابه او بې حاله سوه. که څه هم دا صحنه مور ته نوې نه وه او مور ورسره عادي سوي وو خو، ډېره دردونکې به هم وه څکه چي هیڅ اولاد هم نه غواړي چي مور دې د هغوی په مخ کي وزورېږي.

د مور حال او احوال مي ورو، ورو خرابېدی. پیریانو په یوځل زما د مور په خوله خبري شروع کړې. ما هم ورسره مناظره شروع کړه ترڅو د مور درد مي ورباندي را کم کړم.

پیریانو ته مي وویل : څنګه یاست یارانو؟!

- پیریان : ښه یو سور ډیرې خپل حال وایه؟!

- زه : ګورئ تاسي ولي زما مُبارکه مور تل په عذابوی تاسي له خدای ج څخه نه وېرېږئ؟!

- پیریان: تاسي انسانان شرم نه لرئ! مور ستاسي مور نه په عذابوو خو کله

چې تاسې مو مور خپه کوئ او يا هم ورسره جنګ کوئ او بيا هغه خپه کېږي بيا په هغه حالت کې مورِ ورباندې راځو!

-زه : سمه ده خو اکثره وخت يې مورِ نه په عذابوو خو تاسې يې بيا هم نه پرېږدی او دومره يې په عذابه کړئ چې، د هغې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه را مات سي.

- پيريان : نو چې تاسې يې په عذابوئ نو زمورِ څخه څه ګيله ده؟!

- زه : ګورئ زه پوهېږم چې، يوازې دا علت نه دی چې مور مې کله خپه سي نو تاسې ورباندې راځئ اصل کې حتمن تاسې کوم بله ګټه لرئ چې، زما کعبه مور په عذابوئ.

- پيريان : ته ربنتيا وايې! اصل کيسه داسې ده چې، يوه ورځ ستاسې مور د شپې لخوا پر اېرو کښېناستلې وه. په هغه اېرو کې زمورِ يو کور وو او مورِ نه وو په هغه شپه باندې تللي وو بل ځای ترڅو خپل ورځي اولادونو ته يو ګوله حلاله نفقه راوړو!

يوازې زمورِ په کور کې زمورِ څو ماشومان پاتې وه هغوی چې ستاسې مور ليدلې وه ورسره حرکت يې کړی وو او ستاسې کور ته ورسره راغلې وه.

مورِ چې کله کور ته راغلو ومو کتل چې په کور کې ماشومان نه سته ډېر مو وريسې پلټنه وکړه ترڅو پيدا يې کړو خو بريالې نه سوو.

وروسته د ډېره وخته مالومات راته وسو چې ماشومان مو ستاسې په کور کې دي او ستاسې د مور سره راغلې دي!

له هغه وروسته مورِ ستاسې کور ته درغلو او خپل ماشومان مو راوستل په داسې حال کې چې ماشومان ستاسې له مور څخه نه راتلل او هغه يې ډېره خوښه سوې وه. نو په همدې خاطر مو بيا ستاسې مور سره اړيکه پيدا سوه او هروخت يې په عذابوو.

او دا هغه وخت وو چې، تاسې ټول د بيدېدو په حال کې واست او مورِ ستاسې مور و وېرول تاسې ټول راغلاست خپل پر مور مو چغې او بغارې شروع کړې.

نو اوس چې هرکله زمورِ ماشومان ستاسې د مور خواته راځي بيا مورِ ستاسې مور په عذابوو څکه چې زمورِ کار اوس دا ګرځېدلی دی!

Scanned with CamScanner

- زه : بنه ! بنه ! بنه ! نو کیسه داسي ده! خو تاسي ولي خپل ماشومان نه در ګرځوئ چي هغوی زما د مور خوا ته راځي او بیا په هغه خاطر زما مور په عذابوئ؟!

- پیریان : مورِ دِهره هڅه وکړه چي خپل ماشومان پرې نه ږدو چي دلته راسي خو هغوی ته ستاسي مور خوند ورکړی نو خکه نه ورځخه ګرځي!

- زه : سمه ده ! دا راته ووایاست چي تاسي مُسلمانان یاست او که نه؟!

- پیریان : هو شکر الحمدُالله مورِ مُسلمانان یو! که غواړي کلیمه درته ووایو!

- زه : نه بس زه پوی سوم چي تاسي په ربنتیا مُسمانان یاست !

د څو خبرو وروسته مي مور پر حال راغله او پیریان ورنه ولاړل او خبره خلاصه سوه.خو بیا هم څیني وخت ورته راځي او په عذابوي یې!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

که منطق ته څېر سو نو وبه پوهېږو چي څیني وخت د پیریانو منطق دِهر قوي وي د کیسې نوعیت که وځېږو د پېښېدو علت یې دا وو چي د کیسې مور پر اړو کښېناستلې وه ، په داسي حال کي چي د پیریانو اصلي کورونه پر اړو وي. نو انسان ته نه ښایي چي په دغسي خطرناکه ځای کي دي کښېني. خکه چي دومره لوی غم به ورته پېښ سي لکه د پورتنۍ کیسې و اشخاصو ته!

Scanned with CamScanner

شوخ پيرى!!

يوه شپه په خونه کي پرې وتم د خوني ګروپ مي بند کړ او پر سر مي تلتک راکش کړ. ومي کتل چي د خوني ګروپ ولګېدی!

ستړګي مي ومويلې او را پورته سوم ډغ اغږ مي وکړ چي څوک يې څه وايي؟!

خو هيڅوک هم مالوم نه سوو!

حيران پاتي سوم چي دابه څوک وي په داسي حال کي چي په خونه کي يوازي يم!! فکر مي وکړ چي شايد د کورنۍ کوم غړی به دي وي اوس غواړي چي په عذاب مي کړي او شوخي راسره وکړي!

ورغلم د خوني ګروپ مي بيا بند کړ او ورته مي وويل چي هرڅوک يې خداى ته وګوره مه مي په عذابوه پرې مي ږده چي ويده سم!

بيا راغلم او پرېوتم. يوه شېبه نه وه تېره سوې چي بيا ګروپ ولګېدی!

له سر څخه مي تلتک ليرې کړ ورته ومي کتل چي هيڅوک هم نه سته ددې پرځای چي ور ولاړ سم ګروپ بېرته بند سو!

دا خل مي په زړه کي لږ بېره زياته سوه او پوی سوم چي کار د انسان نه دی بلکي بل څېز دی.ور ډغ اغږ مي کړه چي، پوی يم ياره چي ماما يې نور مي پرېږده چي يوځه خوب وکړم!

خو همدا لړی روانه وه توله شپه مي خوب ورڅخه ونه کړ. ان تر دې چي د مُلا تر اذانونو پوري يې ګروپ بندوی او بيا يې بېرته لګوی!

کله چي مُلا اذان شروع کړ ورته مي وويل: کـه د خـداى ج د نـوم څخه بېره لرې نور مي خوب ته پرېږده! يوازي دومره يې ډغ اغږ وکړ چـي، لمونځ

دي وکړه بيا ويده سه زه هم را ولاړ سوم لمونځ مي وکړ بيا ويده سوم.

که څه هم دا کيسه نوې نه وه ما ته خکه دردناکه وه چې زموږ ټوله کورنې د داسي کړنو سره بلده وه. خو زه يې په دغه شپه له خوب څخه و ايستلم.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

خپلې کورنه په داسي جغرافيې کې موقعيت لري چې، هلته د پيريانو بازار او انګار وي.

د کيسې د پېښېدو په علت کې پورتنی کس نه دی ملامت خکه چې، هغوی د کورنۍ غړي ټول په دې کارونو بلد دي او دا هرڅه ورته جالب نه ښکاري په داسي حال کې چې، هغوی ورسره عادي دي.خو انسان بايد د خپلو حالاتو سره په حوصله ګام کښېږدي!

که د حوصلې څخه کار وانه خلي مُمکن د کوم لوی تاوان شاهد و اوسي

د بدو مینه!

مینه داسي څیز دی چي د زړه څخه سرچینه اخلي. زړه بیا د اوبو څخه سرچینه اخلي. د زړه اوبه هغه وخت کمېږي چي، انسان باندي مسلسل غمونه وي. کله چي زړه وچ سي مینه هم ختمه سي او خپل مقاومت له لاسه ورکړي.

که څه هم ماشوم نه وم د بلوغ مرحلې ته رسېدلی وم.خو د واده او کوزدې له لفظونو سره مي خورا تعصب درلود او نه مي غوښتل چي دغه مرحلې ته داخل سم.

د پلار مور او کورنی د غړو په ډېر ټینګار یې راته یو ځای انتخاب کړ چي دلته به درته کوزده وکړو او ته هم له دغه ځای څخه مه تېرېږه!

زه هم د ننی پېړی له عقل او تفکر څخه خورا اغېزمن سوی وم او تل مي فکر کاوه چي باید خپل د خوښي مطابق ګام او نښان واخلم.

څکه چي نښه داسي جامه ده چي په ټول ژوند کي به یې له غاړې نه باسې ان تر هغه چي کله څوک مړ سي بیا دغه جامه ترې لیري کېږي. سپینه جامه چي د کفن په نوم ده هغه ور اغوستل کیږي.

که څه هم په ډېرو ستونزو مي د مور او پلار دغه وړاندیز ومنی چي سمه ده ستاسي ټاکلي ځای باندي به سوچ وکړم خو بیا هم حالاتو راڅخه خپل بدل او اجل واخیستل. زه یې دومره وټکولم چي تر اوسه مي اندامونه رېږدي او خوږېږي!

پلار او مور مې خورا خوښ خوشاله وه پلار به مي چي کله زه په فکر او سوچ کي ولیدم

ماته به یې ویل : زویه ته خو تر اوسه ماشوم نه یې چي دومره فکر کوې

Scanned with CamScanner

او خان دي په داسي سوچونو وخوړې! که ته د پیسو او غمو غم لرې هغه دي ټول پر پلار دي، ته نور د څه شي غم کوې؟!

- زه : پلاره زه پوهېږم چې زه به یوه ورځ حتمن د نوي ژوند مرحلې ته داخلېږم او کوزده به کوم خو، ددې سره، سره چې زه دغه مرحلې ته داخلېږم ماسره ډېر فکرونه مل دي! ما چې خپل د ژوند دوه ویشت سپرلي تېر کړه ؛ هغه ددې لپاره چې یوه سمه کورنۍ مي په نظر راسي بیا به تاسي ته ووایم!

- پلار مي : ګوره زویه ! زه دا پنځه لس کاله کېږي چې تاته د همدې کورنۍ وړاندیز کوم چې مه ورځخه تېرېږه بهترین انتخاب دی ستا د بنه ژوند لپاره!

- زه : سمه ده پلاره! خپل په ژوند کې مي ستاسي یوه خبره هم پر ځمکې نه ده غورځولې دغه پریکړه به دي هم ومنم. خو دلته ځینې نور مسایل دي پلاره! تا چې کومه کورنۍ انتخاب کړېده، د هغوی رواج او باج بل ډول دی! هغوی مُمکن ډېرې پیسې درځخه مصرف کړي!

- پلار مي : بس زویه! زه نه پوهېدم چې ته دومره سوچونه د څه شي لپاره وهې! اوس پوی سوم چې ستا فکر ټول د پیسو خوا ته تللی وو! هغه هرڅه پر ما دي ته نور له هرڅه خلاص یې.

د پلار دا خبرې چې مي واورېدې خدای سته زړه مي یوځه نور هم ډاډه سوو فکر مي وکړ چې زه اوس د نړۍ پاچا یم!

یوازې په دې فکر او ذکر کې سوم چې اوس باید خپل راتلونکې او جوړېدونکې مېرمن په سم ډول ووینم او تړې وپوښتم چې، ایا زه دي خوښ یم؟!

لکه څرنګه چې هره مینه لېونتوب او ساده توب لري همداسي دغه مرحلې هم زما پر زړه خورا تېرې بېرې سوې! ډېر خوند یې هم راکړ خو برعکس ؛ له حد څخه زیات یې ودردولم هم!

بلاخره ما په ډېرو ستونزو او کړاهونو خپل د راتلونکې لیلا سره اړیکه پیدا سوه زمونږ ترمنځ ورکې او نادرکې مینې دومره پېاوړتیا پیدا کړه چې د مجنون او د لیلا مثال یې ورک کړ!

مونږ یې خپل په زړونو کې دومره ګران کړو چې خپل د مثال کس مو نه

لیدل! خپل اصلي نومان مو له ډېره نازه ورک کړه په یو او بل نامه مو د ډېرې مینې سره ډِغ اغږ کوی.

د مینې تارونه مو تر دې حالته اوږده سوه چې ان د دواړو خوا وو د کورنۍ غړي مو هم خبر سوه. هغوی چې زمونږ د مینې تماشه او مېله وکتل چې له جغرافیې څخه لیرې خو په زړه کې دومره نږدې مینه مونږ خپل په ژوند کې هم نه وه لیدلې نو ډېر حیران هم سوه.

مونږ هڅه وکړه چې مینه مو د اسلام مقدس دین په چوکاټ کې ثبت کړو او کورنۍ ته مو ووایو چې مونږ خوښ یو د دواړو په یو ځای کېدلو کې هیڅ ستونزه نه لرو!

بلاخره ما خپل د کورنۍ غړو ته وړاندیز وکړ چې سمه ده هغه ستاسې کړې خبره زما قبوله ده هیڅ ستونزه نه سته پکې. یوازې تاسې بسم الله وکړئ او کورنۍ ته یې ورسئ زما لپاره یې وغواړئ.

کورنۍ مې په ظاهري ډول راته د خوښۍ سر ونښورئ چې سمه ده زویه مونږ ورځو درته غواړو یې ته هیڅ فکر مه کوه!

دا چې زما د پوهنتون د رخصتۍ لړۍ هم ختمې سوې وې باید پوهنتون ته راغلی وای او درسونه مې پیل کړي وای خو مخه مې خپل د نوي ژوند نوي پراو ونیول او ونه توانېدم چې پوهنتون ته راسم په همدې موخه مې کزورنۍ ته وویل : تاسې لږ ښېره وکړئ دغه کار خلاص کړئ چې زه بیا خم پوهنتون ته مې!

د کورنۍ غړي مې چُپه خوله پاتې وه هیڅ یې هم راته نه ویل. زه به هره شېبه خپل د ژوند ددغې نوي مینې په سره انګار کې بروت وم او خمکې هم راته هیڅ کرار نه راکوی.

لیلا مې یوه ورځ په تلیفون کې په ژړا راته وویل : ګرانه نن مې یو ملګري له کورنۍ څخه وغواړي! هیله کوم زړګیه کورنۍ دې په ښېره را واستوه کنې خدای مه کړه د ټوله ژوند لپاره به سره ښېل سوو.

ما چې مې کله خپل او خپل د لیلا معصومه څېره د ذهن په انځور کې راوسته خپل ښې وسې بې نهایته وژړولم چې، زه څومره بد قسمته وم لومړی

Scanned with CamScanner

خو د مينې په اور نه وم ګډ سوی بيا چې کله خپل د کورنۍ د غړو په غوښتنه ورګډ سوم اوس هغوی مې هم له دغه اور څخه نه باسي!

د پوهنتون درسونه يو خوا د ليلا دا خبره مې بل خوا او د کورنۍ جفا هم بل خوا د ژوند ټول خواږه راته ترخه کړه. د کورنۍ هر غړی مې وپېژندی چې اصلي څېره يې څه ده؟ زه پرې ګران وم که پيسه؟ هغوی زما غم کوي که د پيسو؟!

بلاخره درد مې دومره مجبوره کړم چې سترګې سپينې کړم او ورغلم ټولې کورنۍ ته مې مخامخ وويل : اې ظالمانو ! اې د بل په درد نا خبرو! تاسې دې په خدای ج قسم وي چې خپل ضمير ته نه ياست خجالته؟! زه مو ولې د مينې په دغه سرهَ اور کښېنولم او اوس مې نه ورځخه باسئ!

هغوی به هم تل د منطق څخه ليرې خبرې کولې کله به يې راته ويل چې دا کورنۍ سمه نه ده! کله به يې راته ويل د هغوی رواج او باج سخت دی موږ يې نه سو ادا کولی! او کله به يې راته ويل چې صبر کوه خدای ج به هرڅه خير کړي څه خبره نه ده موږ ورځو درته غواړو يې!

د کورنۍ دغه خبرو به سخت درد راکوی فکر به مې کوی چې زه ددې کورنۍ غړی نه بلکې يو اضافه کس يم! دومره به يې ودردولم چې سمې خبرې به يې هم رانه ورکې کړلې. دومره به يې ودردولم چې، زما ناز او ساز يې هم راڅخه هېر کړی وو!

فکر مې کوی چې پر دې دنيا يواځينی بدبخته کس زه يم!

کورنۍ به مې احساس نه سو کولی او ما به ټينګار نه سو ورباندې کولی دا هغه څه وه چې زه به يې خوړلم!

او همدا لړی تر هغه روانه وه چې زما وزن يې ډېر کم کړ.

بلاخره مې خدای ج ناره واورېده او زما ليلا يې تر ما پورې را ورسول!

د کورنۍ غړې مې ورغلل او هغه يې ماته وغوښتل هغوی هم د هو جواب ورکړ او ليلا زما په نامه سوه!

د کوزدې وروسته ژوند هم ډېر عجيب روان وو کله به درد وو کله به خوند وو کله به مې له همدې خوږې ليلا سره جنګ کوی او کله به مو بيا نازونه کول!

Scanned with CamScanner

خدای ج مهربانه دی! دغه مبارک لفظ مي هغه وخت بنه تحلیل کړ، کله چې مي د کوزدې وروسته واده هم وکړ. دا چې د کوزدې او واده په جریان کې راباندې کومې خواری خپل کورنۍ تېرې کړې هغه نه درته وایم.

خو لنډه دا چې د پلار هغه خبرې مي په سلو کې لس سلنه هم رښتیا ونه ختلې چې ویل به یې زویه ته را باندې د پیاز امر وکړه زه به یې په مقابل کې ناز درکړم.

د ژوند لړۍ مو همداسې روانه وه په داسې ټولنه کې مي ژوند وو چې یو زه او یو مېرمن مي پکښې با سیواده وو! مورِ غوښتل چې د اسلام مُبارک دین او د حضرت مُحمد مصطفی (ص) د احادثو په رڼا کې ژوند وکړو خو بیا مې هم نامردي کورنۍ خپل د ژوند خوند ته نه پرې ښودم. هغه کار چې به زما په نظر صحې وو هغه به ددوی په نظر غلط وو!

خُینې کارونه به چې ما د کورنۍ په خوښه کول هغه به مې د لیلا نه وه خوښه. ما مي هم لیلا نه سوه خپه کولې خُکه چې له یوې خوا پر حق وه او له بلې خوا یواخینۍ نښځه وه چې زمورِ په کلي کې یې د خښې په نوم هیڅوک نه پېژندې خُکه چې له لیرې ځای څخه مي را وېستې وه. زه دغې نامردۍ تر دې حالته را وستم چې د زړه اوبه یې راوچې کړې.

د خُوانۍ رنګ او خند مي وبایلې خو سره ددې هرڅه مي بیا هم نه خپل د کورنۍ زړه خپل کړ او نه مي هم. خُکه چې زه حیران پاتې وم چې د چا خبره ومنم.

د ژوند پنځه ویشتم سپرلی مي دی خو په ډیره کې مې سپین له لیرې ښکاري مېرمن مي دا هرڅه ونه زغمل او پر خُوانۍ را ډنګه سوه او خپل ژوند یې له لاسه ورکړ!!زه هم لکه لېونۍ پر دې نړۍ اوس یوازې د الله ج څخه راضي یم نور بس له هیچا څخه هم نه یم راضي.

سړې سترګې، ببر سر ، څیرې ګرېوان، شکېدلې جامې ډنګه بنګه خُوانې هغه څه دي چې زما پر وجود بار دي! ددې هرڅه سره هم بیا هم خاندم چې خُوک مي په درد پوی نه سي او خُوک مي بیا کورنۍ ته څه ونه وایي!

خو دا هرڅه یوې خوا ته دا خبره بلې خوا ته چې کورنۍ مي راته وایي ته پر څه شي باندې دومره خان خورې؟ بله نښځه به درته وکړو! افففففف زه

پوهېږم چې زما کورنۍ نه پوهېږې چې مینه اخیستل کېږي نه بلکې ورکول کېږي!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

مینه اخیستل کیږي نه بلکې ورکول کېږي! دا جمله باید هرځوک خپل په ژوند کې تحلیل کړي او بیا د هغې په رڼا کې ژوند تر سره کړي.کنې پورتنۍ کیسه به هم بیا د همدې کس سره تکرارېږي چې دا خبره نه تحلیل کوي. خو دومره وایم درته چې خدای ته وګورئ پر هیڅ چا هم دومره باور مه کوئ کنې پر ملا به مو دوه ځایه کړي، چې بیا به په ټوله ژوند کې روغ نه سئ.

ویرجنه او غمجنه مینه!

د واده یې څلورمه ورځ وه. د پالنګ د میز هنداري ته ودرېده او د وېښتو برس یې راواخیست خپل وېښته یې شا ته پرې واړول. له ځان سره یې ورو، ورو د عجایبو تېپې زمزمه پیل کړې.

ورته مي وویل : وه مېرمني بدرنګه یې! دومره په ناز او نخرو دي وېښته مه ږمنځوه. خیر که زما زړه ته نژدې یې!

مخ یې را واړوی او مُسکی سوه وېل : شین سترګې زه پوهېږم چې، ته راسره ټوکې کوې. زه چې ستا د زړه په کور کې و اوسم بل چا ته اړتیا نه وینم او هغه ورځ دي مي د مرګ هم سي چې، ستا د زړه د کور څخه و ایستل سم!

د خوبه هم وم را ولاړ سوم وېښته مې ښکُل کړه او پر سر مې لاس تېر کړ ډاډ مي ورکړ چې بدرنګي بدرنګي بدرنګي مینه درسره لرم! یوازې په همدې خبرې ژوندی یم!

خدای ج مو پر ژوند ورځ په ورځ رحمتونه شېندل زمونږ ترمنځ یې د مینې سرحد دومره اوږد کړ چې څوک مو په مثال نه وه. یوازې مو د مینې د خوږو لحظو څخه خوند اخیست.

کیدای سي دا نړۍ به د ازموینې وي نو څکه الله ج خپل پر بنده څینې وخت د ازموینې پارچه وېښي ترڅو خپل په ازموینه کې ترې حساب وغواړي. د نړۍ هیڅ ازموینه هم تر دغې ازموینې سخته او کمبخته نه ده.

د ازموینې ترڅنګ په نړۍ کې چې ژوند ورباندې را تاو دی هغه مینه ده مینه داسې سپېڅلی نوم دی چې، انسان د ترخو ترڅنګ په خوږو هم پوهوي

او د نړۍ سخت ترینه حالتونه په خوږوالي بدلوي.

ما هم خپل د ملګرو او کورنۍ د غږو ترڅنګ د مېرمني سره خورا بې سرحده او بې حده مینه لرل، نه یوازي دا چې ما مینه ورسره درلوده بلکې هغې هم راسره تر دې دوه خلي زیاته مینه درلوده.

خدای سته یوه شېبه به مي هم له چا سره نه سوای تېروڼي څکه چې د پنځه د قیقو بېلتون مي په ډېرو ستونزو تېروی.

د ناز او ساز ژوند مي یوه ورځ عجبه کار راباندې وکړ چې زه یې هم حیرانه کړم چې دا اوس څه وسوه!

مېرمنه مي ناڅاپه مریصه سوه ما هم په بیړي سره ډاکټر ته ورسول ډاکټر معینات وکړه او د یوځه څنډ وروسته یې یوځه درمل راکړه رخصت یې کړو!

پوښتنه مي تړې وکړه : ډاکټر صېب زما د میرمني څه ناروغتیا وه چې په یو خل را ولوېدل او بې هوشه سوه؟ خو تا بیا ورته دوه پاکټه درمل ورکړه او رخصت دي کړو.

- ډاکټر : ځوانه که یې د ناروغتیا د څرنګوالي پوښتنه کوې او بیا د هغه د اوږدو توان لرې درته وبه وایم

کله چې د ډاکټر دا خبرې واوربدې په زړه کې مي داسي درد احساس کړ لکه څوک چې په تېره خنجر ووهي! په تک ژړ رنګ او درېدلي اواز مي ډاکټر ته اجازه ورکړه چې راته ووایه!

- ډاکټر : بنه ! ستاسي مېرمن د سرطان ناروغي لري هغه د ډېرې مودې را هیسي په زړه کې غمونو ته کور جوړ کړی او هغه غمونه یې خوري! چې اوس ددې لامل سوي چې خپل ژوند ته ډېر ژر د پای ټکی کښېږدي!

د ډاکټر دا بې رحمه خبره چې مي واوربده نور په دې نړۍ نه یم پوی سوی چې په ما څه تېر سوي! یو وخت مي سترګي لمبې کړې چې د کورنۍ غړي او ښایسته بې وسه مېرمن مي سرته ناسته ده او زه د روغتون پر یو چپرکټ پروت یم!

د مېرمني سترګو ته چې مي وکتل پر مُبارکو سترګو یې د بې وسۍ اوښکو داسي توپونه وهل لکه د اباسین درياب!

بلاخره له هغه ځایه راغلو خپل کورته! زما د فکر میلان تول خپل د

Scanned with CamScanner

نبایستې مېرمني ژوند ته وو. په داسې حال کې چې په دې نړۍ کې یـو زه او یو هغه ډاکټر پوی وو چې مېرمن مې د سرطان ناروغي لرې.

شاید مېرمن مـې دومـره درد نـه احسـاس کـوی لکـه څـومره درد چـې مـا احسـاس کوی خکه چې زه د هغې په ناروغی له هغې څخه زیات زوړېدم!

تل به مې الله ج ته لاس لپه کوی او ویل بـه مـې : پاکـه خدایـه تـه خـورا مهربان ذات یې نن زه ستا یو ګنهګـاره بنـده تاتـه لاس لپـه کـوم چـې یـا مـې مېرمني ته ژوند ورکړې او یا ما هم در واخله!

زه به هم د کور کلي په کوم انګړ کې به چې کښېناستم پـر ژړا بـه مـې زړه خورا سـتړی کـړ. دومـره بـه مـې وژړل چـې ان هرڅـوک لـه لـیرې رابانـدې پوهېدی چې ژړلې مې دي.

تل به مې زړه په دې دردوی چې، مېرمن مې له لاسه ورکوم. لکـه ماشـوم خپل د ژوند مسیر مې نه سوو ټاکلی!

د نیمې شپې نېمه برخه وه مېرمني مې لاسونه رابانـدې را تاو کړه او پر غاړه یې بنکل کړم!

سترګې یې د ژړا څخه ډکې وې او ډېر درد دې ته مجبوره کـړې وه چـې خوله څخه یې بې کنټروله اواز وتی! ماتـه یـې پـه ژړا کـې خپـل د نـاز انـداز وړاندې کړ او راته لګیا سوه : ګرانه زه څومره بختوره مېرمن یم چې نـن خپـل د خاوند پر مبارک مړوند ژوند له لاسه ورکوم!

زړه مې بې حاله سو هڅه مې وکړه چې مېرمنـي تـه مـې ډاډ ورکـړم چـې هیڅ خبره نه سته ته ولې داسې بې حاله لګیا یې!

پر خوله یې لاس راته کښېښوی او راته یې وویل : جانانه! مـا پـه هغـه ورځ ستا او د ډاکټر خبرې واورېدې چې زما د ناروغتیا په اړه یې درته وکړې! ما تر اوسه څکه دا خبرې نه درته کولې چې ستا درد نور هم سېوا نه سي.

پر مخ مې د اوښکو سېلابونه را مات سوه او په ننـولې اواز مـې بیـا د تېـرې مینې اظهار ورته وکړ ترڅو دغه ترخه شېبه یې له فکر څخه وباسم. لاسونه مـې تړې تاو کړه او پر وېښتو مې بنګُل کړه.

هڅه مې ډېره وکړه چې د مستې مینې شېبې نورې هم مسـتې کـړم خـو د زړه وینې مې ودرېدلې هیڅ مې خپل سلګی کراري نه کړې! یـو وخـت چـې

مي خپل د ښايستې مېرمنې منور مخ ته وکتل چې د ژوند د پای اخري شېبې يې وې.

کله چې مي مخ ته ورته وکتل پر سر مي تندر رايله سوه هڅه مي وکړه چې مور ته مي اواز وکړم او د يو دروند، صبرناک خاوند دنده سرته ورسوم خو ترخولې مي يو لوی اواز ووتی چې ددې سره مي د کورنۍ ټول غړي له خوبه را ويښ سوه! کله چې مي مور راغله هغې زما د عاجزو سترګو د اوښکو دريابونه وليدل راباندې چغې يې کړې او په ژړا يې پيل وکړ.

د شپې برخه پای ته ورسول ورځ سوه ټولو د جنازې مراسم سرته ورسول!

د جنازې غم يو خوا خو زما څيرې ګرېوان بل خوا ټول و همدې ته حيران وه!!

دېر بد خوب راغلی وو مېرمني مي راباندې دېرې چغې وهلې وې چې پورته سه خوب دي پوره سوو. اخر يې مازغه راته خراب سوه اوبه يې راباندې وشېندلې ژړ را ولاړ سوم ومي کتل چې هرڅه يو خوب وو! مېرمن مي په غېږ کې ونيول او په ناز مي ورته کيسه بيان کړهاو اخر مي شکر و ايستی چې ربه ستا دېر شکر کوم چې دا هرڅه خوب وو کنې زه به مړ وای.

د ليکوال نظر د کيسې په تړاو:

د مينې خوږوالی او لذت په دې نړۍ کې په بل هيڅ څېز کې هم نه سته.

ژوند په مينې ښکلی دی چې مينه نه وي د ژوند خوږالی په ترخو اوړي که چيرې هرڅوک خپل د مېرمنې سره مينه ولري نو د هغه ژوند به خورا په مُحبت او عبادت کې تېرسياو که برعکس څوک ورسره مينه ونه لري د ژوند شپې او ورځې به يې خورا په سختيو کې تېرې سي.

Scanned with CamScanner

خونکاره سړی!

د غُربت شمال وهلی مسافر وم د ګاونډي هیواد په یوه لوی بنار کي مي ددې لپاره شپې او ورځي سبا کولې ترڅو خپل اولادونو او کورنۍ ته یو ګوله ډوډۍ پیدا کړم.

ژوند مي خورا سخت او اسانه وو!

سختوالی یې په دې کي وو چې له کور او اولادونو څخه مي لیرې وم تل به مي بې وسي احساسول او چا به راته د اتانې ارزښت هم نه راکوی!

اسانوالی په دې کي وو چې هرکار چې به مي کوی څوک هم نه وو چې راته یې ویلي وای چې داسي مه کوه! داسي وکړه. څکه چې مسافري خورا سخت کار دی که په دغه کار کي څوک درباندي قیودات او بندیزونه ولګوي سختوالی یې دوه چنده نور هم زیاتېږي.

د جسمي ستړیا ترڅنګ به مي ذهني ستړیا هم څینې وخت احساسول. خدای سته درد به یې زیات وو خو، له بلي خوا مجبوري هم خورا زوروره وه څکه چې د کور غربت او د مینې محبت مي اصلي هدفونه وه چې باید لاس ته مي را وړي وای!

د مزدورۍ له زړې خوني به په کم زړه راووتم ترڅو د مېشت هیواد پولیس مي ونه نیسي او راته ونه وایي چې، ته مهاجر یې ستا د ګرځېدو حق زمونږ په هیواد کي نه سته!

خو افغاني غیرت مي هیڅکله اجازه نه راکول چې ببري ته مي سر ټیټ کړم.

Scanned with CamScanner

کله به چې د سړک څنګ ته ودرېدم کوم مالدار سړی به راغی او د پیسو په مقابل کې به یې کار ته بوتلم. همدا د ژوند او مزدورۍ لړۍ مې روانې وې!

خپلې وخت د غُربت په ژوند کې هم خورا ډېرې ناولډې پېښېږې او جالب پراونه په ژوند کې سړي ته پیدا سي چې چا یې فکر او ذکر هم نه وي کړی.

یوه ورځ په بدن پنډ سړی راغی او راته یې وویل : زه یوځه کار لرم که راسره ولاړ سې نه پیسې به درته درکړم!

- زه : سمه ده خان جې درسره څم ! خو کولی سئ راته ووایاست چې څه کار دی؟!

- پنډ سړی : هو! په د کور په حویلی کې مو یوځه کثافت او خاوره پرته ده هغه به له حویلی څخه وباسې!

خبره مې ورسره ومنل او د تاکلو پیسو په مقابل کې مې ورسره حرکت وکړ! د بنار په یوه پېچلې خای کې یې خورا لوړه حویلي جوړه کړې وه. زه ورسره کور ته دننه ورغلم څو پوړه بنګله یې وه!

کله چې یې د بنګلې لومړي پوړ ته ورننوتلم ګورم چې اکثره دېوالونه په وینو سرهَ دي! زړه کې مې بېره احساس کړه او حیران سوم چې خدای دا څه کیسه ده؟! بیا مې فکر وکړ چې شاید کوم پُسه به یې حلال کړی وي، د هغه وینې به تړې په دېوالونو پاشل سوي وي!

دوهم پوړ ته یې ورغلم ومې کتل چې له شمار څخه وتلي انسانان دي د تولو لاسونه او پښې تړلي دي کله چې یې ماته وکتل هغوی هم حیران سوه چې زموږ په قطار کې یې بل هم ور اضافه کړ!

ددې سره مې په زړه کې بېره څو چنده ډېره سوه بدن مې لرزې واخیست او بې واکه سوم!

درېیم پوړ ته یې پورته کړم هلته هم ګورم چې، یو لوی پنډ چاغ سړی پر چوکۍ ناست دی او سګریټ یې لګولی دی!

کله چې یې ماته وکتل په برېښو کې مُسکی سو وېل: واه واه ډېر ښه! ډېر، ښه سړی مو راوستی! سترګې یې ډېرې قیمتي خرڅېږي!!!

ددې یې ترسه بنده دا خبرې چې مې واوریدې پوی سوم چې دا خلک

Scanned with CamScanner

په اصل کې هغه خلک دي چې د انسانانو د بدن ځيني غړي پرې کوي او بيا يې په ډېرو پيسو پلوري.

پنډ او چاغ سړي امر وکړ چې د مېلمه قدر وکړئ! اول ښه ډوډۍ ورکړئ بيا ترې حساب واخلئ!

زه پوی سوم چې سترګې مي وباسي او د ژوند اخري شېبې مي دي، فکر مي وکړ چې بايد يو چم وکړم او له دې بلا څخه خان وژغورم، ورغلم پنډ او چاغ سړي ته مي خان خورا ساده معرفي کړ چې ما خو نو هيڅ څېز نه دی لېدلی!

ورته مي وويل : خان جي ډېره منه زه پوهېږم چې تاسي خورا ښه مهربانه شخص ياست زه به لومړی خان تر تشابه ورسوم بيا به ډوډۍ ته راسم او وبه يې خورم وروسته به بيا خپل د مزدوری کار ترسره کړم.

پنډ سړي چې زما ساده ګی ته وکتل زړه يې ډاډه سو چې زه د دوی په کار نه يم پوی سوی! خپل کوم کس ته يې ډغ/اغړ وکړ چې دا مېلمه ته د تشناب لارښونه وکړه!

زما قمست دومره ښه وو چې هغه تشنابونو ته يې راوستم چې د حويلی د دروازې په وروستی برخه کې موقعيت درلود څکه چې هغوی نه غوښتل چې په ما باندې هغه کسان ووينې چې دوی عمليات پرې کړی وو . په داسې حال کې چې زه له وخته پوی سوی وم چې دوی ډېر کسان دلته د مرګ تر تېغ ايستلي دي!

تشناب ته راغلم ومي کتل چې د تشناب کړکی هم خلاصه ده ورو مي سر دباندې ترې را وايستی ومي کتل چې په کوڅه کې يو څو ماشومان د لوبې په حالت کې دي خپل سات تېروي!

بالاخره مي په ډېرو ستونزو خان د تشناب تر کړکی را وايستی او د بازار پر لور مي رامنډه کړه!

نور زه نه يم خبر سوی چې زما شا ته به څه تېر سوي وي او هغه ظالمانو به څه کړي وي.

زړې خونې ته مي خان را ورسوی او په همدې ورځ مي هغه خای پرېښودی او خپل د ګران هيواد افغانستان پر لور مي حرکت را وکړ.

Scanned with CamScanner

خدای ج روزي انسان ته ورکوي، په هغه شرط چې انسان حرکت وکړي. کله چې افغانستان ته راغلم د ژوند اقتصادي اړخ مي له پخوا څخه ډېر لوړ سو او توبه مي وکړه چې بیا به په ژوند داسي بد ځای ته سفر ونه کړم لکه ما چې پکې ژوند تېر کړی وو!!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د نړۍ په هره برخه کې چې انسان اوسېږي د مزدورۍ څخه نه دی پاتې سوی او دغه نوم هر ځای سته! د کیسې علت ته که پام وکړو د مزدور سړي ګنا نه سته! علت یې دا دی چې مزدور هغه کس دی چې په پیسو پسې- ځي او پیسې د اشخاصو سره دي! کلۀ چې اشخاص راځي مزدور بیا یې نو باید مزدور ورسره ولاړ سي ځکه چې دا د مزدور مکلفیت دی چې پیسې لاس ته راوړي. خو مزدور هم باید د پیسو ترځنګ و هغه کس ته هم پام وکړي چې دی د مزدورۍ لپاره له ځان سره بیایي!

Scanned with CamScanner

بې وسه کونډه!

دروازه وټکېدل وړې لور ته مې وېل : خدیجې په منډه ورسه د حویلی دروازه ټکېږي وګوره چې څوک دي!

خدیجه هم په منډه ورغله دروازه یې خلاصه کړه د خوشالۍ چغه یې کړه چې شکر پلار جان مې راغی!

په زړه کې وغوړېدم خو سترګې مې غټې کړې او په غُصه مې ورته وویل : د پلار جان سره دي ورکه سې، څوک دومره چغې وهي؟!

پلار یې وخندل وېل : نن بیا زما بدرۍ جماله په غُصه ده خدای ج دي خیر کړي !!

پلار یې خونې ته رانوتی د سر پر وېښتیانو یې لاس راټېر کړ پر تندي بنګُل کړم وېل : نن دېر ستړی سوی یم که مې ستا وېښته نه وای بنګُل کړي اوس به مړ وای!

پر خوله مې لاس ونیوی او پر مخ مې د ناز څپېړه ورکړه او بیا مې د څپېړې پر څای بنګُل کړ ورته مې وویل : ټولـه ورځ د کـور کـار کـوم ستړیا غمونه او بې خوبۍ ټېروم خو، هغه هرځه مې دومره نه ستړې کوي لکه ستا دا خبره چې و دي کړه!

د خدیجې پلار مُسکی سو وېل : لېونۍ نـو خـو تـا هـم راتـه مخکـې بـېرا وکړه، خدیجې ته دي وویل چې د پلار سره دي ورکه سې.

د ګردونو پر نازک مخ مې لاس ورټېر کړ ورته مې وویل : لېونیه! ته څه فکر کوې زه چې ځینې وخت کومې بېراوي درته کوم هغه د زړه له تله کوم؟!

نه هیڅکله هم نه!

د بنځې ژوند په خاوند بنایسته وي ؛ خاوند چې نه وي بنځه دي هم نه وي.

مانبام سو ټول و ډوډۍ ته راټول وو تلوېزون مو چالند کړ چې د خبرونو په سر ټکو کې وایي، په کابل کې چادونه سوې ده چې ګڼ شمېر ملکي وګړي یې شهیدان کړي دي.

د خدیجې پلار موبایل را واخیست خپل د تلوېزون همکار ته یې زنګ ووهی

وېل : همکار صاحب ښه یاست؟! دا چادونه کله سوې په کابل کې؟! زه خو چې تر مازدیګره هلته په دفتر کې درسره وم هیڅ شی هم نه وو!

همکار یې ورته وویل : بلې هو ګرانه ! ته چې د کور خواته ولاړې هغه وخت چاودنه وسوه!

ما او خوانبې مې ورته کتل د خدیجې پلار چمتو کړې ګوله ببرته سترخوان ته کښته کړه او له سترخوان څخه په شا سو. ډېر ټینګار مو ورته وکړ چې، د خدیجې پلاره ډوډۍ دي وخوره خو، د ډېرو سوچونو څخه یې پر مُبارک مخ د اوښکو سېلابونه رامات سوه.

د خوب خونې کې مې د خدیجې پلار ته وویل : تاولي د مانبام ډوډۍ ونه خوړل؟! ته څه خبر یې چې زما او ستا د مور پر زړه هغه مهال څه تېر سوه؟!

- خاوند مې : نه ګراني مانه غوښتل چې تاسي خپه کړم خو، زړه مې پر دې درد کوي چې نن به یوه داسي ناوې ناسته وي لکه ته چې ماته ناسته یې خپل د لالي سر به په سپین کفن کې اړوي او را اړوي!

آیا ته د هغې درد احساس کولی سې؟! زه چې هروخت کومې خطرناکې سیمې ته څم یوازې ستا او خپل د کورنۍ غم راسره وي، په داسي حال کې چې خپل خوږ بدن راڅخه هېر وي!

په زړه کې مې درد را ولاړ سو د خدیجې د پلار پر خوله مې لاس کښېښود چې، بس دی خدای ته وګوره په دې اړه نور څه مه وایه زړه مې چوي!

د خدیجې پلار راته وخندل زما سر یې خپل په زړه پسې ونیوی او راته یې وویل: ګراني ژوند او مرګ دواړه یو له بل سره نږدې اړیکي لري ما او تا بیا له هغو څخه هم نږدې یو که ژوندی وم ته به هم ژوندې یې که شهید سوم ته به

Scanned with CamScanner

هم راسره شهیده کېږي.

سهار سو لمونځ مي خلاص کړ غوښتل مي د سهار ډوډۍ چمتو کړم ومي کتل چې شا ته مي د خدیجې پلار ولاړ دی ورته مي وویل : جانانه ربښتیا چې خبریال یې دومره وختي را ولاړ سوی یې چې، ما د سهار لمونځ هم نه دی خلاص کړی! درځه هغه بلي خوني ته چې د سهار ډوډۍ وخورو!

د خدیجې پلار راته وویل : نه د زړه سره ! ما ته مي ملګرو زنګ ووهی چې، نن د فتر ته وختي راسه چې کار مو ډېر دی هغه خلاص کړو.

ډېر ټینګار مي ورته وکړ خو د خدیجې پلار هغسي ټینګ وو! وېل : د زړه سره د مور جاني او نور ټولي کورنۍ سره مي د خدای په مانی وکړ.

یوازې ته پاتي یې ته هم را تر غاړې وځه او د خدای په مانی راسره وکړه! زړه نا زړه مي غاړه ورکړه پر تندي یې بنګل کړم او ژمنه یې راسره وکړه چې نن درته د خیره د بناره یوه بنکلې ډالی راوړم چې خوند در کړي!

او حرکت یې را ځخه وکړ.تر دروازې ورسره ولاړم تر هغه مي پسي- کتل ترڅو چې مي له سترګو ځخه پنا کېدی.

راغلم کور ته کښېناستم خدای سته تر ټولو ورڅو په دغه ورځ ډېره خواشېنې وم حیرانه پاتي وم چې، زه ولي نن دومره خپه یم!

د کور په کارونو لګیا وم چې په کور کي دننه د خدیجې چغې او ژړا مي تر غوږ سوه ورځطا سوم فکر مي وکړ چې برښنا ونیول او که کوم ضررناکه ځیز وخوړه!

په منډه ورغلم ورته مي وکتل چې تلوېزون ته ګورې او ژاړي پوښتنه مي ترې وکړه چې ولي ژاړې؟!

په نیولي اواز یې راته وویل : په تلویزون کي خبر راغی چې پر خبریالانو په ښارکي چادونه سوې ده!!

ددې خبري په اوږدو سره مي پر سر یو بلا را نازله سوه.سر مي وګرځېد ومي کتل چې خوانبي مي راغله هغه هم په ژړا سوه!

دومره توان رانه الله ج واخیست ترڅو موبایل را وباسم او د خدیجې پلار ته زنګ ووهم چې، چیرې یې! ته خو به جوړ یې!

بلاخره مي موبایل را واخیست او زنګ مي ورته ووهی خو د موبایل

Scanned with CamScanner

شمېرې یې کار نه کوی. زړه مي نور هم وارخطا سو ژر راولاړه سوم د کور شیان مي سره سم کړه او غوښتل مي چې د خاوند دفتر ته مي ورسم چې د صحت په اړه یې خان ډاډه کړم.

د لږ خنډ وروسته مي هرڅه چمتو کړه خوانبي ته مي وویل : زه خمه د خدیجې د پلار پوښتنې ته کور ته پام کوه! وړاندې له دې چې زه د هغه پوښتنې ته ورسم چې د امبولانس *ږغ اغږ* مي تر غوږ سو فکر مي وکړ چې شاید کوم ګاونډي د کور ناروغ به وي اوس به یې په امبولانس کې را وړی وي ورته!

د دروازې زُولفي چې مي را خلاصه کړه له هغې خوا بل سړي د دروازې پله خلاصه کړه وېل : ورینداري زه ستاسي د خاوند همکار یم که ستاسي په کور کې کوم نارینه وي ورته ووایه چې را ووځي زمونږ کار دی ورسره!

زه پوی سوم چې د اسمان تندر چې یو ځل په چا راولوېږي هغه بېرته نه پورته کېږي له خولې مي یوه لویه چیغه پورته سوه د امبولانس خواته مي ور منډه کړه ومي کتل چې جانان مي د امبولانس په منځ کي په بدرنګه تابوت کي پروت دی او سپینه په وینو لړلې جامه یې اغوستې! کله چې مي دا حالت ولید نوره پوی نه سوم! یو وخت چې را پورته سوم ومي کتل چې د بنځو په منځ کي ناسته یم او کونډه سوې یم!

زړه مي په هیڅ ډول کرار نه راکوی خان مي له ځمکې، ځمکې ځخه وهی خو ټولو نېولې وم.

جانان ته مې وویل : زما لېونیه تا خو ویل چې زه مانبام راځم تاته ډالۍ راوړم، ستا ډالۍ دغه ده چې په سپین کفن کي یې راته روانې؟! ماخو درته وویل کنه چې نن مه ځه خو تا زما خبره نه اوربدل، خو زما بې وفا جانان ماسره یوه خبره هم نه کول!

زما د سترګو پر وړاندې یې زما جانان د تابوت پرکټ پورته کړ او زه یې ترلاسونو ونیولم نه یې پرېښودم چې زه له هغه سره ناز او خبرې وکړم. ددې نړۍ دا بې ترسه خلک دي چې زه یې خپل د خاوند سره د وروستۍ خبرو ته هم پرې نه ښودم.

دا څو همه ورځ ده چې په کور کي د خوړو څه نه لرو حیران پاتې یو

چې څه شي وخورو. د واده مي درې کاله کیږي چې زه له هغه سره یو ځای سوې یم، خو زه دومره نه یم پوه سوې چې درې دقیقې سوي ؛ خو په دې څو ورځو کې د نړۍ د هر غم څخه خبره سوې یم!

الله ج دي مېرمني ته د خاوند پرته یوه شېبه هم ژوند نه ورکوي اوس یوازي هغه کونډه زما احساس کولی سي چې زما غوندي څوک یې له لاسه ورکړي وي!!

زما جانان چې ژوندی وو هرچا به مي لور نازول خو اوس چې هغه شهید سوی هیڅا هم زمونږ پوښتنه نه ده کړې! زما د خاوند ګناه دا وه چې هغه یو خبریال وو او ددې بیچاره ملت ډغ/اغږ یې تر بې غیرتو چارواکو رسوی ! خو اوس نه سته په هغه پسي نن یوه نړۍ پاتي ده!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو :

ځیني دردونه داسي وي چې انسان په بدن کې دننه سوځوي خو اعلاج یې څوک نه سي کولی. ځیني دردونه د بیان ژبه لري خو څوک یې نه سي عیان کولی.

زه ددې پېښې په تړاو دوه کلمې هم نه سم لیکلی ځکه چې همدا اوس مي له ستړګو داسي اوښکي څاڅي چې د کمپیوټر کېبورډ یې لوند کړ!!

Scanned with CamScanner

بې شُکره مالدار!

زمونږ د کلي پر هغه لاري روان وم چې د بازار ته غزېدلې ده زما سره يوځو ملګري هم وه. زه ددوی سره د خبرو په حال کې وم چې زما تر سترګو يو ځيز مالوم سو ورمنډه مي کړه ترڅو ترلاسه يې کړم. کله چې مي را واخيست ومې کتل چې يو پلاستيک دی په هغه کې له حد څخه زياتې د وخت پيسې دي. ملګرو مخ ته مي د خوشالی احساسات را وپارېدل او چغې مي کړې!

ملګرو راته وويل : پيسې زمونږ سره نيمي کړه څکه چې مونږ هم پر لاره در سره وو

ملګرو ته مي وويل: نه يارانو نه سم کولی چې، پيسې درسره نيمي کړم!

بلاخره مي ددوی سره پر پيسو لانجه پورته سوه او ملګرتيا مې ورسره پرې نبودل.

که څه هم د پيسو د پيدا کولو وړاندې خورا غريب وم خو، د پيسو په پيدا کولو سره مي خورا طبعيت د عش عشرت لور ته واوښتی. کور، ملګرياو ټول خپلوان مي هېر کړه.

د عشرت يوې نړۍ ته مي سفر وکړ. له ذهن څخه مي د اسلام خورو دين ليرې سو او فکرې نړۍ مي خورا ډېره تبديله سوه.

يوه داسې هيواد ته مي سفر وکړ چې، هلته د جنسي خواهشاتو ځايونه په عامه کچه خلاص وه. څه چې مي زړه غوښتل هغه مي د فکر په خوله نه کول تل به مي غير مغرضانه عملونه ترسره کول.

سرې سترګې به د پره دي هيواد په بنارونو او واټونو کې ګرځېدم. يوه ورځ خپل د استوګنځای څخه د جنسي خواهشاتو د کلب پر لوري روان وم موټر ووهلم او ژوند مي له لاسه ورکړ.

Scanned with CamScanner

زما سترګو او زړه هرڅه څارل د هغه هيواد خلکو خپل ګران هيواد افغانستان ته په يوه تابوت کي راواستولم. دلته خپلوانو راباندې خورا غمشريکي وکړه او بلاخره د جنازې د مراسمو وروسته يې خاورو ته وسپارلم.

دوی زه په خاورو کي کښېښودم هرڅه چغې مي ورته وکړې چې ما يوازي مه پرېږدی خو، هغوی زما اواز وانه وريدی او زه يې د ګور تورو تيارو کي يوازي پرېښودم.

څو شېبې تيرې نه سوې ومې کتل چې، دوې بد شکلي فرښتې راغلې او لوی لوی د ګوزارونو د اور مزي ورسره دي او زما سر ته ودرېدې!

ژبه مي بنده سوه هيڅ مي ونه سوه کړای چې، ترخولې مي خبرې وباسم او ددې هرڅه پوښتنه وکړم!

فرښتې چې دېرې په غُصه هم وې راته يې وويل : اې بد عمله بنده! ته نن زمونږ په واک کي يې او مونږ درڅخه د تېر ژوند پوښتنه کوو!

- زه : سمه ده! راته وويايست.

- فرښتې : تا په دنيا کي ولي ګناوي کولې؟! په داسي حال کي چې ته الله ج څارلې!

- زه : ما ګناوي نه دي کړي!

- فرښتې : مونږ تاته دروغ وايو؟! تاچې پيسې پيدا کړې ولي دي پر غلطه لار مصرف کړې؟ په داسي حال کي چې هغه د بل چا حق وې!

- زه : هغه ما پيدا کړې! بيا به نه کوم خير دی ومي بخښئ.

- فرښتې : بخښنه پر دنيا ډېره ګټه لري هلته يوازي کتاب دی دلته يې حساب غوښتل کېږي.

- زه : ؟؟؟؟؟؟؟

- فرښتې : ته د الله ج هغه بدبخته بنده يې چې،خپل په ژوند کي دي تل غلط فکر کړی او د پيسو شوق درڅخه ابدي نړۍ هم خرابه کړې ده!

ته به اوس دومره وزهېرېږي چې تا يې فکر هم نه وو کړی او په دې به پوی سې چې، د انسان ابدي نړۍ څومره سخته ده!

زما چې خوله بنده وه هيڅ مي نه سوای ورته ويلی په سپين کفن کي مي ددغي بېرې تماشه کول او خان مي د نړۍ تر ټولو بد انسان احساسوی.

Scanned with CamScanner

له خان سره مي وویل : کاش چې مي په ژوند کې یوځه سم عمل کړی وای ترڅو په قبر کې مي نن سترګې نه وای تیتې او د دوزخ بد نوم ته به نه لوېدلی!

زه د همدې بد حالت په وخت کې راګیر وم هیڅ مي هم نه سوای کولی! چې مېرمني مي دِغ /اغږ راباندې وکړ چې پورته سه د سهار لمونځ دي قضا کړ!!

کله چې را پورته سوم ومي کتل چې، هرڅه یو خوب وو او هغه خوب چې زما شونډې یې هم له ډېرې ببرې پرې کړې وې. شکر ومي وباسی په منډه را ولاړ سوم اودس مي وکړ او ورپسې مي لمونځ وکړ.

رب ج تر پر سجُده پرې وتم او زاری مي ورته شروع کړې چې پاکه خدایه ته یو مهربانه ذات یې ته مي وبخښه زه بیا به هیڅکله هم ګنا او خطا ونه کړم، ما هرڅه خپل په سترګو ولیدل!

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

د اسلام مبارک دین خورا واضح او څرګند دین دی چې دروغ پکښې ځای نه لري او بد کړه وړه یې له ځان څخه لیرې کړې دي.د ګنا لار خطا ده او د خطا لار بنه راتلونکی نه لري هغه که یې هر انسان کویاوسنی نړۍ د انسان د ازموینې نړۍ ده چې انسان باید په نومورې ازموینه کې بریالی سي، که ناکامه سو مرګ به یې د پورتنې شخص د خوب په څېر وي.

Scanned with CamScanner

د زور مینه!

د خوانی په خوند او رنګ مي تازه پنه ایښې وه.د پېغلـو سره مـي د چـم ګاونډ پر چاپېریال خبري کولې. د مینې په نوم مي څه نه پېژندل یوازې مـي خپل د انجونو ملګرو څخه دغه لفظ ځینې وخت اورېدی.

په کلي کي مو قانون داسي وو چې څوک به د خوانی خـامي مرحلـې تـه داخل سوه که هلک وو نښه به یې ورته کول ؛ که انجلی وای خاوند ته به یې ورکول!

زه دومره پوهه سوې وم چې، د کلي د خلکو شـعور مـو دومـره ټیـټ دی چې یوازې د انجونو ورکولو په نوم څه پېژني دې ته نه ګوري چې د انجلی او هلک خوښه ده که یا! دا بد رواج دومره ډېره وده کړې وه چـې، تـول خلـک یې قرباني کړي وه.

په کلي کي به چې ځینې وخت په کومه بنادی کي خپل د ملګرو سره مخ سوم بیا به مو د کلي پر دې ناوړه رواج خبري کولې، څوک به چـې یـې پـلار ناخوښه کوم هلک ته ورکړې وه بیا به مو د هغې سره د زړه راز کوی، هغې بـه هم خپل د زړه د غم غوټي زمونږ مخ ته خلاصي کړې او فریادونه به یې کول!

دغه ناوړه رواج زما د ډېرو ملګرو ارمانونه د خـاورو سره خـاوري کـړي وو، خوښې به یې یو ځای وو خو ورکړې به یې بل ځای وه.

د ډېرو نورو بې وسو انجونو شاهده به هم وم چې، پلار بـه یـې خاونـد تـه ورکړې یا به هغوی خپل ژوند په ژړا تېر کړ او یا به یې د غمونو د نـه تـوان له لاسه خپل ژوند ته د پای ټکی کېښود.

Scanned with CamScanner

يوه ورځ داسي وه چې زمونږ د ګاونډي يوه لور وه هغه يې داسي خای ته ورکړه چې د هغې ناخوښه و، انجلی خپل مور او پلار ته وويل : پلار او موري که مو زه دغه بد عمله کس ته ورکړم خان وژنم!

پلار او مور يې د لور خبره جدي ونه ګنل فکر يې وکړ چې انجلی ده، يو خبره يې د زړه له درده وکړه دومره د اندېښنې خبره نه ده، خکه چې دلته هرځوک دا خبري کوي! خو هغوی دومره نه پوهېدل څوک چې، له کومه درده خبره کوي هغه حتمن بله ناوړه پديده رامخته کوي.

څو ورځې تيرې سوې د انجلی واده شروع سو خلکو ويل : انجلی هسې- خپل د زړه درد پلار ته بيان کړی وو، هيڅ يې زړه درد نه وو کړی خکه چې هيڅ يې هم ونه کړه چې خلک يې ووينې. په داسي حال کې چې انجلی ويلي وه که زه مو دغه کس ته ورکړم خان به مړ کړم!

د واده ورځ پيل سوه دواړې غاړې کورنی راټولې سوې. د دواده مراسم هم خورا ګرم سوه د واده ګډونوال هم خورا په خوشالی کې ډوب وه.

يوه شېبه نه وه تېره سوې چې،د هغې خونې څخه د توپنچې ډغ/غږ راغی چې ناوې پکښې وه!

د واده بنځو چغې کړې چې ناوې خپل خان وويشتی! مور هم ور منډې کړې چې د پېښې حالت وګورو کله چې ورغلو ومو کتل چې د ناوې سپين شال په سرو وينو کې لت پت دی! ژړمخ يخ لاسونه لکه اوبه وېښته يې د فاني نړۍ پر خيرنې څمکې پراته وه!

له بنايسته سترګو يې د اوښکو غوټ، غوټ څاڅکي داسي بهېدلې فکر به دې کوی چې، د جنت ويالې دي.

د واده مسته فضا په داسی بدبختی او ګرده هوا واوښتل چی نه د نر او نه د بنځې نه د ماشوم او نه د مظلوم په سترګو کې اوښکې پاتې سې بلکې ټولو داسي ژړل چې ناوې دوی قتل کړې وي.

هغې ناتواني ناوې داسي عالمونه وژړول چې ټول يې خپل د ضمير قاضي ته ملامت کړه.

د ټولو ګډونوالو زړه ته هغه خبره ولوېدل چې، ناوې خپل په ژوندوني خپل کورنی ته کړې وه چې زما دغه کس نه دی خوښ کوم تـــه مې چـــې

Scanned with CamScanner

تـاسي ودوئ!

د واده د ګډونوالو حالت به نه درته وایـم څکـه چـي د هغـوی حـال دېر دردونکی وو څکه چي، د انسانانو ترڅنګ اسمان او ځمکي هم ژړل.

د څو بدو شېبو وروسته د ناوي د سرې ډولی پر ځای یـې د جنـازې څـو لرګیو کي جسد وپېچی او د ابدي کور پر لور یې حرکت ورکړ.

دا د بېسیوادي او ناپوهي ټولنې یو بنکاره بېلګه وه، چـي د یـوې بنایسـتې پېغلې ژوند یې په لوی لاس واخیست!

اوس هم زمونږ ټولنې کي دغه ناوړه رواج له منځه نـه دی تللـی خلـک بیـا هم په هغـي مړه غوږونو خپل لورګاني و خاوند ته ورکوي، دې تـه نـه ګـوري چي خوښه یې ده او که یا!

یوازي پیسو او د خلکو واسطو ته ګوري.

د لیکوال نظر د کیسې په تړاو:

واده کول داسي نوم دی چي بشري تسلسل پر همـدې ټکـي ولاړ دی کـه دغه نوم د ژوند له چوکاټ کي څخه وباسو مُمکن د ژونـد تـسلـسل او نـسل بـند سـي!

دا بیا بېله موضوع ده چي، څوک له دې سـپېځلي نـوم څخـه نـاوړه ګټـه پورته کوي. هغوی چي ناوړه ګټه تري پورته کوي پورتنی کیسه یـې د عـبرت لپاره تر ټولو اغېزمنه لار ده.نر او بنځه دواړه داسي مبـارک نومونـه دي چـي بشري نړۍ پرې ولاړه ده. مهمه داده کله چي دا دوه نومونه یـو خـای کیـږي، بهتره او بنه داده چي د اسلام مبارک دین په رڼا کـي یـې د ژونـد مـزي وتـړل سي، چي دا تړون بیا هیڅکله هم نه پرې کیږي او نه څوک پرې خپه کیږي.

Scanned with CamScanner

ناچاپ اثار:

ړوند ګوړکنبس (ناول)

نړېدلي کور (ناول)

نړېدلي ګور (ناول)

ویشتلې مینه (ناول)

د کلي ملا (ناول)

وړیا زړه (شعري ټولګه)

شهباز خپرندویه ټولنه

برېښنا لیک: shahbazpublications@gmail.com

اړیکښې: 0797920008 - 0776920008 - 0787868816

پته: پی پی جوا عالي لیسې ترڅنګ، حاجي عظیم مارکېټ، حاجي زمان کوڅه

Scanned with CamScanner